BENARES SANSKRIT SERIES;

A
COLLECTION OF SANSKRIT WORKS
EDITED BY THE
PANDITS OF THE BENARES SANSKRIT COLLEGE,
UNDER THE SUPERINTENDENCE OF
R. T. H. GRIFFITH, M. A., C. I. E.
AND
G. THIBAUT, PH. D.

No 133.

श्रीभाष्यवार्तिकम् ।

श्रीमद्रामानुजाचार्यविशिष्टाद्वैत सिद्धान्तप्रतिपादनपरम् ।

यतीन्द्रमतदीपिका च ।

श्रीगोविन्दाचार्यसूनुश्रीनिवासाचार्यकृता ।

सकलाचार्यमतसंग्रहश्च ।

श्रीमदाचार्यश्रीवल्लभाधीश्वरशुद्धाद्वैतसंप्रदायविदुषा
रत्नगोपालभट्टेन संशोधितानि ।

SRÎ BHÂSHYA VÂRTIKA,

A TREATISE ON VISISHTÂDVAITA PHILOSOPHY;
Also YATÎNDRA MAT DÎPIKÂ,
By Nivâsâ Chârya son of Govindâ Chârya,
And Sakalâchâryamat Sangrah
EDITED BY RATNA GOPÂL BHATTA.

Fasciculus II

BENARES:
Published by the Proprietors Messrs. Braj B. Das & Co
AND SOLD BY H. D. GUPTA,
Secretary, Chowkhamba Sanskrit Book Depot.

Printed at the Vidyâ Vilâs Press,
BENARES.
1907.

सूचीपत्रम् ।

	रु०	आना	पा०
गणपाठः	०	४	०
गोलप्रकाशः	२	८	०
गंगालहरी	०	१	०
गुरसारणी	०	४	०
जातकतत्त्वम्	०	१२	०
तत्त्वदीप	०	१	०
तर्कसंग्रहः	०	१	०
दत्तकमीमांसा	०	८	०
धर्मशास्त्रसंग्रहः	०	१	६
धातुपाठः (शिला -))	०	२	०
धातुरूपावली	०	२	०
परिभाषापाठः	०	०	६
पाणिनीयशिक्षा भाष्यसहिता	०	२	०
प्रथम परीक्षा	०	२	०
प्रथमपुस्तक हिन्दी	०	१	०
प्रश्नभूषणम् (प्रश्न विचार का बहुत उत्तम ग्रन्थ)	०	४	०
बीजगणितम् (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	८	०
मनोरमा शब्दरत्नसहिता (टाइप)	७	०	०
लघुकौमुदी टिप्पणीसहिता	०	४	०
लघुकौमुदीभाषाटीका (पं० मथुराप्रसादमिश्र कृत) (टिप्पणीसहित)	४	०	०
लक्षणावली	०	२	०
लीलावती (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	०	०
वसिष्ठसिद्धान्तः	०	१	६
विष्णु सहस्रनाम	०	१	०
शब्दरूपावली	०	१	०
शृङ्गार सप्तशती	१	८	०
समासचक्रम्	०	१	०
समासचन्द्रिका	०	१	०
सरस्वतीकण्ठाभरणम्	३	०	०
साङ्ख्यचन्द्रिका टिप्पणीसहिता	०	८	०
सिद्धान्तकौमुदी	३	०	०
सिद्धान्तमुक्तावली दिनकरीटिप्पणीसहिता	३	०	०
उपसर्गवृत्ति	०	१	०
क्षेत्रकौमुदी	०	६	०
क्षेत्रसंहिता	२	०	०

निरपेक्षत्वप्रतीतेरेकदाऽनेकसंस्थितेः ॥ १३ ॥
असम्भवाद् विकल्पः स्यादिति प्राप्ते समुच्चयः ॥
त्रिषु स्थानत्वसंश्रुत्या विकल्पः पाक्षिको न हि ॥ १४ ॥
कार्यभेदप्रभावाच्च भवत्येव समुच्चयः ॥
प्रासादखट्वापर्यङ्कवच्च कार्यं विभिद्यते ॥ १५ ॥
प्रासादखट्वास्थानीयौ तौ च नाडीपुरीततौ ॥
पर्यङ्करूपं ब्रह्मात्र स्वापस्थानं तदेव हि ॥ १६ ॥
सुप्तिस्थानं यतो ब्रह्म तस्मादेव प्रबुद्ध्यते ॥
जीववर्ग इति श्रुत्या सम्यगेव निरूप्यते ॥ १७ ॥
प्रबोधसमये सुप्तः स एवोत्तिष्ठतीतरः ॥
किं वेति संशये युक्तमुत्तिष्ठत्यन्य एव हि ॥ १८ ॥
सर्वोपाधिविनिर्मुक्तः सम्पन्नो ब्रह्मणीश्वरे ॥
देहाद्यभाववान् सुप्तः कथमुत्थातुमर्हत्यलम् ॥ १९ ॥
अतोऽन्य एवेति प्राप्ते सुप्त एवोत्थितो भवेत् ॥
कृतस्य पुण्यपापादेर्भोगसम्बन्धसम्भवात् ॥ २० ॥
सुप्तोऽभूद् यः स एवायं प्रबुद्धोऽस्मीत्यनुस्मृतेः ॥
सुप्तस्य मुक्तरूपत्वे मोक्षार्था विधयोऽफलाः ॥ २१ ॥
भवेयुरत एवायं सुप्तः स्वोपाधिमिश्रितः ॥
परन्तूपात्तकरणो ज्ञानभोगाद्यशक्तिमान् ॥ २२ ॥
विश्रमस्थानमासाद्य पुनर्भोगार्थमुत्थितः ॥
सर्वप्राणादिसम्बन्धोपरतिर्मरणं तु तत् ॥ २३ ॥
मूर्च्छा च सूक्ष्मप्राणादिसम्बन्धावस्थितिर्मता ॥
वैराग्यार्थं दोषरूपा जीवावस्था निरूपिताः ॥ २४ ॥
अतोऽधुना परेशस्य निर्दोषत्वं निरूप्यते ॥
जागरादिस्थिते जीवे ये दोषास्तेऽन्तरात्मनि ॥ २५ ॥

सन्तीति तस्यावस्थानशरीरस्थितिसम्भवात् ॥
इति प्राप्ते स्थानतोऽपि न दोषः परमेश्वरे ॥ २६ ॥
सम्भवेद् यत उक्तो हि निर्दोषगुणसागरः ॥
श्रुतिस्मृतिभ्यां भगवान् शुद्धः सर्वत्र रूपितः ॥ २७ ॥
देवादिदेहसंयोगरूपावस्थाद्यभेदतः ॥
ईशेऽपुरुषार्थभोगोऽवर्जनीयो न हीति चेत् ॥ २८ ॥
अन्तर्यामिण ईशस्याऽमृतत्वस्योपदेशतः ॥
स्वेच्छानियमनं तत्र कुर्वतः परमेशितुः ॥ २९ ॥
तत्सम्बन्धप्रयुक्तोऽतोऽपुरुषार्थो निषिद्ध्यते ॥
जीवस्य कर्मवश्यत्वात् कर्मानुगुणवस्तुभिः ॥ ३० ॥
सम्बन्ध एव भोगार्थः स्यात् परस्य तथा न हि ॥
स्वाधीनत्वाद्धि सम्बन्धसत्त्वेऽपि न च दूषणम् ॥ ३१ ॥
किन्तु जगन्नियमनं लीलारसपराप्तये ॥
स सम्बन्धः परेशस्य सर्वैः स्वकृतवस्तुभिः ॥ ३२ ॥
एकस्मिन् देहसंयोगे द्वा सुपर्णेति वाक्यतः ॥
जीवस्य भोगसम्बन्धः परस्यैश्वर्यतो न च ॥ ३३ ॥
देवादिदेहे सत्त्वेऽपि शरीरित्वानिबन्धनम् ॥
जीवतत्कर्मवश्यत्वमस्येशस्य न विद्यते ॥ ३४ ॥
नामादिकार्यास्पर्शेऽपि निर्वोढा नामरूपयोः ॥
श्रुत्योच्यते परेशोऽत्र निर्वोढृत्वस्वभावतः ॥ ३५ ॥
नन्वेवं तच्छरीरत्वात् तदन्तर्यामिणः कथम् ॥
रूपसम्बन्धरहिततुल्यत्वमितिचेच्छृणु ॥ ३६ ॥
तज्जन्यसुखदुःखादिभोक्तृत्वेनापरात्मनः ॥
तत्तद्रूपादिसम्बन्धस्तद्धानेः परमात्मनः ॥ ३७ ॥
रूपसम्बन्धरहिततुल्यत्वं स्यान्न संशयः ॥

विधिनिषेधशास्त्राणि कर्मवश्याश्नरानिह ॥ ३८ ॥
अधिकुर्वन्ति तस्माद्धि परेशेऽरूपतुल्यता ॥
अन्तर्यामिस्वरूपेणाऽवस्थितोऽपि परेश्वरः ॥ ३६ ॥
निरस्ताखिलदोषो हि कल्याणगुणसागरः ॥
सत्यादिवाक्यावैयर्थ्यात् स्वप्रकाशो यथेश्वरः ॥ ४० ॥
तथैव सत्यसङ्कल्पः सत्यसङ्कल्पवाक्यतः ॥
अस्ताविद्यादिदोषश्च भवेदुभयलिङ्गवान् ॥ ४१ ॥
सन्दर्शयन्ति वेदान्ता ईश्वराणां परेश्वम् ॥
न चास्य कश्चिज्जनिता तथैवाऽस्य न चाधिपः ॥ ४२ ॥
न कार्यं कारणं तस्य, न समो, नाधिकोऽपि हि ॥
बलज्ञानक्रियाशक्तिस्तस्य स्वाभाविकी सदा ॥ ४३ ॥
इति श्रुत्यनुसारेण सगुणं दोषवर्जितम् ॥
सर्वज्ञः सर्वविच्चश्च यस्य ज्ञानमयं तपः ॥ ४४ ॥
वातोऽस्मात् पवते भीषा भीषैवोदेति वै रविः ॥
स एको ब्रह्मणः प्रोक्त आनन्दस्तं विजानतः ॥ ४५ ॥
कुतश्चन भयं तस्य न भवेद् भवसागरे ॥
निवर्त्तन्ते यतो वाचो मनसा ब्रह्मणः सह ॥ ४६ ॥
निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम् ॥
इत्यादिवचसा सर्वावस्थायां संस्थितस्य हि ॥ ४७ ॥
लिङ्गद्वयसमावेशात् स्थानदोषाः स्पृशन्ति न ॥
यतो नानाविधस्थाने स्थितस्यापि परात्मनः ॥ ४८ ॥
न दोषभाक्त्वं तस्माद्धि प्रतिबिम्बोपमो हरिः ॥
ननु—
सूर्यादिप्रतिबिम्बो हि भ्रान्त्योपाधिषु गृह्यते ॥ ४६ ॥
तत्प्रयुक्ता अतो दोषाः प्रतिबिम्बे न तात्त्विकाः ॥

पृथिव्यामिति वाक्येन स्वाधारे तत्त्वतः स्थितिः ॥ ५० ॥
तत्प्रयुक्तास्तु ये दोषास्ततस्ते स्युः परात्मनः ॥
इति प्राप्ते समाधानं दृष्टान्तद्वयसम्भवात् ॥ ५१ ॥
घटादिषु यथाकाशं न घटादिस्थधर्मवत् ॥
अम्बुनिष्ठोंऽशुमान् वापि नाम्बुह्रासादिधर्मवान् ॥ ५२ ॥
तथेशोऽस्ति पृथिव्यादौ न पृथिव्यादिधर्मवान् ॥
ननु—
द्वे वै वा ब्रह्मणो रूपे मूर्त्तामूर्त्तप्रभेदः ॥ ५३ ॥
इति प्रकृत्य स्थूलं च सूक्ष्मं चात्राखिलं जगत् ॥
पुरुषस्य यथा वासो महारजनमित्यतः ॥ ५४ ॥
आकारमभिधायाथ नेति नेतीत्यनेन हि ॥
प्रकारमितिशब्देन परामृश्य निषिद्ध्य च ॥ ५५ ॥
सन्मात्रमेव ब्रह्मात्र दर्शितं गुणवत् कथम् ॥
कथञ्च दोषरहितमित्यत्रोत्तरमुच्यते ॥ ५६ ॥
नैतद् युक्तं ब्रह्मणो ये विशेषाः प्रतिपादिताः ॥
नेति नेतीति तानेव प्रतिषिद्धयति नो वचः ॥ ५७ ॥
तावन्मात्रप्रकारं न, ततोऽप्यस्त्यधिकं परम् ॥
तावत्त्वप्रतिषेधाद्धि ततोऽधिकनिरूपणात् ॥ ५८ ॥
निर्दोषं गुणवद् ब्रह्म निर्णीतं नेति वाक्यतः ॥
प्रमाणान्तरतो ब्रह्म कस्यापि व्यज्यते न हि ॥ ५९ ॥
न चक्षुषा नापि वाचा गृह्यते चेति शास्त्रतः ॥
किन्तु संराधनेनैव प्रसादाद् दृश्यते जनैः ॥ ६० ॥
नायमात्मेति संश्रुत्या नाहमित्यादिसंस्मृतेः ॥
साक्षात्कृतब्रह्मरूपा वामदेवादयस्तु ये ॥ ६१ ॥
तेषां प्रकाशते यादृग् ज्ञानानन्दादिरूपवत् ॥

मूर्त्तामूर्त्ताखिलजगद्वैशिष्ट्यगुणवत्तथा ॥ ६२ ॥
सम्यगाराधानात् तेषां विश्ववैशिष्ट्यसद्गुणः ॥
प्रतीयते विशेषेणाऽनन्तकल्याणसद्गुणः ॥ ६३ ॥
तदुक्तहेतुभिर्ब्रह्म निर्दोषं गुणसागरम् ॥
उभयव्यपदेशोऽत्र त्वहिकुण्डलवद्धरौ ॥ ६४ ॥
अभेदव्यपदेशो हि सूक्ष्मचिदचिद्वस्तुना ॥
तत्स्थूलावस्थयाचापि ब्रह्मणस्तद्विचार्यते ॥ ६५ ॥
अहिकुण्डलवत् किं वा विशेषणविशेष्यतः ॥
अंशांशिभावमादाय युक्तं त्विदं निरूपितम् ॥ ६६ ॥
आरम्भणाधिकरणे सूक्ष्मात् स्थूलजनिर्मता ॥
अहिकुण्डलवच्चात्र व्यपदेशद्वयं घटेत् ॥ ६७ ॥
इदं सर्वं हि ब्रह्मैव तथैवात्मेति वाक्यतः ॥
तादात्म्यव्यपदेशोऽत्र तथा हंतेति च श्रुतेः ॥ ६८ ॥
भेदस्य व्यपदेशोऽपि रज्जुसर्प इवोच्यते ॥
अचिद्वस्तुनि संस्थानविशेषा ब्रह्मणस्ततः ॥ ६९ ॥
ब्रह्मणोऽचित्स्वरूपेणाऽवस्थाने श्रुतयोऽखिलाः ॥
आत्मनोऽपरिणामित्ववादिन्योऽभेदबोधिकाः ॥ ७० ॥
बाधिताः सम्भवेयुस्ता ह्यत एवं विनिर्णयः ॥
प्रभाप्रभावतोरत्र तेजस्त्वेनाविभिन्नयोः ॥ ७१ ॥
तादात्म्यवत् प्रपञ्चस्य ब्रह्मरूपत्वमुच्यते ॥
जीववच्चापृथक्सिद्धविशेषणतया चितः ॥ ७२ ॥
ब्रह्मांशत्वं तद्विशिष्टब्रह्मवस्त्वेकदेशता ॥
तया मुख्योऽचितः प्रोक्तो व्यवहारो विवेकिनाम् ॥ ७३ ॥
स्वरूपभेदेनाप्यत्र विशेषणविशेष्ययोः ॥
मुख्यः स्याद् व्यवहारो हि रक्षिताऽदोषता हरौ ॥ ७४ ॥

जातेर्गुणस्य देहस्य प्रकाशस्य यथैव च ॥
व्यक्तिगुण्यात्ममणिषु ह्यपृथक्सिद्धिलक्षणम् ॥ ७५ ॥
विशेषणत्वमंशत्वं तथा जीवाचितोरिह ॥
महानजर आत्मेति श्रुतिवाक्यात् परात्मनि ॥ ७६ ॥
अचिद्धर्मनिषेधाद्वा अंशांशिभाव इत्यपि ॥
विशेषणविशेष्यत्वेनैवेति हि विनिर्णयः ॥ ७७ ॥
सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं कारणं ब्रह्म कीर्त्तितम् ॥
स्थूलचिदचिद्विशिष्टं कार्यभूतं तदेव च ॥ ७८ ॥
कारणात् कार्यभूतस्यानन्यत्वं कारणात्मनः ॥
ज्ञानतः कार्यभूतस्य विज्ञानमुपपद्यते ॥ ७९ ॥
जगन्निमित्तोपादानब्रह्मणः परमस्ति हि ॥
तत्त्वमाशङ्क्य चाभासैः सांप्रतं प्रतिषिद्ध्यते ॥ ८० ॥
सेतूपदेशतस्तस्मात् परमस्तीति मा वद ॥
चिदचिद्वस्तुमात्रं तत् स्वास्मिन् सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ ८१ ॥
असंकीर्णं सेतुपदात् स्फुटमेवं निरूप्यते ॥
चतुष्पात् षोडकलं ब्रह्मेति परिपठ्यते ॥ ८२ ॥
तथैव विश्वाभूतानि पादोऽस्य व्यपदिश्यते ॥
उपासनार्थो विज्ञेयः सत्यमित्यादिवाक्यतः ॥ ८३ ॥
अपरिच्छिन्नरूपस्य चोन्मितत्वं स्वतो न हि ॥
व्यापकस्य प्रकाशादेर्वातायनसमाश्रयात् ॥ ८४ ॥
परिच्छिन्नत्वमिव हि स्थानोपाधिसमाश्रयात् ॥
वागादिपादसंदेश उपासनफलाय हि ॥ ८५ ॥
प्राप्यप्रापकसंबन्धव्यपदेशात् प्रापकात् परं ॥
प्राप्यमस्तीति नो युक्तं प्रापकः प्राप्यते यतः ॥ ८६ ॥
परमेश्वरस्य स्वप्राप्तौ स्वस्यैवोपायताऽप्यतः ॥

नायमात्मेति वचनादनन्योपायताश्रुतेः ॥ ८७ ॥
ततो यदुत्तरतरमक्षरात् परत परः ॥
इत्यादिभेदसंदेशात् परमस्तीति चेन्न हि ॥ ८८ ॥
यस्मात् परमिति श्रुत्या ततोऽन्यस्य निषेधतः ॥
अव्याकृताऽक्षराद् यस्मात् समष्टिपुरुषः परः ॥ ८९ ॥
तस्मात् परो यः सर्वज्ञः स इहापि परात्परः ॥
तदेव परमं पूर्णं सर्वस्माद् ब्रह्म तत्परम् ॥ ९० ॥
सर्वशक्तिर्महोदारो यागदानादिसेवनैः ॥
ऐहिकामुष्मिकं भोगजातं स्वप्राप्तिरूपिणम् ॥ ९१ ॥
अपवर्गं ददातीष्टं न तु कर्मक्षणान्वयि ॥
कालान्तरीयफलदं तस्मादीशात् फलं भवेत् ॥ ९२ ॥
ननु स्यात् कर्मफलदं न साक्षात् किन्त्वपूर्वतः ॥
आचार्यो जैमिनिः प्राह न त्वेवं बादरायणः ॥ ९३ ॥
तन्मते परमेशानात् फलं सर्वं प्रजायते ॥
अग्निवाय्वाद्यात्मतया परमेश्वर एव हि ॥ ९४ ॥
फलप्रदः समाराध्य इति वै बादरायणः ॥
ब्रवीति गीताप्रमाण्यात् फलमात्रं परेश्वरात् ॥ ९५ ॥

इति श्रीभाष्यवार्त्तिके तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ३ ॥ २ ॥

उपासकाय निर्णीता ब्रह्मणः फलदायिता ॥
गुणानामुपसंहारनिर्णयाय विचिन्त्यते ॥ १ ॥
विद्याभेदस्तत्र तावच्छाखाभेदाद् विभिद्यते ॥
वैश्वानरीयविद्या किं विद्यैक्यमुत तद् भवेत् ॥ २ ॥
पुनः श्रुतेः प्रकरणस्य भेदकत्वाच्च भिद्यते ॥
शिरोव्रतं हि विद्याङ्गमन्येषां शाखिनामपि ॥ ३ ॥
व्रतोपदेशनियमो विद्यैक्ये तु न संघटेत् ॥
विद्याभेद इति प्राप्ते सर्ववेदान्तप्रत्ययम् ॥ ४ ॥
एकं ह्युपासनमिति नोदनाद्यविशेषतः ॥
उपासीत तथा विद्यादित्येवं धातुबोधितः ॥ ५ ॥
अर्थरूपविशेषोऽयं विधिः स्याच्चोदनापदात् ॥
अविशेषश्रुतेर्भेदः प्रकारान्तरतोऽस्ति चेत् ॥ ६ ॥
विद्यायां प्रतिपत्तॄणां भेदाच्च घटते द्वयम् ॥
तस्माद्विद्यैक्यमेवास्ति न तु भेदः कथञ्चन ॥ ७ ॥
उपासनस्य श्रुत्यैव सर्ववेदान्तबोध्यता ॥
प्रदर्शिता ह्येकवाक्याच्छान्दोग्ये तैत्तरीयके ॥ ८ ॥
एवं सर्वत्र वेदान्ते समाने सत्युपासने ॥
वेदान्तान्तरबोध्यानां गुणानामुपसंहृतिः ॥ ९ ॥
कर्तव्याऽन्यत्र वेदान्ते तस्माद्विद्यैक्यमुच्यते ॥
यथैकस्मिन् हि वेदान्ते विधिशेषश्रुतो गुणः ॥ १० ॥
तद्विद्यायास्तु संबन्धात् तत्फलार्थं प्रवर्तनम् ॥
तथा विद्यान्तरोक्तोऽपि विद्यासंबन्धतोऽत्र हि ॥ ११ ॥
उपसंहारः कर्त्तव्यस्तस्माद्विद्यैक्यमस्त्वलम् ॥
ब्रह्मरूपगुणानां हि सर्वविद्यासु सांप्रतम् ॥ १२ ॥
चिन्त्यते परविद्यासु संहृतिर्नास्ति वाऽस्ति किम् ॥

उपसंहारो नास्त्येव प्रकरणप्रभेदतः ॥ १३ ॥
एवं प्राप्ते प्रधानस्य गुणिनो ब्रह्मणश्च हि ॥
सर्वेषूपासनेष्वत्र भेदाभावान्न संशयः ॥ १४ ॥
गुणानामुपसंहारः कर्त्तव्यः प्रत्युपासनम् ॥
गुणिनो ह्यपृथग्भावादेवानन्दादयो गुणाः ॥ १५ ॥
यथा ब्रह्मप्रधानस्य तथैव स्यात् प्रियं शिरः ॥
सर्वत्र ते प्रसज्येरन् ये श्रुता ब्रह्मणो गुणाः ॥ १६ ॥
प्रियशिरःप्रभृतयो न त्वेवं रूपणादिह ॥
अन्यथा पक्षपुच्छादिपरावयवभेदतः ॥ १७ ॥
सम्यक् स्यातामुपचयापचयौ परमात्मनः ॥
सत्यं ज्ञानमनन्तञ्च ब्रह्मेति हि विरुद्ध्यते ॥ १८ ॥
गाम्भीर्यैश्वर्यकारुण्यगुणा न गुणिनः पृथक् ॥
उपसंहृतिर्यदा तेषां तदा सर्वत्र सम्भवः ॥ १९ ॥
आनन्त्यादुपसंहारासामर्थ्यस्यापि सम्भवः ॥
इत्याशङ्क्य त्वर्थसाम्यादानन्दाद्युपसंहृतिः ॥ २० ॥
सर्वत्रैवोपसंहारो विद्यासु परिपठ्यते ॥
तेषां गुणानां ये वै स्युर्ब्रह्मरूपनिरूपकाः ॥ २१ ॥
निरूपितस्य ये च स्युर्गाम्भीर्यादिगुणास्तथा ॥
यत्रोक्तास्ते तु तत्रैव न तु सर्वत्र सम्मताः ॥ २२ ॥
प्रियशिरःप्रभृतिभिः पुरुषाकाररूपणम् ॥
अन्यथोपचयादिः स्यात् परमात्मनि एव ते ॥ २३ ॥
उपासनार्थमेतस्य रूपकेण निरूपणात् ॥
प्रियमोदादिरूपैर्हि शिरःप्रभृतिभिः परः ॥ २४ ॥
सुखेन प्रतिपद्येत तस्माद्रूपकरूपणम् ॥
आत्मशब्दोऽपि तत्रैव परमात्मनि युज्यते ॥ २५ ॥

तस्यैव सुखसम्प्राप्त्यै शिरआदिनिरूपणम् ॥
नचानात्मस्वात्मशब्दप्रयोगान्निर्णयः कथम् ॥ ५६ ॥
परमात्मन एव स्यादानन्दमयरूपिणः ॥
आनन्दमयोऽन्योऽयमन्तरात्मेति हि श्रुतौ ॥ २७ ॥
आत्मशब्देन ग्रहणं परमात्मन एव यत् ॥
ततो निर्णय एव स्यात् परमानन्दरूपिणः ॥ २८ ॥
यथात्मा वेति वाक्येऽत्र परात्मग्रहणं तथा ॥
सोऽकामयतवाक्याद्वा उत्तरादिति निर्णयात् ॥ २६ ॥
सर्वत्र सत्यसङ्कल्पगुणैक्यान्न च भिद्यते ॥
विद्येति सर्वं वेदान्त इत्थं निर्णय उच्यते ॥ ३० ॥
गुणानामुपसंहारः क्वचिन्नास्ति विशेषतः ॥
उपास्यरूपसम्भेदादिति निर्णय ईरितः ॥ ३१ ॥
उत्क्रान्तिकाल एवास्य सर्वकर्मक्षयो भवेत् ॥
आविर्भूतस्वरूपस्य सकलक्षीणकर्मणः ॥ ३२ ॥
सूक्ष्मदेहेन युक्तस्य देवयानपथा गतिः ॥
नच सूक्ष्मशरीरस्य कर्मनाशे कथं स्थितिः ॥ ३३ ॥
इति वाच्यं यतो विद्यामाहात्म्यादिति निर्णयात् ॥
स्वयं सूक्ष्मशरीरस्य विद्याऽनारम्भिकास्त्वपि ॥ ३४ ॥
ब्रह्मप्राप्तिप्रदानाय मुक्तानापयितुं परम् ॥
देवयानपथा सूक्ष्मशरीरं स्थापयेत् परम् ॥ ३५ ॥
केवलं स्थूलदेहस्य कर्मनाशात् परिक्षयः ॥
अर्द्धं सूक्ष्मशरीरं तु गत्यर्थमनुवर्त्तते ॥ ३६ ॥
ननु—
वाशिष्ठविश्वामित्रादिकृतसाक्षात्परात्मना ॥
देहपातोत्तरं चापि देहान्तरसुसङ्क्रमः ॥ ३७ ॥

तन्निमित्तं सुखं दुःखं पुत्रजन्म विपत्तितः ॥
अत्रोत्तरं ज्ञानिनां वै कर्मणां क्षयमात्रतः ॥ ३८ ॥
अर्चिरादिगतिप्राप्तिर्वशिष्ठादेस्तु नो तथा ॥
अधिकारसमाप्तौ हि प्रारब्धक्षयभोगतः ॥ ३९ ॥
स्वाधिकारप्रपर्यन्तं प्रारब्धं नैव क्षीयते ॥
अतस्तेषां स्वदेहानां पातोत्तरपरा गतिः ॥ ४० ॥
साधारणीयं सर्वासु विद्यासु परमा गतिः ॥
उपकोसलविद्यासु प्राप्तैवानूद्यतेतराम् ॥ ४१ ॥
अस्थूलत्वादिबुद्धीनां सर्वविद्यासु संग्रहः ॥
कर्त्तव्योऽक्षरब्रह्मात्मसम्बन्धित्वेन संश्रुतेः ॥ ४२ ॥
स्वेतरस्माद्धि व्यावृत्तं ब्रह्म यद्गुणमन्तरा ॥
तद्गुणानां तु सर्वासु विद्यास्वेव प्रसंग्रहः ॥ ४३ ॥
अस्थूलत्वादयस्तेषां, न तु गन्धरसादयः ॥
एकरूपार्थविषयं यत्र प्रश्नोत्तरद्वयम् ॥ ४४ ॥
विद्याभेदो न तत्र स्यात् कथञ्चिदपि हि श्रुतौ ॥
ये त्वत्र जीवपरयोर्योऽसौ सोऽहमिति श्रुतिः ॥ ४५ ॥
व्यतिहारानुसन्धानं वदतीति वदन्ति यत् ॥
न तद् युक्तं यतोऽन्यत्र सिद्धत्वाद् विध्यसम्भवात् ॥ ४६ ॥
येषां श्रुत्योपदेशोऽत्र मोक्षार्थोपासनाय हि ॥
उपसंहारस्तु सर्वत्र तद्गुणानां भवेत् परम् ॥ ४७ ॥
स एष नेति नेतीति प्रपञ्चं प्रतिपाद्य च ॥
ततो विलक्षणं ब्रह्म श्रुत्याऽसङ्गं निरूपितम् ॥ ४८ ॥
मुक्तस्य सर्वलोकेषु कामचारफलाय हि ॥
उपहार्या गुणाः सर्वे सत्यकामत्वमुख्यकाः ॥ ४९ ॥
दहराऽऽकाशे हि गुणिनि विपाप्मत्वादयो गुणाः ॥

तद्विशिष्टस्वरूपं यद् गुणार्थं चिन्तयेत् सकृत् ॥ ५० ॥
गुणिमात्रानुसन्धानं पूर्वं विहितमप्युत ॥
गुणयुक्तानुसन्ध्यर्थमावृत्तिस्तदनन्तरम् ॥ ५१ ॥
ब्रह्माक्षरं परं ज्योतिः शब्दैर्निर्दिष्टमेव यत् ॥
उपास्यं शब्दैरनूद्य तैरेव परमात्मनः ॥ ५२ ॥
तस्य नारायणत्वं हि सर्वथैव विधीयते ॥
अस्य मोक्षदशायां हि यादृशं परमात्मनः ॥ ५२ ॥
उपासनायां तस्यात्र तादृग् रूपं विचिन्तयेत् ॥
ब्रह्मप्राप्तिफलानां हि विद्यानां न विकल्पना ॥ ५३ ॥
समुच्चयः किन्तु भवेद् भूयस्त्वापेक्षया फले ॥
इति प्राप्ते विकल्पो हि भूयान्न तु समुच्चयः ॥ ५४ ॥
सर्वासामत्र विद्यानामविशिष्टफलत्वतः ॥

इति श्रीभाष्यवार्तिके तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥ ३ ॥

गुणानामुपसंहारानुपसंहारनिर्णयः ॥
तद्विद्यैकत्वनानात्वकृता चिन्ताऽऽदिमेऽधुना ॥ १ ॥
विद्यातः पुरुषार्थोऽयमुत विद्याङ्गकर्मणः ॥
किं युक्तं पुरुषार्थो हि मन्यते बादरायणः ॥ २ ॥
विद्यातोऽत्र कुतः शब्दात् तमेवेत्यादिकादपि ॥
पूर्वपक्षी शङ्कतेऽत्र तमेवेत्यादिकं वचः ॥ ३ ॥
कर्तृभूतस्यात्मनो वै याथात्म्यावेदनार्थकम् ॥
कर्तृसंस्कारद्वारेण क्रत्वङ्गत्वात् फलश्रुतिः ॥ ४ ॥
अर्थवादो जैमिनिराचार्य इति मन्यते ॥
सिद्धान्ती त्वाह विद्यातः फलं स्याद् बादरायणः ॥ ५ ॥
निर्दोषाधिककल्याणगुणेशस्योपदेशतः ॥
उक्तं तु यद् ब्रह्मविदां कर्मानुष्ठानदर्शनात् ॥ ६ ॥
विद्या कर्माङ्गमित्येवं तन्न युक्तं भवेदिह ॥
कर्माकर्तुरपि च यद् विद्यया दृश्यते फलम् ॥ ७ ॥
दृश्यते हि ब्रह्मविदां कर्मत्यागेऽपि तत्फलम् ॥
फलाभिसन्धिरहितं कर्म यज्ञादिकं तु यत् ॥ ८ ॥
अनुष्ठीयते तद्विदा ततो विद्याङ्गमिष्यते ॥
मोक्षफलब्रह्मविद्याविरोधित्वात् कर्मणोऽङ्गता ॥ ९ ॥
न युक्ता फलभेदाद्धि विद्यायाः कर्मणोऽपि च ॥
यदेवेति वचस्त्वत्र न विद्याविषयऽखिले ॥ १० ॥
उद्गीथविद्याविषये कर्मानुष्ठानदर्शनात् ॥
कुर्वन्नेवेति हि वचो विद्यामाहात्म्यबोधकम् ॥ ११ ॥
विद्यावता कर्म कृतं न वैतस्यास्ति लेपकम् ॥
न तु विद्यावतोऽवश्यं कर्मानुष्ठानसंमतिः ॥ १२ ॥
तस्माद् विद्या न कर्माङ्गमित्येवं बादरायणः ॥

यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोतीति वचोऽस्ति तत् ॥ १३ ॥
अविरक्तस्य विषयं न विरक्ते प्रवर्तते ॥
आश्रमा नैव सन्त्यत्र जैमिनेरूर्ध्वरेतसः ॥ १४ ॥
आश्रमान्तरमस्तीति बादरायणसंमतेः ॥
तस्मादिहोर्ध्वरेतस्सु ब्रह्मविद्याविधानतः ॥ १५ ॥
विद्यातः पुरुषार्थः स्यादितिसिद्धं विनिर्णयात् ॥
अतः क्रतोर्वीर्यवत्त्वफलसिद्ध्यर्थमेव हि ॥ १६ ॥
उद्गीथादौ रसतमदृष्टिर्विधिरिहोच्यते ॥
उपासीतेत्यादिशब्दाद्विध्यर्थत्वं युनक्ति ह ॥ १७ ॥
आख्यानश्रुतयः सर्वा वेदान्तेषु समास्थिताः ॥
विद्याविध्यर्थकास्तास्तु न तु पारिप्लवार्थकाः ॥ १८ ॥
कर्मवत्सु गृहस्थेषु नित्यनैमित्तिकं तु यत् ॥
तत्सर्वकर्मापेक्षेयं विद्येत्येवं विनिश्चयः ॥ १९ ॥
स्वस्य परिकराऽपेक्षो यथाश्वो गतिसाधनम् ॥
मोक्षसाधनविद्या वै तथा नित्याद्यपेक्षिणी ॥ २० ॥
यद्यप्यत्र गृहस्थो हि प्रवृत्तः स्वीयकर्मसु ॥
तथापि विद्वान् संयुक्तः स शमादिभिरन्वहम् ॥ २१ ॥
कुतो यतोऽत्र विद्याङ्गतया तेषां विधेयता ॥
निष्पत्त्यर्थं हि विद्यायाः प्राणसनां रक्षणाय तु ॥ २२ ॥
सर्वाभ्यनुज्ञा भक्षादौ विदुषां नैव दोषभाग् ॥
परं त्वापद्विषयणी सर्वानुमितिरेव हि ॥ २३ ॥
अन्तरा वर्तमानानामनाश्रमवतां पुनः ॥
विद्यायामधिकारोऽस्ति दर्शनाद् रैक्वादिषु ॥ २४ ॥
आपद्विषयमेवेदं यदनाश्रमितादिकम् ॥
आश्रमित्वं तु शक्तस्य सर्वथैवास्ति बोधितम् ॥ २५ ॥

वैखानसनैष्ठिकादिस्वाश्रमै रहितास्तु ये ॥
नाधिकारोऽस्ति विद्यायां तेषामत्रेति निर्णयः ॥ २६ ॥
प्रायश्चित्तानन्तरं हि तेषां नैवाधिकारिता ॥
यजमानकर्तृकं चात्र ह्युद्गीथोपासनादिकम् ॥ २७ ॥
फलसंश्रवणादेवमात्रेयस्य मते भवेत् ॥
औडुलोमिमते त्वेतद् ऋत्विक्कर्तृकमिष्यते ॥ २८ ॥
बालस्वभावाप्राकट्यसाधनं कर्म यद् भवेत् ॥
तदुपाददानो विद्वान् अन्वयात् तस्य वै विधौ ॥ २९ ॥
विद्याविरोधिताश्रुत्या हीतरेषां विकर्मणाम् ॥
यन्मुक्तिफलविद्यायाः साधनं कर्म तद् भवेत् ॥ ३० ॥
प्रबलं सर्वकर्मभ्यो विद्वान् सम्यक् समाचरेत् ॥

इति श्रीभाष्यवार्तिके तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ३ ॥ ४ ॥

साधनैः सह विद्यायाश्चिन्तनं तृतीये कृतम् ॥
विद्यास्वरूपमधुना विशोधनपुरःपूर्वकम् ॥ १ ॥
तत्फलं चिन्त्यतेऽध्याये तुरीये मुक्तिलक्षणम् ॥
ब्रह्मवित् परमाप्नोति विदित्वा च तमेव ह ॥ २ ॥
ब्रह्मैव भवति ब्रह्म यो वेद दहरे स्वयम् ॥
यः पश्यः पश्यते रुक्मवर्णमित्यादिवाक्यतः ॥ ३ ॥
साधनत्वेन विहितं ब्रह्मप्राप्तौ प्रवेदनम् ॥
सकृत् कृतं तच्छास्त्रार्थः किं वाऽत्र सकृदावृतम् ॥ ४ ॥
इत्येवं संशये युक्तं सकृत् कृतमिदं कुतः ॥
यतो वेदनमात्रस्य विधानात्सन्ततावृतौ ॥ ५ ॥
प्रमाणविरहाच्चापि दृष्टोपायत्वहानितः ॥
वेदनस्य परेशीयपराराधनरूपिणः ॥ ६ ॥
आराधितपरेशाच्च पुरुषार्थो भवेदिति ॥
ज्योतिःष्टोमादिवदिह शास्त्रार्थः स्यात् सकृत् कृतम् ॥ ७ ॥
इति प्राप्ते ह्यसकृद् वेदनावृत्तिरिष्यते ॥
ध्यानोपासनरूपस्य वेदनस्योपदेशतः ॥ ८ ॥
विद्युपास्तिध्यायतीनामेकत्र विषये यतः ॥
उपदेशार्थवाक्येषु प्रयोगादेव गम्यते ॥ ९ ॥
रैक्वज्ञानं विदिनोक्तमनुमेत्यादिवाक्यतः ॥
उपासिनोपसंहृत्य तद्वेदनमुपासना ॥ १० ॥
आत्मनोऽन्यतयोपास्यं ब्रह्म चात्मतया किमु ॥
आत्मतोऽन्यतयोपास्यं ब्रह्मेति घटते यतः ॥ ११ ॥
उपासितुर्यतो भिन्नः प्रत्यगात्मेति रूपितम् ॥
अधिकं भेदनिर्देशान्नेतरेत्यादिसूत्रतः ॥ १२ ॥
यथावस्थितमेवात्र समुपास्यं तु नान्यथा ॥

तथात्वे ब्रह्मसम्प्राप्तेरयथावस्थता भवेत् ॥ १३ ॥
इति प्राप्ते समाधानं शरीरस्य यथा स्वयम् ॥
आत्मा तथा परब्रह्मस्वात्मेति समुपास्यताम् ॥ १४ ॥
आत्मेत्येवेश्वरोपासां ग्राहयन्त्यखिला गिरः ॥
आत्मनोऽन्यत्र यो वेद तं परादादितीरणम् ॥ १५ ॥
आत्मत्वाननुसन्धानं कर्त्तारं प्रतिषेधति ॥
पृथगात्मानुसन्धानं पृथगात्मेति वाक्यतः ॥ १६ ॥
विधीयते विरोधोऽत्र नैवास्ति श्रौतसन्मते ॥
अब्रह्मणि ब्रह्मदृष्टिः प्रतीकोपासनं हि तत् ॥ १७ ॥
तत्रोपास्यं प्रतीकं हि नात्मोपासितुरस्य वै ॥
मनःप्रभृतिषु ब्रह्मदृष्टिरेव हि युज्यते ॥ १८ ॥
न ब्रह्मणि मनआदिदृष्टिस्तेभ्योऽधिकं तु तत् ॥
प्रभौ यस्माद् भृत्यदृष्टेः कर्तुर्दण्डोऽधिको भवेत् ॥ १९ ॥
भृत्यवर्गे राजदृष्टिः कृताभ्युदयकारिणी ॥
यावन्मरणमावृत्त्यास मुपास्यो हरि परः ॥ २० ॥
आवर्तयन् ब्रह्मलोकं गच्छतीत्यादिवाक्यतः ॥
असम्बन्धविनाशौ हि कृतयोर्भाविपूर्वयोः ॥ २१ ॥
तद्यथेसाद्यलेपादिज्ञापकश्रुतिवाक्यतः ॥
प्रारब्धस्य तु भोगैकनाश्यत्वेन न संशयः ॥ २२ ॥

इति श्रीभाष्यवार्तिके चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ४ ॥१ ॥

अथोत्क्रान्तिश्चिन्त्यते॥संपद्यते वाङ्मनसि श्रुतिवाक्यप्रमाणतः॥
स्वरूपेण लयो वाचा, न तु वृत्तिस्वरूपतः ॥ १ ॥
प्राणैः सम्पद्यते चैव सर्वेन्द्रिययुतं मनः ॥
विदुषोऽविदुषो वाऽपि समानोत्क्रान्तिरिष्यते ॥ २ ॥
नाडीयोगेन विदुषो यत उत्क्रान्तिरस्ति हि ॥
नाडीविशेषात् पूर्वं तु न विशेषश्रुतिर्यतः ॥ ३ ॥
तत्प्रवेशदशायां वै विशेषश्रवणादिह ॥
मूर्ध्नो निष्क्रमणं यत् स्याद् विद्वद्विषयमेव तत् ॥ ४ ॥
इतरस्मान्निष्क्रमणमविद्वद्विषयं भवेत् ॥
उपासनाया वेलायां ब्रह्मणोऽनुभवो हि यः ॥ ५ ॥
तत्परं श्रुतिवाक्यं स्यादत्र ब्रह्म समश्नुते ॥
अदग्धदेहसम्बन्धपुरुषस्यैव तद्भवेत् ॥ ६ ॥
अर्चिरादिपथा देशविशेषगमनोत्तरम् ॥
ब्रह्मणः प्राप्तिपर्यन्तं संसारव्यदेशतः ॥ ७ ॥
विदुषो देहबन्धोऽत्र न विदग्धो यतः कुतः ॥
सत्यं ब्रूयादिति परं चन्द्रसंवादवाक्यतः ॥ ८ ॥
देहसद्भावतः सूक्ष्मशरीरमनुवर्तते ॥
देवयानपथा गन्तुर्विदुषोऽत्र न संशयः ॥ ९ ॥
प्राणस्योत्क्रमणं नैवमर्वाक् प्राप्तेः परमात्मनः ॥
प्राणानूत्क्रान्तिवचनात् प्राणो न स्थूलदेहवत् ॥ १० ॥
मुञ्चत्यविदुषः किन्तु सूक्ष्मभावेन सङ्गतः ॥
मूर्द्धन्यनाड्या विदुषः समुत्क्रान्तिर्हि स्मर्यते ॥ ११ ॥
ऊर्ध्वमेकःस्थितस्तेषां यो भित्त्वा सूर्यमण्डलम् ॥
ब्रह्मलोकमतिक्रम्य तेन याति परां गतिमिति ॥ १२ ॥
भूतसूक्ष्माणि तानीशे संपद्यन्ते श्रुतेर्बलात् ॥

देवतायां परस्यां वै तेजः संपद्यते इति ॥ १३ ॥
किं प्राकृतप्रलयवत् कारणापत्तिरूपिणी ॥
किं वा विभागरूपेति परं वाङ् मनसीतिवत् ॥ १४ ॥
सर्वेषां योनिरूपेशे कारणे सेतिचेन्न हि ॥
अपृथग्भावरूपोऽत्राऽविभागः श्रुतिबोधितः ॥ १५ ॥
पृथग्व्यवहारानर्हसंसर्गाख्यः स एव तु ॥
समा विद्वदविदुषोरुक्तोत्क्रान्तिस्तु सांप्रतम् ॥ १६ ॥
उच्यते सुखबोधाय विशेषो विदुषो गतेः ॥
शताधिकयैव नाड्या विद्वानुत्क्रामतीश्वरः ॥ १७ ॥
आराधनात् प्रसन्नोऽयं विद्यासाम्यर्थ्यमस्य वै ॥
गत्यनुस्मरणं दत्वा हार्देशोऽनुगृहीतवान् ॥ १८ ॥
जीवं ततोऽस्य हृदयं प्रकाशमुपजायते ॥
तत्प्रकाशितसद्द्वारौ विद्वान् मूर्द्धन्यनाडिकाम् ॥ १९ ॥
विजानाति तया तस्य गतिरित्थं प्रजायते ॥
गत आदित्यसद्रश्मीननुसृत्याऽस्य मण्डले ॥ २० ॥
गतिर्दिवा निशास्वेवं रश्मिद्वारैव केवलम् ॥
ज्ञानी निशि मृतो भूतो नाधो गच्छति दुर्गतिम् ॥ २१ ॥
विदुषः कर्मसम्बन्धो यावद्देहं प्रवर्तते ॥
दुर्गतेर्हेतुभूतानामनारब्धफलात्मनाम् ॥ २२ ॥
विद्यासम्बन्धमात्रेण विनाशादुत्तरस्य च ॥
अश्लेषाद् भुज्यमानस्य ह्यन्त्यदेहावधित्वतः ॥ २३ ॥
निश्युत्क्रान्तस्य विदुषो ब्रह्मप्राप्तिरपि स्मृता ॥
अविद्वद्विषयं बोध्यं दिवसादि स्मृतेर्वचः ॥ २४ ॥
मुमुर्षून् प्रति नैवात्र मृतिकालविशेषगीः ॥
देवयानगतिः किन्तु विद्यानिष्ठस्य गीयते ॥ २५ ॥
इति श्रीभाष्यवार्तिके चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ४ ॥ २ ॥

नाडीविशेषेण गतिर्हार्दानुग्रहतो नृणाम् ॥
उक्ता श्रुतौ मार्गभेदश्रवणान्नियमोऽधुना ॥ १ ॥
मार्गोऽर्चिरादिरेको हि सर्वत्र प्रतिपादनात् ॥
न्यूनेऽधिकेऽधिकं न्यूनं गुणानामिव चान्यतः ॥ २ ॥
उपसंहृतिवन्न्यूनमुपसंह्रियतां परम् ॥
अर्थक्रमो बलीयान् वै पाठस्य क्रमतो भवेत् ॥ ३ ॥
एतान् गमयति ब्रह्माऽमानवो विद्युतः परः ॥
निवेशनीयो वरुणस्ततश्चेन्द्रादयोऽपि हि ॥ ४ ॥
अमानवोऽत्र पुरुषो गमयत्येव ब्रह्म तु ॥
अर्चिरादिपदान्यत्र ह्यर्चिराद्यभिमानिनाम् ॥ ५ ॥
वाचकानि भवन्त्येव देवानां गमयितॄणाम् ॥
आतिवाहिकसंज्ञेनामानवेनेश्वरं प्रति ॥ ६ ॥
गमनं विदुषः प्रोक्तं कार्याख्यं ब्रह्म नैव तु ॥
ब्रह्मैवोपासते ये तु स्वात्मानं ब्रह्मरूपिणम् ॥ ७ ॥
उपासते तानुभयानर्चिराद्यातिवाहिकः ॥
परं ब्रह्म गमयति न तु नामाद्युपासकान् ॥ ८ ॥
ब्रह्मदृष्ट्या परिमितं फलं तेषां निरूप्यते ॥

इति श्रीभाष्यवार्तिके चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ४ ॥ ३ ॥

परब्रह्मोपासकानां तथा प्रकृतिवर्जितम् ॥
स्वात्मानं य उपासीत तयोरपुनरागतिः ॥ १ ॥
उक्तेदानीं विमुक्तानामैश्वर्यमिह चिन्त्यते ॥
मानुषात् कर्मणा देहात् समुत्थायाऽमरादिना ॥ २ ॥
साध्येनेवात्र सम्बन्धः किं वा स्वाभाविकं तु यत् ॥
तस्याविर्भाव इत्येवं संशये पूर्वमुच्यते ॥ ३ ॥
देववत् साध्यसम्बन्धः पुरुषार्थानुशासनात् ॥
आविर्भूतात्मरूपस्य मुमुक्षौ पुरुषार्थकः ॥ ४ ॥
न कोऽपि दृश्यते यस्मात् सुखानन्त्यस्य संश्रुतेः ॥
स्वरूपस्यापरिच्छिन्नानंदस्याविद्यया वृतिः ॥ ५ ॥
न युज्यते प्रकाशस्यावरणं परमात्मनः ॥
प्रकाशस्यानुकूलत्वरूपानन्दस्वरूपता ॥ ६ ॥
न युक्ता हि प्रकाशेऽस्ति नानुकूलप्रवेदिता ॥
अत्रोच्यते समाधानं ज्योतिः संपद्य यत्परम् ॥ ७ ॥
दशाविशेषाविर्भावः स्वस्वरूपस्य निश्चितम् ॥
नित्यप्राप्तस्वरूपस्याविद्यया कर्मरूपया ॥ ८ ॥
तिरोहितस्य निष्पत्तिस्तिरोधानस्य या हृतिः ॥
स्वरूपतोऽयमात्मा हि विजरो हतपाप्मकः ॥ ९ ॥
विमृत्युः सत्यसंकल्पो विशोकः सत्यकामकः ॥
मोक्षः स्वरूपनिष्पत्तिः प्रकरणात् प्रत्यगात्मनः ॥ १० ॥
यथा न क्रियते ज्योत्स्ना मलप्रक्षालनान्मणेः ॥
दोषप्रहाणानुज्ञानमात्मनः क्रियते तथा ॥ ११ ॥
यथोदपानकरणान्न जलं क्रियते परम् ॥
सदेव नीयते व्यक्तिमसतः सम्भवः कुतः ॥ १२ ॥
तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः ॥

प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या एवात्मनो हि ते ॥ १३ ॥
संकोचः कर्मणा तेषां कर्मबन्धक्षये पुनः ॥
विकाशरूपाविर्भावो ज्ञानादीनां गुणात्मनाम् ॥ १४ ॥
स्वतः किं परमात्माऽयं भिन्नत्वेनानुभूयते ॥
मुक्तेन किं वा भिन्नोऽयमित्येवं संशये शृणु ॥ १५ ॥
साधर्म्यवचनाद्भिन्नं पश्यत्यात्मानमत्र सः ॥
इति प्राप्ते परेशानादविभागेन पश्यति ॥ १६ ॥
स्वात्मानं मुक्तसंघोऽत्र सर्वं ब्रह्मेति वाक्यतः ॥
सर्वं परात्मक तच्च तच्छरीरतयाऽऽत्मनः ॥ १७ ॥
प्रकारभूतमित्येवमभेदवचनक्रमः ॥
अविभागेन तेनाहं ब्रह्मास्मीत्यनुभूयते ॥ १८ ॥
उपपद्य परं ज्योतिस्तिरोधाननिवृत्तितः ॥
आविर्भवति येनायं तद्रूपं प्रविचार्यते ॥ १९ ॥
तत्र जैमिनिराचार्यो मन्यते यस्तु मुच्यते ॥
ब्राह्मधर्मेण संपन्नस्तदापहतपाप्मकः ॥ २० ॥
उपन्यस्ता ब्रह्मगुणा यतो वै प्रत्यगात्मनः ॥
चैतन्यमात्रमेवास्य रूपमाविर्भवेदिदम् ॥ २१ ॥
इत्थं मुक्तावौडुलोमिराचार्यो वदति स्फुटम् ॥
हतपाप्मेत्यादिशब्दा अविद्याजन्यविकृतिम् ॥ २२ ॥
सुखदुःखादिरूपां हि वर्जयन्तीशसंगते ॥
विज्ञानमात्ररूपेऽपि सत्यकामादयो गुणाः ॥ २३ ॥
न विरुद्धा मुक्तजीवे बादरायणसंमते ॥
विज्ञानमात्ररूपत्वं जडव्यावृत्तितोऽस्ति तु ॥ २४ ॥
न गुणाभावतो मुक्ताविति वाक्यार्थनिर्णयः ॥
संकल्पादेव मुक्तानां कामाप्तिः सकला भवेत् ॥ २५ ॥

सत्यसंकल्प एवायमनन्याधिपतिस्तथा ॥
विधौ निषेधे योग्यो यः सोऽन्याधिपतिरुच्यते ॥ २६ ॥
अनन्याधिपतित्वं तु तन्निषेध इतीरितम् ॥
मुक्तस्य न शरीरं स्याद् बादर्याचार्यसंमतम् ॥ २७ ॥
संकल्पतस्तु स्यादेव जैमिन्याचार्यसंमतम् ॥
बादरायण आचार्यो द्वयमेवावदत् स्वयम् ॥ २८ ॥
स्वस्रष्टृकरणाभावे परस्रष्टेन तेन वै ॥
भोगो मुक्तस्य मुक्तो हि न किञ्चित् सृजते विभुः ॥ २९ ॥
संकल्पादेव मुक्तोऽपि भुङ्क्ते लीलारसं स्फुटम् ॥
एकदेशस्थितो दीपो प्रभाद्वाराखिलं गृहम् ॥ ३० ॥
व्याप्नोति तद्वदात्माऽयं ज्ञानद्वारा कलेवरम् ॥
कर्मणाकुञ्चितज्ञानो नात्माभिन्नेऽभिमानभाक् ॥ ३१ ॥
समस्तदेहे मुक्तोऽतोज्ञानव्याप्त्याऽभिमानभाक् ॥
श्रुत्युक्तमस्यानन्त्यं तु तदमुक्तस्य कर्मणा ॥ ३२॥
अमुक्तोऽसर्वज्ञमुक्तः सर्वज्ञ इति पठ्यते ॥
जगद्व्यापारवर्जं तु साम्यं तस्येश्वरेण हि ॥ ३३ ॥
आधिकारिकसंस्थाने संस्थिता अधिकारिणः ॥
जगद्व्यापारप्रभृतिप्रत्यक्षं तेषु पठ्यते ॥ ३४ ॥
जन्मनाशविकारादि मुक्तानां नैव वर्तते ॥
आविर्भूता नित्यगुणा मुक्ते स्वाभाविका अपि ॥ ३५ ॥
तथाविधत्वं तेषां वै परेशायत्तमेव हि ॥
ईशानुभवरूपस्य भोगमात्रस्य चैव ह ॥ ३६ ॥
साम्यमुक्तं ब्रह्मणात्र मुक्तानां श्रुतिनिर्णयात् ॥
परेशाधीनमेवास्य सर्वं न पुनरावृत्तिः ॥ ३७ ॥
करुणासागरस्यास्य नृसिंहस्य कृपावशात् ॥

अनावृत्तिस्तु मुक्तानां कैङ्कर्यपरिशीलनात् ॥ ३८ ॥
तदुपासनसंप्रीतः कर्माविद्यां विनाश्य च ॥
दत्वा स्वानन्दमतुलं नावर्तयति तं पुनः ॥ ३९ ॥
संछिन्नकर्मबन्धस्याऽकुण्ठितज्ञानधर्मिणः ॥
ब्रह्मानुभवसंप्राप्तानन्दातिसुखभोगिनः ॥ ४० ॥
पुनरावृत्तिशङ्का तु न घटेत कथञ्चन ॥
प्रियः प्रियस्य दुःखं हि न कथञ्चन यच्छति ॥ ४१ ॥

इति श्रीभाष्यवार्तिके चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४ ॥ ४ ॥
समाप्तोऽयं चतुर्थोऽध्यायः ॥

BENARES SANSKRIT SERIES;
A
COLLECTION OF SANSKRIT WORKS
EDITED BY THE
PANDITS OF THE BENARES SANSKRIT COLLEGE,
UNDER THE SUPERINTENDENCE OF
R. T. H. GRIFFITH, M. A., C. I. E.
AND
G. THIBAUT, PH. D.
Nos 123 & 133.

श्रीभाष्यवार्तिकम् ।

श्रीमद्रामानुजाचार्यविशिष्टाद्वैत सिद्धान्तप्रतिपादनपरम् ।

यतीन्द्रमतदीपिका च ।

श्रीगोविन्दाचार्यसूनुश्रीनिवासाचार्यकृता ।

सकलाचार्यमतसंग्रहश्च ।

श्रीमदाचार्यश्रीवल्लभाधीश्वरशुद्धाद्वैतसंप्रदायविदुषा
रत्नगोपालभट्टेन संशोधितानि ।

ŚRÎ BHÂSHYA VÂRTIKA,

A TREATISE ON VISISHTÂDVAITA PHILOSOPHY;
Also YATÎNDRA MAT DÎPIKÂ,
By NIVÂSÂ Chârya son of Govindâ Chârya,
And Sakalâchâryamat Sangrah
EDITED BY RATNA GOPÂL BHATTA.

BENARES
Published by the Proprietors Messrs. Braj B. Das & Co.
AND SOLD BY H D. GUPTA,
Secretary, Chowkhamba Sanskrit Book Depot.

Printed at the Vidyâ Vilâs Press,
BENARES.
1907

श्रीहरये नमः ।

—:०:—

अयि खलु विपश्चिदपश्चिमाः ! सहृदयवराः ! इदं खलु निवेद्यते तत्रभवत्सु भवत्सु– यदिदं श्रीरामानुजभाष्यवार्तिकं वाराणसेय–संस्कृतपुस्तकमालायां संमुद्रितं वरीवर्ति । अत्र किल विस्तृतश्रीभाष्यार्थः संक्षेपेण बोधसौकर्याय श्लोकैः संगृहीतः ।

अस्य ग्रन्थरत्नस्य अत्यन्तं दुर्लभत्वात् केवलैकपुस्तकलाभेऽपि यथामति संशोध्य संमुद्रितम् । ततश्च मदीयमत्यपराधजाताऽशुद्धि-क्षमायै मयाऽभ्यर्थ्यन्त एव विद्वद्वरा एतदवलोकयितारः । अभ्य-र्थ्यन्ते च पुनर्यदि येषां समीपे प्राचीनलिखितमेतद्ग्रन्थरत्नं भवेत् तैरहं बोधनीय इति ।

पुस्तकमालाया नियतपत्रसंख्यापूर्त्यर्थं, श्रीयतीन्द्रमतदीपिका सहैव मुद्रिता ।

एतत्पुस्तकं च पण्डितवरश्रीसुदर्शनाचार्यैः स्वसंप्रदायभक्त्या संशोध्य स्वकीयं पुस्तकं दत्तम् । यद् विना मदीयेनैकेन पुस्तकेन संशोधनकार्यमसम्भावितमासीत् ।

तथा तैरेव संशोधितः श्रीविष्णुस्वामि–श्रीरामाऽनुजाचार्य–श्रीनिम्बार्काचार्य–श्रीमध्वाचार्यसिद्धान्तसंग्रहः सह संयोजितः ।

तत्र प्रथमतृतीयपुस्तककर्तृनामानुपलम्भादत्र तदनुल्लेखः ।

एतत्पुस्तकत्रयं नानाविधदर्शनप्रकाशनपरायणाऽन्तःकरण श्रीयुतहरिदासगुप्ताभिधमहाशयप्रोत्साहेन प्रकाशितमिति तत्सका-शात्, चौखम्बासंस्कृतपुस्तकालये काश्यां लभ्यमिति सुधीभि-राकलनीयमिति शम् ।

रत्नगोपालभट्टः ।

श्रीगणेशाय नमः ।

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीयतिपतिमतदीपिका ।

विद्वद्वरश्रीनिवासाचार्यकृता ।

श्रीवेङ्कटेशं करिशैलनाथं श्रीदेवराजं घटिकाद्रिसिंहम् ॥
कृष्णेन साकं यतिराजमीडे स्वप्ने च दृष्टान् मम देशिकेन्द्रान् ॥१॥
यतीश्वरं प्रणम्याहं वेदान्तार्य्यं महागुरुम् ॥
करोमि बालबोधार्थं यतीन्द्रमतदीपिकाम् ॥ २ ॥

श्रीमन्नारायण एव चिदचिद्विशिष्टाद्वैतं तत्त्वम् । भक्तिप्रपत्तिभ्यां प्रसन्नः स एव उपायः । अप्राकृतदेहविशिष्टः स एव प्राप्य इति वेदान्तवाक्यैः प्रतिपादयतां व्यासबोधायनगुहदेवभारुचिब्रह्मानन्दिद्रविडाचार्य्यश्रीपरांकुशनाथयामुनमुनियतीश्वरप्रभृतीनां मतानुसारेण बालबोधार्थं वेदान्तानुसारिणी यतिपतिमतदीपिकाऽऽख्या शारीरकपरिभाषा महाचार्य्यकृपावलम्बिना मया यथामति संग्रहेण प्रकाश्यते । सर्वं पदार्थजातं प्रमाणप्रमेयभेदेन द्विधा भिन्नम् । प्रमाणानि त्रीण्येव । प्रमेयं द्विविधं द्रव्याद्रव्यभेदात् । द्रव्यञ्च द्विविधम् । जडमजडमिति । जडं च द्वेधा प्रकृतिः कालश्चेति । प्रकृतिश्चतुर्विंशत्यात्मिका । कालस्तु उपाधिभेदात् त्रिविधः । अजडं तु द्विविधम् । पराक् प्रत्यागिति । अजडं परागपि तथा । नित्यविभूतिर्धर्म्मभूतज्ञानं चेति । प्रत्यगपि द्विविधः । जीवेश्वरभेदात् । जीवस्त्रिविधः बद्धमुक्तनित्यभेदात् । बद्धोऽपि द्विविधः । बुभुक्षुमुमुक्षुभेदात् बुभुक्षुर्द्विविधः । अर्थकामपरो धर्म्मपरश्चेति । धर्म्मपरो द्विविधः ।

देवतान्तरपरो भगवत्परश्चेति । मुमुक्षुर्द्विविधः । कैवल्यपरो मोक्षपरश्चेति । मोक्षपरो द्विविधः । भक्तः प्रपन्नश्चेति । प्रपन्नो द्विविधः । एकान्ती परमैकान्ती चेति । परमैकान्ती द्विविधः । दृप्ताऽऽर्तभेदात् । पञ्चधावस्थित ईश्वरः । परव्यूहविभवान्तर्याम्यर्चावतारभेदात् । पर एकधा, व्यूहश्चतुर्द्धा । वासुदेवसंकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धभेदात् । केशवादि व्यूहान्तरं, मत्स्यादयो विभवः पुनरनन्ताश्च । अन्तर्यामी प्रतिशरीरमवस्थितः । अर्चावतारस्तु । श्रीरङ्गवेङ्कटाद्रिहस्तिगिरियादवाद्रिघटिकाचलादिषु सकलमनुजनयनविषयतां गतो मूर्त्तिविशेषः । अद्रव्यं तु सत्त्वरजस्तमःशब्दस्पर्शरूपरसगन्धसंयोगशक्तिभेदाद्दशधैव ।

एवमुद्दिष्टानामुद्देशक्रमेण लक्षणपरीक्षे क्रीयेते । तत्र प्रमाकरणं प्रमाणम् । प्रमाणं लक्ष्यम् । प्रमाकरणत्वं लक्षणम् । यथावस्थितव्यवहारानुगुणज्ञानं प्रमा लक्ष्यम् । यथावस्थितव्यवहारानुगुणज्ञानत्वं लक्षणम् । ज्ञानं प्रमेत्युक्ते शुक्तिकायामिदं रजतमितिज्ञाने अतिव्याप्तिः । अत उक्तं, व्यवहारानुगुणमिति । एवमपि तत्रैवातिव्याप्तिः । भ्रान्तिदशायामपि, इदं रजतमिति व्यवह्रियमाणत्वात् । अत उक्तं, यथावस्थितमिति । यथावस्थितेति पदेन संशयान्यथाज्ञानविपरीतज्ञानव्यावृत्तिः । धर्म्मिग्रहणे मिथोविरुद्धानेकविशेषस्मरणं संशयः । यथा उर्द्ध्वताविशिष्टे, स्थाणुर्वा पुरुषो वेति ज्ञानम् । अन्यथाज्ञानं नाम धर्म्मविपर्य्यासः । यथा कर्तृत्वेन भासमाने आत्मनि कुयुक्तिभिः कर्तृत्वस्य भ्रान्तत्वोपपादनम् । विपरीतज्ञानं नाम धर्म्मिविपर्य्यासः । यथा वस्तुनो वस्त्वन्तरज्ञानम् । लक्षणस्य त्रीणि दूषणानि सन्ति । अव्याप्त्यतिव्याप्त्यऽसंभवभेदात् । लक्ष्यैकदेशे लक्षणस्यावर्तमानत्वमव्याप्तिः । लक्ष्यादन्यत्र प्रवर्तमानत्वमतिव्याप्तिः । लक्ष्ये क्वाप्यवर्त्तमानत्वमसंभवः । यथा

चक्षुर्विषयो जीव इत्युक्ते असंभव एव। अत्रोक्तदूषणत्रयाभावात्। प्रमाणलक्षणं स्वस्थम्।

साधकतमं करणम्। अतिशयितं साधकं साधकतमम्। यस्मिन् सत्यविलम्बेन ज्ञानमुत्पद्यते तदतिशयितमित्युच्यते। तेन प्रमाकरणं प्रमाणमिति सिद्धम्। अनधिगतार्थगन्तृ प्रमाणमित्यादिकं तु तत्तद्वादिभिरेव निरस्तत्वादनादरणीयम्। तानि प्रमाणानि प्रत्यक्षानुमानशब्दाख्यानि त्रीण्येव। अत्र साक्षात्कारप्रमाकरणं प्रत्यक्षम्। अनुमानादिव्यावृत्त्यर्थं साक्षात्कार इति। दुष्टेन्द्रियजव्यावृत्त्यर्थं प्रमेति। तच्च प्रत्यक्षं द्विविधं, निर्विकल्पकसविकल्पकभेदात्। निर्विकल्पकं नाम गुणसंस्थानादिविशिष्टप्रथमपिण्डग्रहणम्। सविकल्पकं तु सप्रत्यवमर्शं गुणसंस्थानादिविशिष्टद्वितीयादिपिण्डज्ञानम्। उभयविधमपि एतद् विशिष्टविषयमेव। अविशिष्टग्राहिणो ज्ञानस्यानुपलम्भादनुपपत्तेश्च। ग्रहणप्रकारस्तु—आत्मा मनसा संयुज्यते मन इन्द्रियेण इन्द्रियमर्थेनेति। इन्द्रियाणां वस्तुप्राप्यकारित्वनियमात्। अतो घटादिरूपार्थस्य चक्षुरादिरूपेन्द्रियस्य च सन्निकर्षे सति अयं घट इति चाक्षुषज्ञानं जायते। एवमेव स्पार्शनप्रत्यक्षादयोऽपि। द्रव्यग्रहणे संयोगः संबन्धः। द्रव्यगतरूपादिग्रहणे समवायानङ्गीकारात् संयुक्ताश्रयणसंबन्धः। निर्विकल्पकसविकल्पकभिन्नं प्रत्यक्षं द्विविधम्। अर्वाचीनम्। अनर्वाचीनं चेति। अर्वाचीनं पुनर्द्विविधम्। इन्द्रियसापेक्षं तदनपेक्षं चेति। तदनपेक्षं च द्विविधम्। स्वयं सिद्धं, दिव्यं चेति। स्वयं सिद्धं योगजन्यं, दिव्यं भगवत्प्रसादजन्यम्। अनर्वाचीनं तु इन्द्रियानपेक्षं मुक्तनित्येश्वरज्ञानम्। अनर्वाचीनं तु प्रसङ्गादुक्तम्। एवं साक्षात्कारप्रमाकरणं प्रत्यक्षमिति सिद्धम्।

ननु यथावस्थितव्यवहारानुगुणज्ञानं प्रमेत्युक्तम्। एवञ्च स्मृ-

तेरपि यथावस्थितव्यवहारानुगुणत्वेन प्रामाण्यात् स्मृतेरपि प्रमाणत्वेन परिगणनाच्च त्रीण्येव प्रमाणानीति कथं प्रतिपाद्यते इति चेत् । उच्यते । स्मृतेः प्रामाण्याङ्गीकारेऽपि संस्कारसापेक्षत्वात् तस्य प्रत्यक्षमूलभूतत्वान्मूलभूते प्रत्यक्षेऽन्तर्भाव इति न पृथक् प्रमाणत्वकल्पनम् । अतस्त्रीण्येवेति संभवन्ति । स्मृतिर्नाम पूर्वानुभवजन्यसंस्कारमात्रजन्यं ज्ञानम् । संस्कारोद्बोधश्च, सदृशादृष्टचिन्ताद्याः स्मृतिबीजस्य बोधका इत्युक्तप्रकारेण क्वचित्सदृशदर्शनाद्भवति, क्वचिददृष्टात्, क्वचिच्चिन्तया । आदिशब्देन साहचर्यस्यापि ग्रहणात्तेनापि च भवति । सादृश्यजा यथा देवदत्तयज्ञदत्तयोः सदृशयोर्देवदत्तदर्शनेन यज्ञदत्तस्मृतिः । द्वितीया यथा यादृच्छिकात् । कालान्तरानुभूतश्रीरङ्गादिदिव्यदेशस्मृतिः । तृतीया यथा चिन्त्यमाने सति श्रीवेङ्कटेशस्य कमनीयदिव्यमङ्गलविग्रहस्मृतिः । चतुर्थी तु सहचरितयोर्देवदत्तयज्ञदत्तयोर्मध्ये अन्यतरदर्शनेन तदन्यतरस्मृतिः । सम्यक् पूर्वमनुभूतस्य स्मृतिविषयत्वानियमः । क्वचित्कालदैर्घ्याद् व्याध्यादिना वा संस्कारप्रमोषात् स्मृत्यभावः ।

यथा स्मृतेः प्रत्यक्षेऽन्तर्भावस्तथा सोऽयं देवदत्त इति प्रत्यभिज्ञाया अपि प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः। अस्मन्मते अभावस्य भावान्तररूपत्वात् तज्ज्ञानस्यापि प्रत्यक्षान्तर्भावः। भूतले घटात्यन्ताभावो भूतलमेव। घटप्रागऽभावो नाम मृदेव। घटध्वंसश्च कपालमेव। प्रायः पुरुषेण अनेन भवितव्यम्। एतदूहः संशय उक्तः। एतयोरपि प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः। पुण्यपुरुषनिष्ठा प्रतिभापि प्रत्यक्षेऽन्तर्गता। सर्वं विज्ञानं यथार्थमिति वेदान्तविदां मतमित्युक्तत्वाद् भ्रमादिप्रत्यक्षज्ञानं यथार्थमेव। अख्यात्यात्मख्यात्यनिर्वचनीयताख्यात्यन्यथाख्यात्यसत्ख्यातिवादिनो निरस्य सत्ख्यातिपक्षस्वीकारात्। सत्ख्यातिर्नाम ज्ञानविषयस्य सत्यत्वम्। तर्हि भ्रमत्वं कथमिति चेद्, विषयव्यवहारबाधाद्

भ्रमत्वं तदुपपादयामः । पञ्चीकरणप्रक्रियया पृथिव्यादिषु सर्वत्र सर्वभूतानां विद्यमानत्वात् । अत एव शुक्तिकादौ रजतांशस्य विद्यमानत्वाज्ज्ञानविषयस्य सत्यत्वस्य स्वल्पत्वात् तत्र न व्यवहार इति तज्ज्ञानं भ्रमः । शुक्त्यंशभूयस्त्वज्ञानाद् भ्रमनिवृत्तिः । स्वप्नादिज्ञानं तु सत्यमेव । तत्तत्पुरुषानुभाव्यतया तत्तत्कालावसानान् रथादीन् परमपुरुषः सृजतीति श्रुत्याऽवगम्यते । पीतः शङ्ख इत्यादौ नयनवर्तिपीतद्रव्यसंभिन्ना नयनरश्मयः शङ्खादिभिः सह संयुज्यन्ते । तत्र पित्तगतपीतिमाभिभूतः शङ्खगतशुक्लिमा न गृह्यते । अतः सुवर्णानुलिप्तशङ्खवत् पीतः शङ्ख इति प्रतीयते । सूक्ष्मत्वात् पीतिमा स्वनयननिष्क्रान्ततया स्वेनैव गृह्यते, न त्वन्यैः । जपाकुसुमसमीपवर्तिस्फटिकमणिरपि रक्त इति गृह्यते । तज्ज्ञानं सत्यमेव । मरीचिकायां जलज्ञानमपि पञ्चीकरणप्रक्रियया पूर्वोक्तवदुपपद्यते। पञ्चीकरणप्रक्रिया तूत्तरत्र वक्ष्यते । दिग्भ्रमोऽपि तथैव । दिगन्तरस्य विद्यमानत्वात् अवच्छेदकमन्तरेण दिगिति द्रव्यान्तरानङ्गीकाराच्च । अलातचक्रादौ तु शैघ्र्यादन्तरालाग्रहणात्तत्तद्देशसंयुक्ततत्तद्वस्तुन एव चक्राकारेण ग्रहणम् । तदपि सत्यम् । दर्पणादिषु निजमुखादिप्रतीतिरपि यथार्था । दर्पणादिप्रतिहतगतयो नयनरश्मयो दर्पणादिग्रहणपूर्वकं निजमुखादि गृह्णन्ति । तत्राप्यतिशैघ्र्यादन्तरालाग्रहणात् तथा प्रतीतिः । द्विचन्द्रज्ञानादावपि अङ्गुल्यवष्टम्भतिमिरादिभिर्नयनतेजोगतिभेदेन सामग्रीभेदात् सामग्रीद्वयमन्योत्पत्तिनिरपेक्षं चन्द्रद्वयग्रहणे हेतुर्भवति । सामग्रीद्वयं पारमार्थिकम् । तेन द्विचन्द्रज्ञानं भवति । अतः सर्वं ज्ञानं सत्यं सविशेषविषयं च । निर्विशेषवस्तुनोऽग्रहणात् । एवंभूतं प्रत्यक्षं, भेदविशिष्टमेव प्रथमतो गृह्णाति । भेद इति व्यवहारे तु प्रतियोग्यपेक्षा, न स्वरूपे । तेनानवस्थान्योन्याश्रयदोषोऽपि नास्ति । उपर्युपर्य्यपेक्षाऽनवस्था, परस्परापेक्षोऽन्योन्याश्रयः ॥

ननु दशमस्त्वमसीत्येतदपि प्रत्यक्षं किन्न स्यादितिचेन्न । त्वमित्येतस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि दशमोऽहमित्यस्य वाक्यजन्यत्वात् । यदि दशमोऽहमित्यस्य प्रत्यक्षविषयत्वं तर्हि धर्म्मवाँस्त्वमसीत्येतस्यापि प्रत्यक्षत्वं स्यात् । अङ्गीकारे अतिप्रसङ्गात् । अत एव तत्त्वमसीति वाक्यस्य नापरोक्षज्ञानजनकत्वम् । एतेन प्रत्यक्षप्रमाकरणं प्रमाणम् । प्रमा च आत्मचैतन्यमेव । चैतन्यं च त्रिविधम्, अन्तःकरणावच्छिन्नचैतन्यम्, अन्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्नचैतन्यं, विषयावच्छिन्नचैतन्यं चेति । यदा त्रयाणामैक्यं तदा साक्षात्कारः । सोऽपि निर्विशेषविषय एव अभेदमेव गृह्णातीत्यादिकुदृष्टिकल्पना निरस्ता । निर्विकल्पकं तु नामजात्यादियोजनाहीनं वस्तुमात्रावगाहि किञ्चिदिदमित्यादिनैयायिकोक्तापि निरस्तम् । ननु, काणादं पाणिनीयं च सर्वशास्त्रोपकारकमित्युक्तत्वात् कथं गौतममतनिरास इतिचेदुच्यते । नास्माभिः कात्स्र्न्येनास्य मतस्य निरासः क्रियते । यावदिह युक्तियुक्तं तावत् स्वीक्रियते । परक्लिप्ततटाकोपजीवनवत् । न खलु तटाकस्थः पङ्कोऽपि स्वीक्रियते । अतः परमाणुकारणत्ववेदपौरुषेयत्वेश्वरानुमानिकत्वजीवविभुत्वसामान्यसमवायविशेषाणां पदार्थत्वेन स्वीकारः । उपमानादेः पृथक् प्रमाणत्वकल्पनम् । संख्यापरिमाणपृथक्त्वपरत्वापरत्वगुरुत्वद्रवत्वादीनां पृथक्गुणत्वकल्पनम् । दिशोऽपि द्रव्यत्वकल्पनमित्यादिसूत्रकारादिविरुद्धा प्रक्रिया नास्माभिः स्वीक्रियते इति न विरोधः ॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्य्यस्य प्रियतमदासेन
श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां
प्रत्यक्षनिरूपणं नाम प्रथमोऽवतारः ॥ १ ॥

अथानुमानं निरूप्यते । व्याप्यस्य व्याप्यत्वानुसन्धानाद् व्यापकविशेषप्रमितिरनुमितिः । तत्करणमनुमानम् । व्याप्यस्य धूमस्य अग्निव्याप्यत्वानुसन्धानाद् व्यापकविशेषप्रमितिर्वह्निप्रमतिः । अनधिकदेशकालनियतं व्याप्यम् । अन्यूनदेशकालवर्ति व्यापकम् । तदिदमविनाभूतं व्याप्यं, तत्प्रतिसंबन्धि व्यापकमिति । तेन निरुपाधिकतया नियतसंबन्धो व्याप्तिरित्युच्यते । सेयं, यत्र धूमस्तत्र वह्निरिति व्याप्तिर्भूयोदर्शनाद्गृह्यते । व्याप्तिर्द्विविधा । अन्वयव्यतिरेकभेदात् । साधनविधौ साध्यविधिरूपेण प्रवृत्ता व्याप्तिरन्वयव्याप्तिः । यथा यो यो धूमवान् स सोऽग्निमानिति । साध्यनिषेधे साधननिषेधरूपेण प्रवृत्ता व्याप्तिर्व्यतिरेकव्याप्तिः । यथा योऽनग्निः स निर्धूम इति । सेयमुभयविधा व्याप्तिरुपाधिसंभवे दुष्यति । साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वम् उपाधिः । यथा वह्निना धूमे साध्यमाने आर्द्रेन्धनमुपाधिः । मैत्रीतनयत्वेन श्यामत्वे साध्यमाने शाकपाकजत्वमुपाधिः । स चोपाधिर्द्विविधः । निश्चितः शङ्कितश्चेति । निश्चितो यथा । विप्रतिपन्ना सेवा दुःखहेतुः । सेवात्वात् । राजसेवावदित्यत्र पापारम्भत्वमुपाधिः । अयन्तु ईश्वरसेवायां नास्तीति निश्चयादयं निश्चितोपाधिः । शङ्कितो यथा । विप्रतिपन्नो जीव एतच्छरीरावसाने मुक्तिमान् । निष्पन्नसमाधित्वात् । शुकादिवदित्यत्र कर्मात्यन्तपरिक्षय उपाधिः । स च निष्पन्नसमाधौ विप्रतिपन्ने जीवे, अस्ति नास्तीति सन्दिग्धत्वाच्छङ्कितोपाधिः । अतो निरुपाधिकसंबन्धवद् व्याप्यमिति सिद्धम् । व्याप्यं साधनं लिङ्गमिति नार्थान्तरम् । तस्य द्वे रूपे अनुमित्यङ्गभूते । व्याप्तिः पक्षधर्मता चेति । पञ्चरूपाण्यपि सन्ति । तानि च, पक्षव्यापकत्वं, सपक्षे सत्त्वं, विपक्षाद्व्यावृत्तिः, अबाधितविषयत्वम्, असत्प्रतिपक्षत्वं चेति । सिसाधयिषितधर्मविशिष्टो धर्मी पक्षः । यथा अग्निम-

त्त्वादिसाधने पर्वतादिः। सिसाधयिषितसजातीयधर्म्मवान् सपक्षः । यथा महानसादिः । साध्यतज्जातीयशून्यो विपक्षः । यथा महाह्रदादिः। प्रबलेन प्रमाणेन पक्षे निश्चितसाध्याभाववत्त्वं बाधितविषयत्वम् । यथा महाह्रदोऽग्निमानित्यादि । तदभावस्त्वबाधितविषयत्वम् । समबलतया प्रतीयमानप्रमाणोपरोधाभावोऽसत्प्रतिपक्षत्वम् । एवंभूतं व्याप्यं द्विविधम् । अन्वयव्यतिरेकिकेवलान्वयिभेदात् पूर्वोक्तपञ्चरूपोपपन्नं व्याप्यम् । अन्वयव्यतिरेकि यथा । पर्वतोऽग्निमान् धूमवत्त्वात् । यो यो धूमवान् स सोऽग्निमान् । यथा महानसः । योऽनग्निः स निर्धूमः । यथा महाह्रद इति । तादृशमेव विपक्षरहितं व्याप्यं केवलान्वयि । यथा, ब्रह्म शब्दवाच्यम् । वस्तुत्वाद् घटवत् । विपक्षाभावात् केवलान्वयी चतूरूपोपपन्नः । केवलव्यतिरेकिणि साध्याप्रसिद्धेस्तद्व्यतिरेकव्याप्तिर्दुर्ग्रहा। अतः केवलव्यतिरेकिनिरासः। केवलान्वयिनि अन्वव्यतिरेकिणि चात्यन्तातीन्द्रियार्थगोचरता निरस्ता। तदेतदनुमानं स्वार्थं परार्थं चेति द्विधा विभज्य केचिदाहुः। सर्वेषामनुमानानां स्वप्रतिसंधानादिबलेन प्रवृत्ततया स्वव्यवहारमात्रहेतुत्वमिति स्वार्थानुमानमेवेत्यपरे । तदनुमानबोधकवाक्यं प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनरूपपञ्चावयवसंयुक्तम् । तत्र पक्षवचनं प्रतिज्ञा। यथा पर्वतोऽग्निमानिति। लिङ्गस्य वचनं हेतुः। यथा धूमवत्त्वादिति। व्याप्तिनिर्देशपूर्वकं दृष्टान्तवचनमुदाहरणम्। तद् द्विधा। अन्वयव्यतिरेकिभेदात्। यथा, यो धूमवान् सोऽग्निमान्। यथा महानस इत्यन्वयोदाहरणम्। योऽनग्निः, स निर्धूमः। यथा महाह्रद इति व्यतिरेकोदाहरणम्। दृष्टान्तनिदर्शनेन व्याप्ततया पक्षे हेतूपसंहारवाक्यमुपनयः। सोऽपि द्विविधः। अन्वयव्यतिरेकभेदात्। तथा धूमवानित्यन्वयोपनयः। अयं च न

तथा निर्धूम इति व्यतिरेकोपनयः । हेतुपूर्वकं पक्षे साध्योपसंहारवाक्यं निगमनम्। अयमपि द्विविधस्तथैव । यथा, तस्मादग्निमानित्यन्वयेन निगमनम्। तस्मादयं निरग्निर्न भवतीतिव्यतिरेकेण । एवं पञ्चावयववादिनो नैयायिकाः। प्रतिज्ञाहेतूदाहरणरूपत्र्यवयववादिनो मीमांसकाः । उदाहरणोपनयरूपावयवद्वयवादिनः सौगताः। अस्माकं त्वनियमः। क्वचित् पञ्चावयवः, क्वचित्त्र्यवयवः, क्वचिद् द्व्यवयवः । उदाहरणोपनयाभ्यामेव व्याप्तिपक्षधर्म्मतयोः सिद्धत्वात्। तावतैव अनुमित्युपपत्तेश्च। मृदुमध्यमकठोरधियां विस्तरसंग्रहाभ्यां व्यवहार उपपद्यते इत्यनियम एव। एवं पञ्चावयवसंयुक्तः सद्धेतुरेव वह्न्यनुमापकः। सद्धेतुरित्युक्तत्वाद् धूमसदृशधूलीपटलान्न वह्न्यनुमितिः॥

अन्ये हेतुवद्भासमाना हेत्वाभासाः। ते चासिद्धविरुद्धानैकान्तिकप्रकरणसमकालात्ययापदिष्टभेदेन पञ्चप्रकाराः। तत्रासिद्धस्त्रिविधः। स्वरूपासिद्ध, आश्रयासिद्धो व्याप्यत्वासिद्धश्चेति। स्वरूपाऽसिद्धो यथा, अनित्यो जीवश्चाक्षुषत्वात्। घटवदिति । आश्रयाऽसिद्धस्तु व्योमारविन्दं सुरभि, अविन्दत्वात्, सरोजारविन्दवदिति। व्योमारविन्दमाश्रयः। स चासिद्धः। व्याप्यत्वासिद्धो द्विविधः। एको व्याप्तिग्राहकप्रमाणाभावादपरस्तु उपाधिसद्भावात्। आद्यो यथा। यत् सत् तत्क्षणिकमिति। क्षणिकत्वसत्त्वयोर्व्याप्तिग्राहकप्रमाणासिद्धेः। द्वितीयो यथा। अग्निष्टोमीयहिंसा अधर्मसाधिका। हिंसात्वात्। क्रतुबाह्यहिंसावदित्यत्र निषिद्धत्वमुपाधिः। अतो हिंसात्वहेतुः सोपाधिकः। साध्यविपरीतव्याप्तो हेतुर्विरुद्धः। तद्यथा। नित्या प्रकृतिः, कृतकत्वात्। कालवत्। कृतकत्वहेतुः साध्याभावव्याप्तः। साध्याभावव्याप्तो हेतुर्विरुद्धः सव्यभिचारो नैकान्तिकः। स च द्विविधः। साधारणोऽसाधारणश्चेति। पक्षसपक्ष-

विपक्षवृत्तिः साधारणः । यथा शब्दो नित्यः, प्रमेयत्वात् । कालवत् । असाधारणस्तु विपक्षसपक्षव्यावृत्तः । यथा । भूमिर्नित्या, गन्धवत्त्वादिति । प्रकरणसमस्तु साध्यविपरीतसाधकहेत्वन्तरवान् । यथा ईश्वरोऽनित्यः । नित्यधर्मरहितत्वात् । ईश्वरो नित्यः । अनित्यधर्म्मरहितत्वादिति । अयमेव सत्प्रतिपक्षः । कालात्ययापदिष्टो यथा । यस्य हेतोः साध्याभाववान् पक्षः स कालात्ययापदिष्टः । अग्निरनुष्णः पदार्थत्वाज्जलवत् । अयं च प्रत्यक्षेण उष्णत्वावधारणाद्बाधितः ॥

एवमनुमाने निरूपिते उपमानादेरनुमानादावन्तर्भावः । यथा अतिदेशवाक्यार्थस्मरणसहकृतगोसादृश्यविशिष्टपिण्डज्ञानमुपमानम् । गवयमजानन्नपि, यथा गौस्तथा गवय इति कुतश्चिदारण्यकवाक्याच्छ्रुत्वा वनं गतो वाक्यार्थं स्मरन् यदा गोसादृश्यविशिष्टपिण्डं पश्यति तदा तद्वाक्यार्थस्मरणसहकृतसदृशपिण्डज्ञानं जायते । तदुपमानमित्युच्यते । स्मरणरूपत्वात् तस्य प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः । व्याप्तिग्रहणापेक्षत्वादनुमाने अन्तर्भावः । वाक्यजन्यत्वाच्छब्दे वा अन्तर्भाव ऊह्यः ॥

अर्थापत्तिर्नाम—दिवा अभुञ्जानस्य पुरुषस्य पीनत्वदर्शनाद् रात्रौ भोजनं कल्प्यते । एतस्या अनुमाने अन्तर्भावः ॥

तर्को नाम—व्याप्याङ्गीकारेण व्यापकप्रसञ्जनम् । तद्यथा पर्वतो वह्निमान् धूमवत्त्वादित्यनुमाने । धूमोऽस्तु वह्निर्मास्तु इत्युक्ते यदि वह्निर्न स्यात्तर्हि धूमोऽपि न स्यादिति । एतस्य प्रमाणानुग्राहकत्वं, तर्कानुगृहीतप्रमाणपूर्वकत्वावधारण निश्चयः । वीतरागकथा वादः । पक्षद्वयसाधनवती विजिगीषुकथा जल्पः । स्वपक्षस्थापनाहीना तु वितण्डा । अविवक्षितशब्दार्थारोपणदूषणं छलम् । स्वव्यापिदूषणं जातिः । असदुत्तरं जातिरिति वा ।

पराजयहेतुर्निग्रहस्थानम् इत्येषामनुमानाङ्गत्वादनुमाने अन्तर्भावः। क्वचित्क्वचिन्नैयायिकमतानुसारिव्यवहारस्तु तन्मतानुसारेणोक्त इति न विरोधः। इत्यनुमानं निरूपितम् ॥

इति श्रीवाधूलिकुलतिलकश्रीमन्महाचार्य्यस्य प्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतिपतिमतदीपिकायां अनुमान-निरूपणं नाम द्वितीयोऽवतारः ॥ २ ॥

अनुमाननिरूपणानन्तरं शब्दो निरूप्यते । अनाप्तानुक्तवाक्यजनिततदर्थविज्ञानं शाब्दज्ञानम् । तत्करणं शब्दप्रमाणम् । अनाप्ताऽनुक्तेत्युक्तत्वाद् वेदस्य पौरुषेयत्वमतनिरासः । करणदोषबाधकप्रत्ययाभाववद् वाक्यं वा । सर्गादौ भगवाँश्चतुर्मुखाय पूर्वपूर्वक्रमविशिष्टान् वेदान् स्मृत्वा स्मृत्वा उपदिशतीत्युक्त्या वेदस्य नित्यत्वमपौरुषेयत्वं च सिद्धमिति करणदोषाभावो बाधकप्रत्ययाभावश्च । ननु वेदवाक्यानां मीमांसकैः कार्यपरतयैव प्रामाण्यस्वीकारात् सिद्धब्रह्मपरवाक्यानां व्युत्पत्त्यसंभवाच्च कथं प्रामाण्यमितिचेन्न । सिद्धब्रह्मपरवाक्यानामपि उपासनारूपकार्य्यान्वयस्वीकारात् । पिता ते सुखमास्ते इति लौकिकसिद्धपरवाक्यस्यापि बोधकत्वदर्शनाद् बालानां लोके मातापितृप्रभृतिभिः, अम्बाताతमातुलचन्द्रादिषु अङ्गुल्या निर्दिश्य तदभिधायकशब्दान् प्रयुञ्जानैः क्रमेण भूयः शिक्षितानां तत्तदर्थबुद्ध्युत्पत्तिदर्शनाद् वेदेऽपि परिनिष्पन्नेऽप्यर्थे शब्दस्य बोधकत्वं संभवतीति नाप्रामाण्यशङ्कावकाशः । तर्हि अभिचारादिप्रतिपादकवेदांशस्य कथं प्रामाण्यमिति न शङ्कनीयम् । तस्य दृष्टफलदर्शनेन अदृष्टस्वर्गादिफलसाधनादौ प्रवृत्तिप्रयोजकत्वात् । यूपादित्यवाक्यं तु आदित्यवद्यूपप्रकाशनपरम् । अतः कृत्स्नस्य वेदस्य प्रामाण्यम् । स च वेदः कर्म्मब्रह्मप्रतिपादकपूर्वोत्तरभागाभ्यां द्विधा भिन्नः । आराधनकर्म्मप्रतिपादकं पूर्वकाण्डम् । आराध्यप्रतिपादकमुत्तरकाण्डम् । उभयोर्मीमांसयोरैकशास्त्र्यम् । भागद्वयात्मको वेद ऋग्यजुःसामाथर्वणरूपेण चतुर्धावस्थितः पुनरनन्तप्रकारश्च ऋगादिबहुप्रकारवान् वेदो मन्त्रार्थवादविधिरूपेण त्रिविधः । अनुष्ठेयार्थप्रकाशको मन्त्रः । विध्यधीनप्रवृत्त्युत्तम्भकवाक्यविशेषोऽर्थवादः । हितानुशासनवाक्यमिह विधिः । स च त्रिविधः । अपूर्वपरिसंख्यानियमभेदात् । ते पुनर्नित्य-

नैमित्तिककाम्यादिभेदाद् बहुविधाः। व्रीहीन् प्रोक्षतीति अपूर्वविधिः। मनोमयत्वाद्युपासनविधिर्विशिष्टविधिः। इमामगृभ्णन्नित्यश्वरशनाविधिः परिसंख्याविधिः। गुर्वभिगमनादिविधिर्नियमविधिः। सन्ध्योपासनादिर्नित्यविधिः। जातेष्ट्यादिविधिर्नैमित्तिकविधिः। ज्योतिष्टोमादिविधिः काम्यविधिः। एवं विध्यऽर्थवादमन्त्रात्मकस्य वेदस्य, छन्दः कल्पः शिक्षा निरुक्तं ज्योतिषं व्याकरणम् इत्येतान्यङ्गानि। छन्दः अनुष्टुबादिप्रतिपादनरूपः। श्रौतस्मार्तप्रतिपादनपरः कल्पः। शिक्षा वर्णनिर्णयात्मिका। निरुक्तम् अपूर्वार्थप्रतिपादकम्। ज्योतिषम् अध्ययनतदर्थाऽनुष्ठानकालनिर्णयात्मकम्। व्याकरणं तु सुशब्दस्वरादिसमर्थनपरम्। एवं साङ्गस्य वेदस्य प्रामाण्यं सिद्धम्। अथ श्रुत्यविरुद्धाचारव्यवहारप्रायश्चित्तादिप्रतिपादिका आप्तप्रणीता स्मृतिः प्रमाणम्। हिरण्यगर्भादीनामाप्तत्वेऽपि तेषां गुणत्रयवश्यत्वसंभवात् तत्कर्तृकयोगकपिलादिस्मृतीनां मन्वादिस्मृत्यविरुद्धांश एव प्रमाणम्। तत्त्वविपर्यासाद् विरुद्धांशोऽप्रमाणम्। वेदोपबृंहणरूपेतिहासपुराणयोरपि प्रामाण्यं स्वतः सिद्धम्। तत्र भारतरामायणयोः क्वचित् क्वचिद्विरोधभानेऽपि तत्त्वांशे वेदान्तवाक्यवद्ऽविरोधो नेयः। सर्गादिपञ्चप्रतिपादकपुराणेष्वपि सात्त्विकराजसतामसभेदभिन्नेषु तत्त्वांशे विरोधाभावाद् विरुद्धांशोऽप्रमाणम्। अन्यत्र सर्वं प्रमाणम्। पाशुपत्याद्यागमा अपि तथैव। आगमदिव्यतन्त्रतन्त्रान्तरसिद्धान्तभेदभिन्नस्य श्रीपञ्चरात्रागमस्य क्वचिदपि वेदविरोधाभावात् कार्त्स्न्येन प्रामाण्यम्। एवं वैखानसाऽऽगमस्यापि। धर्म्मशास्त्राणामपि तथैव। शाण्डिल्यपराशरभरद्वाजवशिष्ठहारीतादयो धर्मशास्त्रप्रणेतारः। शिल्पायुर्वेदगान्धर्वभरतादिकमप्युपयुक्तांशे तथैव। शिल्पो नाम कर्षणादिगोपुरप्राका-

स्त्रादिप्रतिपादकः । आयुर्वेदो वैद्यकम् । गान्धर्वो गानादिनिरूपकः। भरतागमो नृत्यादिविधायकम् । पुनश्चतुःषष्टिकलारूपेषु तत्त्वोपायपुरुषार्थोपयुक्तानि प्रमाणानि। बकुलाभरणादिसूरिसूक्तयः कार्त्स्न्येन प्रमाणतराः । श्रीमद्रामानुजाचार्य्यप्रभृतिभिः प्रणीताः श्रीभाष्यादिप्रबन्धाः प्रमाणतमाः । पुरुषस्वातन्त्र्याधीनरचनाविशेषविशिष्टं पौरुषेयम् । एतेन काव्यनाटकाऽलङ्कारादीनामपि लक्षणमुक्तं स्यात् । एवमाप्तेनोच्चारिताकाङ्क्षायोग्यतासन्निधिमल्लौकिकवाक्यान्यपि प्रमाणानि। यथा नद्यास्तीरे पञ्चफलानि सन्तीत्यादीनि। एवं वैदिक–लौकिक–साधारणं वाक्यं द्विविधम् । मुख्यवृत्तिगौणवृत्तिभेदात् । मुख्यवृत्तिरभिधावृत्तिः। यथा सिंहशब्दस्य मृगेन्द्रे अभिधावृत्तिः । योगरूढ्यादिवृत्तिभेदवशाद् बहुविधा। मुख्यार्थबाधे सति तदाऽऽसन्नेऽर्थे वृत्तिरौपचारिकी। सा द्विविधा । लक्षणागौणीभेदात् । प्रथमा यथा गङ्गायां घोष इत्यत्राधिकरणस्य बाधात् तीरे लक्षणा । द्वितीया यथा, सिंहो देवदत्त इत्यत्र देवदत्ते शौर्य्यादिगुणयोगः । एवं वैदिकलौकिकरूपं सर्वं वाक्यजातं सविशेषविषयकं भेदविषयकं च। शरीरवाचकशब्दानां यथा शरीरिणि पर्य्यवसानम्, एवं भगवच्छरीरभूतब्रह्मरुद्राऽग्नीन्द्रादिचिद्वाचकशब्दानां तथा शरीरभूतप्रकृतिकालाकाशप्राणाद्यचिद्वाचकशब्दानां शरीरिणि परमात्मनि नारायणे पर्य्यवसानमुपपादयन्त्याचार्य्याः । वेदान्तज्ञानाद्युत्पत्ति पूर्व्वमेव इत्युक्तम्। नारायणस्य सर्वशब्दवाच्यत्वं सर्वशरीरकत्वमित्यादिकं तु उपरि ईश्वरनिरूपणे प्रतिपादयिष्यामः। इति शब्दो निरूपितः

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्य्यस्य प्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शब्दनिरूपणं नाम तृतीयोऽवतारः ॥ ३ ॥

प्रमाणनिरूपणानन्तरं प्रमेयं निरूप्यते। प्रकर्षेण मेयं प्रमेयम्। तच्च द्विविधम्। द्रव्याद्रव्यभेदात्। द्रव्यम् उपादानम्। अवस्थाश्रयमुपादानम्। ननु द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायाभावाः सप्त पदार्था इति मतान्तरस्थैः षोढा परिगणनात् कथं द्रव्याद्रव्यभेदेन द्विधा समर्थनमिति चेदुच्यते। उत्क्षेपणापक्षेपणाकुञ्चनप्रसारणगमनभेदात् कर्म पञ्चधाऽवस्थितमिति कल्पने गौरवात् चलनात्मकं कर्मेत्येकधैवोपपत्तेस्तस्यापि संयोगमात्रायैवोपपत्तेः, संस्थानमेव जातिरिति संस्थानातिरेकिसामान्यानङ्गीकारात् समवाये समवायान्तराङ्गीकारे अनवस्थानात्, तस्यापि संयुक्तविशेषणतयैवोपपत्तेर्जीवेश्वरयोरणुत्वविभुत्वादिविभाजकधर्ममन्तरेण, विशेष–इति किञ्चित्पदार्थान्तराङ्गीकारे गौरवाद् अतः कर्मसामान्यविशेषसमवायानां पृथग् द्रव्यत्वेन अनङ्गीकाराच्च द्रव्यमद्रव्यमिति द्विधा विभाग उपपद्यते।

एतेन अभावः सप्तमपदार्थ इत्यपि निरस्तम्। अभावस्य भावान्तररूपत्वात् प्रागभावो नाम पूर्वावस्थापरम्परा, प्रध्वंसाभावो नाम उत्तरावस्थापरम्परा, अत्यन्ताभावान्योन्याभावौ तु धर्म्यन्तरस्वरूपावेव। एतस्य प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः पूर्वमुक्तः। उपादानं द्रव्यमित्युक्तम्। गुणाश्रयो वा द्रव्यमिति सामान्यलक्षणं संभवति। तानि च द्रव्याणि षट् प्रकृतिकालशुद्धसत्त्वधर्मभूतज्ञानजीवेश्वरभेदात्। तत्र जडाजडरूपयोर्विभक्तयोर्मध्ये जडलक्षणमुच्यते। अमिश्रसत्त्वरहितं जडमिति।

तद् द्विविधं प्रकृतिकालभेदात्। तत्र सत्त्वरजस्तमोरूपगुणत्रयाश्रया प्रकृतिः। सा नित्या अक्षरा अविद्या मायेति शब्दवाच्या च। तस्यां भगवत्संकल्पाधीनगुणवैषम्यात् कार्योन्मुखावस्था अव्यक्तशब्देनोच्यते। तस्मान्महानुत्पद्यते। स महान् सात्त्विकराजस-

तामसभेदात् त्रिधावस्थितः । महतोऽहंकार उत्पद्यते । सोऽपि सात्त्विकाहङ्कारो राजसाहङ्कारस्तामसाहङ्कारश्चेति त्रिविधो मतः । एतेषां त्रयाणां वैकारिकस्तैजसो भूतादिरिति नामान्तराण्यपि संभवन्ति । तेषु वैकारिक इति प्रसिद्धाद्राजसाहङ्कारसहकृतात् सात्त्विकाहङ्कारादेकादशेन्द्रियाणि जायन्ते । सात्त्विकाहङ्कारोपादानकं द्रव्यमिन्द्रियम् । इन्द्रियं द्विविधं–ज्ञानेन्द्रियं, कर्मेन्द्रियं चेति । ज्ञानप्रसरणशक्तमिन्द्रियं ज्ञानेन्द्रियम् । तत् षोढा मनःश्रोत्रचक्षुर्घ्राणरसनात्वग्भेदात् । स्मृत्यादिकरणम् इन्द्रियं मनः । तच्च हृदयप्रदेशवृत्ति । बुद्ध्यहङ्कारचित्तादिशब्दवाच्यं बन्धमोक्षहेतुभूतं च । शब्दादिपञ्चके शब्दमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं श्रोत्रम् । तन्मनुष्यादीनां कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नप्रदेशवृत्ति । द्विजिह्वानां नयनवृत्ति । एवं रूपमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं चक्षुः । तत् सर्वेषां नयनवृत्ति । गन्धमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं घ्राणं नासाग्रवृत्ति । रसमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं रसनेन्द्रियं जिह्वाग्रवृत्ति । स्पर्शमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं त्वगिन्द्रियं सर्वशरीरवृत्ति । नखदन्तकेशादिषु प्राणमान्द्यतारतम्यात् स्पर्शानुपलम्भः । श्रोत्रादीन्द्रियाणां भौतिकत्वप्रतिपादनं भूताऽऽप्यायितृत्वेनौपचारिकम् । एतेषां विषयसम्बन्धः क्वचित् संयोगः क्वचित्संयुक्ताश्रयणमिति वृद्धसंप्रदायः । उच्चारणादिष्वन्यतमक्रियाशक्तत्वं कर्मेन्द्रियसामान्यलक्षणम् । तच्च वाक्पाणिपादपायूपस्थभेदात् पञ्चधाऽवस्थितम् । वर्णोच्चारणमिन्द्रियं वाक् । तच्च हृत्कण्ठजिह्वामूलतालुदन्तोष्ठनासामूर्द्धरूपस्थानाष्टकवृत्ति । मृगादिष्वदृष्टविरहात्तदभावः । शिल्पादिकरणमिन्द्रियं पाणिः । स च मनुष्यादीनां च अङ्गुल्यादिवृत्तिः । वारणादीनां नासावृत्तिः । संचरणकरणमिन्द्रियं पादः । स च मनुष्यादीनां चरणवृत्तिः । भुजङ्गपतङ्गादीनामुरःपक्षादिवृत्तिः ।

मलादित्यागकरणमिन्द्रियं पायुः । स च तत्तदवयववृत्तिः । आ-
नन्दविशेषकरणमिन्द्रियम् उपस्थः । स च मेहनादिवृत्तिः । ए-
तानीन्द्रियाण्यणूनि । परकायप्रवेशे लोकान्तरगमनादिषु च जीवेन
सह गमनमिन्द्रियाणाम् । मुक्तिदशायाम् अप्राकृतदेशगमनासं-
भवादिहैव यावत्प्रलयं स्थितिः । करणविधुरैरन्यैः परिग्रहो वा ।
कर्मेन्द्रियाणां शरीरनाशान्नाश इति पक्षस्तु भाष्याविरोधेन नेयः ।
एतेन पुरुषेन्द्रियं, स्त्रीन्द्रियम्, एकेन्द्रियवादः, त्वगिन्द्रियैकत्वस्वी-
कार इत्यादिविमतपक्षा निरस्ताः ।

राजसाहङ्कारसहकृताद् भूतादिसंज्ञकतामसाहङ्काराच्छब्दादि-
पञ्च तन्मात्राणि आकाशादिपञ्च महाभूतानि चोत्पद्यन्ते । भूता-
नामव्यवहितसूक्ष्मावस्थाविशिष्टं द्रव्यं तन्मात्रम् । तदेव भूतोपादा-
नम् । विशिष्टशब्दादिविषयाधिकरणं भूतम् । तन्मात्राणि शब्दत-
न्मात्रं स्पर्शतन्मात्रं, रूपतन्मात्रं, रसतन्मात्रं, गन्धतन्मात्रमिति प-
ञ्चभूतानि च । यथा आकाशवायुतेजआपःपृथिवीभेदात् ।तत्र ता-
मसाहङ्काराकाशयोर्मध्यमाऽवस्थाविशिष्टं द्रव्यं शब्दतन्मात्रम् । क्षीर-
दध्नोरन्तराले कलिलपरिणामवत् । तस्मादाकाशो जायते । अस्पर्श-
वत्त्वे सति विशिष्टशब्दाधारत्वं श्रोत्राप्यायितृत्वं च आकाशलक्ष-
णमिति । स च शब्दमात्रगुणकः । अवकाशहेतुः । नीलं नभ
इति प्रतीते रूपवाँश्च । एतेनाकाशस्य अजन्यत्वनिरासः । सूर्यप-
रिस्पन्दादिभिराकाशस्यैव प्राच्यादिव्यवहारोपपत्तौ दिगिति न
पृथग् द्रव्यकल्पनम् । दिक्सृष्टिस्तु अन्तरिक्षादिसृष्टिवदुपपद्यते ।
आकाशात् स्पर्शतन्मात्रम् । आकाशवाय्वोर्मध्यमावस्थाविशिष्ट-
द्रव्यं स्पर्शतन्मात्रम् । तस्माद्वायुः । विशिष्टस्पर्शवत्त्वे सति रूपशू-
न्यत्वम् । अस्मदादिस्पर्शनैकेन्द्रियग्राह्यद्रव्यत्वम् । अनुष्णाशीत-
विशिष्टस्पर्शवत्त्वे सति गन्धशून्यत्वमित्यादिकं वायोर्लक्षणम् । त-

स्मिन्नानासलिलातपकुसुमाद्यवयवयोगाच्छीतोष्णसौरभादिप्रतीतिः। अत एव तदवयवानां सूक्ष्माणां योगाच्छीतो वायुरुष्णो वायुः, सुरभिरिति व्यपदेशः। स च त्वगिन्द्रियाप्यायकत्वेन उपकरोति। तस्य शब्दस्पर्शौ गुणौ। तत्र शरीरधारणादिहेतुर्वायुविशेषः प्राणादिसंज्ञकः पञ्चप्रकारः। प्राणापानव्यानोदानसमानभेदात्। हृदि प्राणो, गुदेऽपानः, सर्वशरीरगो व्यानः, कण्ठे उदानो, नाभिदेशे समान इति। जङ्गमेष्विव स्थावरेषु च प्राणसंबन्धस्तुल्य एव। स च स्पार्शनप्रत्यक्षः। एतेन अनुमेयत्ववादनिरासः। वायुतेजसोर्मध्यमावस्थाविशिष्टं द्रव्यं रूपतन्मात्रम्। तस्मात् तेजः। उष्णस्पर्शवत्त्वभास्वररूपवत्त्वादिकं तु तेजसो लक्षणम्। तस्य बहिः पचनादिहेतुत्वम् अग्निसूर्यात्मना। अन्तर्वैश्वानरसंज्ञकजाठराग्निरूपेण। दिवाभीतादिव्यतिरिक्तानां चाक्षुषज्ञाने आलोकादिरूपेण सहकारी भवति। तच्चतुर्धा भौमदिव्यौदर्याकरजभेदात्। तत्र पार्थिवमात्रेन्धनं तेजो भौमम्। तद् दीपादि। जलमात्रेन्धनं दिव्यं सूर्यादि। पार्थिवजलेन्धनम् औदर्यम्। तज्जाठरम्। निरिन्धनं तेज आकरजं स्वर्णादि। स्वर्णस्य द्रव्यान्तरसंसर्गादुष्णस्पर्शाभावः। पुनः सामान्येन, प्रभा प्रभावांश्चेति विभक्त, आवरणसदसद्भावाधीनसंकोचविकाशः। प्रसारितेजोविशेषः प्रभा। सा च प्रभावाद्भिः सहोत्पद्यते सह नश्यति। द्रव्यरूपा गुणभूता सावयवा च। अनेन प्रभायाः केवलगुणत्वमतनिरासः। प्रभाविशिष्टं तेजः प्रभावत्तच्चतुर्विधमिति प्रतिपादितम्। तत्तेजः शब्दस्पर्शरूपगुणवच्च। तेजः सलिलयोर्मध्यमावस्थाविशिष्टं द्रव्यं रसतन्मात्रम्। तस्मादापः। शीतस्पर्शवत्त्वं, निर्गन्धत्वे सति विशिष्टरसवत्त्वम्। इत्यादि अपां लक्षणम्। तासां शुक्लमधुरशीतैकस्वभावानाम् आश्रयादिसंसर्गभेदाद् रूपरसस्पर्शवैचित्र्यारोपः। ताः समुद्रसरित्कूपहृदा-

दिरूपेण बहुप्रकाराः, शब्दस्पर्शरूपरसवत्त्वश्च, सेचनपिण्डीकरणादिहेतवः । अप्पृथिव्योर्मध्यमावस्थाविशिष्टं द्रव्यं गन्धतन्मात्रं, तस्मात् पृथिवी । विशिष्टगन्धवत्त्वं, रसवत्त्वे सति विशिष्टस्पर्शवत्त्वमित्यादि पृथिवीलक्षणम् । सा सुरभिर्मधुरा कृष्णादिरूपा च । अनुष्णाशीतस्पर्शवती, पाकजभेदात्तु विचित्रवर्णा विचित्ररसा च । अस्याश्च मनोघ्राणाप्यायकत्वेन उपकारकत्वम् । मृत्पाषाणाद्यौषधादिबहुप्रकारवती शब्दस्पर्शरूपरसगन्धगुणिका धारणहेतुश्च । तमसः पृथिव्यामन्तर्भावस्तद्गुणत्वात् तदवस्थान्तरत्वाद्वा । अत एव आलोकाभावमात्रं द्रव्यान्तरं वा इत्यादिपक्षा निरस्ताः । भूतेषु सर्वत्र पञ्चीकरणप्रक्रियया शब्दादीनां गुणानामुपलम्भः ।

पञ्चीकरणप्रक्रिया तु—भगवान् भूतानि सृष्ट्वा एकैकमेव भूतं द्विधाकृत्य द्वयोर्भागयोः स्वभागमेकं निधाय भागान्तरं च चतुर्द्धाकृत्य तांश्चतुर्भागान् भूतान्तरेषु चतुर्षु योजयति । एवं सर्वेषु भूतेषु क्रियमाणेषु एकैकस्य भूतस्य अर्द्धं स्वभागोऽर्द्धान्तरं चतुर्णां भूतानां भागसमुच्चय इति भवति । यथा च स्वभागस्य भूयस्त्वात् परभागस्याल्पीयस्त्वाच्च पृथिव्यादिव्यपदेशः । वेदे त्रिवृत्करणोपदेशस्तु पञ्चीकरणस्याप्युपलक्षणम् । भूतैः साकं महदहङ्कारौ मिलित्वा सप्तीकरणमित्यप्याहुः ।

एतेषु चतुर्विंशतिसंख्याकेषु, पञ्चभूतानि, प्रकृतिमहदहंकाराश्च शरीरोपादानानि । एकादशेन्द्रियाणि प्रत्येकमसंख्यातानि प्रतिपुरुषं भिन्नानि आभरणार्पितरत्नानीव शरीरमाक्रम्य तिष्ठन्ति । शरीरं नाम चेतनं प्रति आधेयत्वविधेयत्वशेषत्वनियमैरपृथक्सिद्धो द्रव्यविशेष इत्येकं लक्षणम् । नियमेन यदाधेयं, नियमेन यद्विधेयं, नियमेन यच्छेषमिति लक्षणत्रयं वा योज्यम् । ईश्वरतज्ज्ञानव्यतिरिक्तं द्रव्यं शरीरमिति वा तटस्थलक्षणम् । एतेन चेष्टाश्रयः

शरीरम्, इन्द्रियाश्रयः शरीरं, भोगायतनं शरीरं, शिरःपाणिपादादिमयं शरीमित्यादीनि परोक्तानि शरीरलक्षणानि निरस्तानि ।

शरीरं द्विविधं नित्यमनित्यमिति । तत्र नित्यं, त्रिगुणद्रव्यकालजीवशुभाश्रयादिकम् । ईश्वरशरीरं नित्यं, सूरिणां च स्वाभाविकगरुडभुजगादिरूपम् । अनित्यं द्विविधम् । अकर्मकृतं कर्मकृतं चेति । प्रथममीश्वरस्य महदादिरूपम् । तथा अनन्तगरुडादीनां मुक्तानां च इच्छागृहीतं तत्तद् रूपम् । कर्मकृतमपि द्विविधम् । स्वसङ्कल्पसहकृतकर्मकृतं, केवलकर्मकृतं चेति । पूर्वं महतां सौभरिप्रभृतीनाम् । उत्तरं चान्येषाम् । पुनः सामान्यतो द्विविधं, स्थावरजङ्गमभेदात् । स्थावराः शिलावृक्षगुल्मलतादयः । जङ्गमश्चतुर्द्धा, देवमनुष्यतिर्यङ्नारकिभेदात् । उद्भिज्जस्वेदजजरायुजाण्डजादिभेदा अपि विभागजधर्म्माः । अयोनिजशरीराण्यपि सन्ति । एवं पञ्चीकृतानामेवाण्डोत्पादकत्वम् । अण्डोत्पादनात् पूर्वसृष्टिः समष्टिसृष्टिरनन्तरसृष्टिर्व्यष्टिसृष्टिः । महदादीनामुत्पत्तिर्नाम तालीपलाशताटङ्कन्यायेन अवस्थान्तरापत्तिरेव । सेनावनराश्यादिव्यवहारवत् पूर्वापरावस्थाविशेषसम्बन्धमात्रेण कार्य्यकारणभेदव्यवहारः । तत्र पूर्वावस्थाप्रहाणेन विजातीयावस्थाप्राप्तौ तत्त्वान्तरव्यपदेशः । पृथिवीपर्य्यन्त एव । इत्थं प्रकृतिमहदहङ्कारैकादशेन्द्रियतन्मात्रपञ्चकभूतपञ्चकविभागेन चतुर्विंशति तत्त्वानि वर्णितानि । एतेन न्यूनाधिकसंख्यातत्त्ववादिनो, बाह्याः पाशुपताश्च निरस्ताः । परमाणुकारणत्ववादिनोऽपि निरस्ताः । प्रकृत्यादय ईश्वरस्य जीवस्य च भोग्यभोगोपकरणं भोगस्थानानि च भवन्ति । भोग्यं विषयाः, भोगोपकरणं चक्षुरादिककरणानि भोगस्थानानि चतुर्दशभुवनान्तर्वर्त्यण्डजातानि । अण्डं नाम कपित्थक–फलाकारं पञ्चीकृतपञ्चभूतारब्धं प्राकृतद्रव्यम् ।

तद्यथा पद्माकारा भूः। कर्णिकाकारो मेरुः। मेरोर्दक्षिणतो भारतकिम्पुरुषहरिवर्षाणि त्रीणि। उत्तरतस्तु रम्यकहिरण्यककुरुवर्षाणि त्रीणि। पुरतो भद्राश्ववर्षं, पश्चात् केतुमालाख्यं वर्षम्। मध्ये इलावृतम्। एवं नववर्षयुक्तं जम्बूद्वीपं लक्षयोजनविस्तीर्णं समपरिमाणेन लवणसागरेणावृतम्। स सिन्धुर्द्विगुणेन सप्तवर्षात्मकेन प्लक्षद्वीपेन वेष्टितः। सोऽपि इक्षुसमुद्रेण। सोऽब्धिः शाल्मलिद्वीपेन। स पुनः सुरासमुद्रेण। स कुशद्वीपेन। स सर्पिःसमुद्रेण। सोऽपि क्रौञ्चद्वीपेन। स दध्यर्णवेन। सोऽपि शाकद्वीपेन वेष्टितः। स ह क्षीरार्णवेन। स वर्षद्वयविभाजकवलयाकारमानसोत्तरपर्वतसहितेन पुष्करद्वीपेन, स शुद्धजलार्णवेन। एवं द्वीपानामुत्तरोत्तरद्वैगुण्यं द्रष्टव्यम्। सप्तद्वीपात्मकोऽयं द्विगुणीकृतया काञ्चनभूम्या वृतः। काञ्चनभूमिस्तु लोकालोकपर्वतेन। पर्वतस्त्वन्धतमसा। तदन्धतमो गर्भोदकेन। ततोऽण्डकटाहः। एवं भूमेरधः—अतलवितलरसातलतलातलमहातलसुतलपातालभेदात् सप्त लोकाः। अधो नरकाः। ते च पापकर्मणां पापानुभवभूमयो रौरवाद्या मुख्यतया एकविंशतिप्रभेदाः। ततो गर्भोदकम्। अनन्तरमण्डकटाहः। एवं भूमेरुपरि लक्षयोजनात् सूर्य्यमण्डलम्। तदेव भुवर्लोकः। तदुपरि चन्द्रमण्डलम्। तस्मादुपरि नक्षत्रबुधशुक्राऽङ्गारकबृहस्पतिशनिसप्तर्षिमण्डलानि। तदुपरि ध्रुवः। सूर्यमण्डलमारभ्य ध्रुवलोकपर्य्यन्तं स्वर्लोकः। चतुर्लक्षादुपरि कोटियोजनोच्छ्रायो महर्लोकः। तस्माद् द्विगुणो जनलोकः। ततश्चतुर्गुणस्तपोलोकः। तस्माद् द्वादशकोट्युच्छ्रायः सत्यलोकः। ततस्तमो गर्भोदकम्। अण्डकटाहश्च। एवं तिर्यगूर्ध्वप्रमाणेन पञ्चाशत्कोटियोजनत्वं भूमेरुक्तं भवति। शतकोटियोजनविस्तीर्णवादो मानभेदेन। अण्डकटाहस्तु कोटियोजनोच्छ्रायः। तदण्डं दशोत्तरावर-

णवृतम् । एतादृशानि अण्डानि अनन्तानि जलबुद्बुदानीव युगप-दीश्वरसृष्टानि । ईश्वरस्य चतुर्मुखपर्य्यन्ता सृष्टिरद्वारिका, तदनन्तरं सद्वारिकेति विवेकः । विस्तरस्तु पुराणरत्नादिषु द्रष्टव्यः । इति प्रकृतिर्निरूपिता ॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्य्यप्रथमकृपापात्रेण श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां प्रकृतिनिरूप-णं नाम चतुर्थोऽवतारः ॥ ४ ॥

अथाऽचिद्विशेषः कालो निरूप्यते। कालो नाम गुणत्रयरहितो जडद्रव्यविशेषः। स च नित्यो विभुश्च। भूतभविष्यद्वर्तमानभेदेन त्रिविधो युगपत्क्षिप्रचिरादिव्यपदेशहेतुः। निमेषकाष्ठाकलामुहूर्तदिवसपक्षमासर्त्वयनवत्सरादिव्यपदेशहेतुश्च। मनुष्यमानेन मासः पितॄणां दिनम्। तेषाममावास्या तु मध्याह्नम्। मनुष्यमानेन वत्सरो देवानां दिनम्। तेषामुत्तरायणमहः। दक्षिणायनं रात्रिः। एवं देवमानेन द्वादशवर्षसहस्रसंख्याकं चतुर्युगमित्युच्यते। तत्र चतुःसहस्रवर्षसंख्याकं कृतयुगम्। तत्र पूर्णो धर्मः। त्रिसहस्रवर्षसंख्याकं त्रिपाद्धर्मवत् त्रेतायुगम्। द्विसहस्रवर्षपरिमितं सार्द्धधर्मवद् द्वापरम्। सहस्रवर्षसंख्याकम् एकपादधर्मसंयुक्तं कलियुगम्। एतेषां संधिर्द्विसहस्रसंख्याकः। एवं, चतुर्युगसहस्राणि ब्रह्मणो दिनमुच्यते इत्युक्तरीत्या चतुर्युगसहस्राणि ब्रह्मणो दिवसमात्रप्रमाणकमेव। एवं रात्रिरपि। ब्रह्मणोऽह्नि चतुर्दश मनवो जायन्ते। इन्द्रा अपि तथैव। तथा सप्त ऋषयश्च। एकैकमनोरेकसप्ततिचतुर्युगपरिमाणकालः। एवं ब्रह्ममानेन ब्रह्मणः शतवर्षजीवित्वम्। एतत् सर्वं कालाधीनम्। एवं नित्यनैमित्तिकप्राकृताः प्रलया अपि कालाधीनाः। कालस्य स्वकार्यं प्रति स्वस्य उपादानत्वम्। अखण्डः कालो नित्यः, कार्य्यः पुनरनित्यः। एवं भूतः काल ईश्वरस्य क्रीडापरिकरो भवति। लीलाविभूतौ ईश्वरः कालाधीन एव कार्यं करोति। नित्यविभूतौ तु कालस्य विद्यमानत्वेऽपि तस्य न स्वातन्त्र्यम्। केचित्तु तत्र कालो नास्तीति वदन्ति। केचित्तु षडिन्द्रियवेद्यः काल इत्यप्याहुः। तेन अनुमेयत्वादनिरासः। इति कालो निरूपितः॥

इति श्रीमन्महाचार्य्यस्य प्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां कालनिरूपणं नाम पञ्चमोऽवतारः॥ ५॥

अथ नित्यविभूतिर्निरूप्यते । शुद्धसत्त्वधर्मभूतज्ञानजीवेश्वरसाधारणं लक्षणमजडत्वम् । अजडत्वं नाम स्वयंप्रकाशत्वम् । तत्र शुद्धसत्त्वधर्मभूतज्ञानसाधारणं लक्षणम् । पराक्त्वे सत्यऽजडत्वम् । तत्तु स्वयंप्रकाशत्वे सति परस्मा एव भासमानत्वम् । शुद्धसत्त्वं नाम त्रिगुणद्रव्यव्यतिरिक्तत्वे सति सत्त्ववत्त्वं, निःशेषाविद्यानिवृत्तिदेशविजातीयान्यत्वम् । सा विभूतिरूर्ध्वप्रदेशे अनन्ता, अधः प्रदेशे परिच्छिन्ना अचेतना स्वयंप्रकाशा च । आनन्दावहत्वादानन्दनामिका पञ्चोपनिषन्मन्त्रप्रतिपाद्यतया पञ्चोपनिषदात्मिका । अप्राकृतपञ्चशक्तिमत्तया पञ्चशक्तिमयीति निगद्यते । सा विभूतिरीश्वरस्य नित्यानां मुक्तानां च ईश्वरसंकल्पाद् भोग्यभोगोपकरणभोगस्थानरूपा च भवति । भोग्यमीश्वरशरीरादि । भोगोपकरणं चन्दनकुसुमवस्त्रभूषणायुधादीनि । भोगस्थानं तु गोपुरप्राकारमण्डपविमानोद्यानपद्मिन्यादिकम् । तत्रेश्वरस्य नित्यानां च शरीराणि भगवन्नित्येच्छासिद्धानि मुक्तानां शरीराणि । तेषां पित्रादिसृष्टिर्युगपदनेकशरीरपरिग्रहा इत्यादीनि भगवत्संकल्पादेव भवन्ति । भगवतो व्यूहविभवार्चावतारशरीराण्यप्यऽप्राकृतमयानि । अर्चावतारेषु प्रतिष्ठानन्तरं प्रसादोन्मुखेश्वरसंकल्पाधीनम् अप्राकृतं शरीरमत्राविर्भवति । प्राकृताप्राकृतसंसर्गः कथमिति न शङ्कनीयम् । रामकृष्णाद्यवतारशरीरवदिति प्रमाणानुसारेण परिहारो द्रष्टव्यः । मुक्तानां शरीरपरिग्रहस्तु वसन्तोत्सववेषपरिग्रहादिवत् स्वामिनः कैङ्कर्यमेव । ईश्वरशरीरस्य षाड्गुण्यमिति व्यवहारः षाड्गुण्यप्रकाशकत्वात् । नित्यनिरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्यसौन्दर्यसौगन्ध्यसौकुमार्यलावण्ययौवनमार्दवार्जवादयो दिव्यमङ्गलविग्रहगुणाः । तस्य व्यापकत्वं गीतादिषु प्रसिद्धम् । मुक्तस्य शरीरं नास्तीति वचनं तु कर्मकृतशरीराभावपरम् । त-

न्त्येन्द्रियाणां नित्यत्वात्। अत एव कार्यकारणभावाभावात् प्राकृतवन्न तत्त्वान्तरव्यपदेशः। एतेन तत्र शरीरेन्द्रियादिकं नास्तीति मतनिरासः। तमसः परस्तादित्युक्त्या प्रकृत्येकदेशवादिमतनिरासः। अप्राकृतशब्दस्पर्शरूपरसगन्धाश्रयत्वादाकाशादिव्यावृत्तिः। ज्ञानात्मकत्वप्रतिपादनाज्जडत्वमतनिरासः। भगवतोऽप्राकृतदिव्यमङ्गलविग्रहस्तु अस्त्रभूषणाध्यायोक्तसर्वोपाश्रयः। तद्यथा पुरुषस्य कौस्तुभाकारत्वं, प्रकृतेः श्रीवत्सरूपत्वं, महतो गदारूपत्वं, सात्त्विकाहङ्कारस्य शङ्खरूपत्वं, तामसाहङ्कारस्य शार्ङ्गत्वं, ज्ञानस्य खड्गरूपत्वम्, अज्ञानस्य तदावरकत्वं, मनसश्चक्रत्वं, कर्मज्ञानेन्द्रियाणां शररूपत्वं, सूक्ष्मस्थूलभूतानां वनमालात्वम् ॥ "चेतश्चक्रति चेतना शरमतिस्तत्संहृतिर्मालिका भूतानि स्वगुणैरहङ्कृतियुगं शङ्खेन शार्ङ्गायते ॥ बाणाः खानि दशापि कौस्तुभमणिर्जीवः प्रधानं पुनः श्रीवत्सं कमलापतेस्तव गदामाहुर्महान्तं बुधाः" ॥ १ ॥ इति संग्रहोक्तं पद्यमनुसन्धेयम्। सा विभूतिरामोदप्रमोदसंमोदवैकुण्ठाख्यरूपेण चतुर्विधा, पुनरनन्ता च। त्रिपाद्विभूतिपरमपदपरमव्योमपरमाकाशाऽमृतनाकाऽप्राकृतलोकाऽऽनन्दलोकवैकुण्ठाऽयोध्यादिशब्दवाच्या। एतस्यां विभूतौ द्वादशावरणोपेतम् अनेकगोपुरप्राकारैरावृतं वैकुण्ठं नाम नगरम्। तत्रानन्दनामकं दिव्याऽऽलयम्। तदन्तः, रत्नमयानेकस्तम्भसहस्रैर्विरचिता महामणिमण्डपाख्या सभा। तस्यां सहस्रफणामणितेजोविराजितोऽनन्तः। तस्मिन् धर्मादिमयदिव्यसिंहासनम्। तदुपरि चामरहस्तैर्विमलादिभिः सेवितमष्टदलात्मकं पद्मम्। तदुपरि प्रकृष्टविज्ञानधामा शेषः। तदुपरि वाचः परमद्भुतम्। एवं नित्यविभूतिः संग्रहेण प्रदर्शिता ॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्य्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां नित्यविभूतिनिरूपणं नाम षष्ठोऽवतारः ॥ ६ ॥

अथ क्रमप्राप्तं धर्मभूतज्ञानं निरूप्यते। स्वयंप्रकाशाचेतनद्रव्यत्वे सति विषयित्वं, विभुत्वे सति प्रभावद्द्रव्यगुणात्मकत्वम्, अर्थप्रकाशो बुद्धिरिति तल्लक्षणम् । तद्धर्मभूतज्ञानमीश्वरस्य नित्यानां च सर्वदा नित्यमेव विभु च । बद्धानां तिरोहितमेव । मुक्तानांपूर्वं तिरोहितम्, अनन्तरमाविर्भूतम्। ज्ञानस्य नित्यत्वे, ज्ञानमुत्पन्नम्, ज्ञानं नष्टमिति व्यवहारः कथमितिचेन्न। ज्ञानस्य संकोचविकाशावस्थामादाय तत्संभवात् । दृतेः पात्राद्यथा उदकं क्षरति तथा ज्ञानमपि इन्द्रियद्वारा निःसृत्य अर्थेन संनिकृष्यते। अहिकुण्डलवत् संकोचविकाशौ सर्वज्ञानं स्वत एव प्रमाणं स्वप्रकाशं च । विप्रतिपन्ना संवित् स्वगतव्यवहारं प्रति स्वाधीनकिञ्चित्करा स्वस्वजातीयसंबन्धानपेक्षव्यवहारहेतुत्वात् । अर्थेन्द्रियदीपादिवत् । न च चक्षुरालोकयोः सजातीयत्वम् आहङ्कारिकतैजसभेदाद्भेदः । अनेन ज्ञानस्य क्षणिकत्वं त्रिक्षणावस्थायित्वं प्रातिभासिकवद् व्यवहारस्य मिथ्यात्वं, परतः प्रामाण्यं ज्ञानस्यैव आत्मत्वमित्यादिपक्षा निरस्ताः । स्तम्भः स्तम्भ इत्यादिधारावाहिकज्ञानं तु एकमेव । ननु आगमबलाज्ज्ञानस्य नित्यत्वाङ्गीकारे कथं जागरसुषुप्त्यादिभेदसिद्धिरिति चेन्न । यथा दाहकस्य वह्नेर्दाह्यसन्निधौ मण्यादिप्रतिबन्धके दाहाभावस्तद्वज्ज्ञानस्य तिरोधायकतमोविशेषसन्निधानासन्निधानाभ्यां स्वापादिसिद्धिः। पुंस्त्वादिवच्च। पुंस्त्वादिकं बाल्ये तिरोहितं यौवने आविर्भवति। यो यदाश्रितस्वभावः स तस्य गुण इति लक्षणलक्षितत्वाज्ज्ञानं गुणः विशेषणादिवत् । यतः संकोचविकाशावस्थावत्। अतो द्रव्यमपि भवति । आत्मगुणभूतस्य ज्ञानस्य द्रव्यत्वं कथमिति न शङ्कनीयम् । प्रभावद् एकस्यैव द्रव्यत्वगुणत्वयोर्विरोधाभावात् । अवस्थाश्रयो द्रव्यमिति द्रव्यलक्षणं स्वाश्रयादन्यत्र वर्तमानत्वमपि प्रभावदेवोपपद्यते । प्रयोगश्च— गुणभूता बुद्धिर्द्रव्यं, प्रसरणादिम-

त्वात् । प्रभावत् । ज्ञानं द्रव्यं, संयोगादृष्टान्यत्वे सति भावना-कारणत्वादात्मवदिति । मुक्तज्ञानस्य युगपदनन्तदेहसंयोगो नयन-सूर्यादितेजोवत् संभवति । ज्ञानं मतिः प्रज्ञा संविद् धिषणा धी-र्मनीषा शेमुषी मेधा बुद्धिरित्येवमादयः शब्दा ज्ञानपर्यायाः । बुद्धिरेवोपाधिभेदात् सुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नरूपा । सुखादिजनक-ज्ञानातिरेके प्रमाणाभावात् । इच्छामि द्वेष्मीति व्यवहारस्य स्मरा-मीत्यादिवज्ज्ञानविशेषेणैवोपपत्तेः । ननु कामः संकल्पो विचिकि-त्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्ह्रीर्भीर्धीरित्येतत् सर्वं मन एव इति उक्तं ज्ञानरूपत्वं कथमिति चेन्न । ज्ञानस्य मनस्सहकारित्वनियमा-न्मन एवेत्युपचारादुक्तमिति न विरोधः । एवं प्रत्यक्षानुमानागम-स्मृतिसंशयविपर्य्ययभ्रमाविवेकव्यवसायमोहरागद्वेषमदमात्सर्य्यधैर्य-चापलदम्भलोभक्रोधदर्प्पस्तम्भद्रोहाभिनिवेशानिर्वेदानन्दाऽऽदयः । सुमतिर्दुर्मतिः, सुप्रीतिः, तुष्टिः, उन्नतिः, शान्तिः, कान्तिः, विरक्तिः, रतिः, मैत्री, दया, मुमुक्षा, लज्जा, तितिक्षा, विचारणा, जिगी-षा, मुदिता, क्षमा, चिकीर्षा, जुगुप्सा, भावना, कुहना, असूया, जि-घांसा, तृष्णा, दुराशा, वासना, दुर्वासना, चर्चा, श्रद्धा, भक्तिः, प्रपत्तिरित्येवमादयश्च जीवगुणा अनन्ता धर्मभूतज्ञानाऽवस्था-विशेषा एव । एवं ज्ञानशक्तिबलैश्वर्य्यतेजःसौशील्यवात्सल्यमार्दवा-र्जवसौहार्दधैर्यसाम्यकारुण्यमाधुर्य्यगांभीर्य्यौदार्यस्थैर्यपराक्रमादयो भगवतोऽनन्तकल्याणगुणाः । ज्ञानशक्त्योर्विततिभूताः । तत्र ज्ञानं नाम सर्वसाक्षात्काररूपं, शक्तिरघटितघटनासामर्थ्यं, बलं धारणसामर्थ्यम्, ऐश्वर्य्यं नियमनसामर्थ्यं, वीर्य्यमविकारित्वं, तेजः पराभिभवनसामर्थ्यम् । बलं धारणसामर्थ्यम् । महतो मन्दैः सह नीरन्ध्रेण संश्लेषस्वभावत्वं सौशील्यं, वात्सल्यं दोषेऽपि गुणत्व-बुद्धिर्दोषाऽदर्शित्वं वा । आश्रितविरहासहत्वं मार्दवं, मनोवाक्का-

यैकरूप्यमार्जवं, स्वसत्तानपेक्षतद्रक्षापरत्वं सौहार्दम् । जन्मज्ञानवृत्त-गुणाद्यनपेक्षया सर्वैराश्रयणीयत्वं साम्यम् । आश्रितदोषगोपनं चातुर्य्यम् । अकम्पनीयत्वं स्थैर्य्यम् । अभग्नप्रातिज्ञत्वं धैर्य्यम्, परबल-प्रवेशनसामर्थ्यं शौर्य्यम् । तन्निराकरणं पराक्रमः । स्वप्रयोजनमन-पेक्ष्य परदुःखनिराचिकीर्षा दया । परदुःखदुःखित्वं वा । क्षीरवद् उपाध्यभावेऽपि स्वादुत्वं माधुर्यम् । भक्तानुग्रहवदान्यत्वादेरामू-लतो दुरवगाहत्वं गाम्भीर्यम् । प्रभुत्वं दत्वाऽप्यतृप्तत्वमौदार्यम् । एवं वदान्य इत्यादावप्यूह्यम् । ज्ञानविशेषभूतयोर्भक्तिप्रपत्त्योः स्वरूपं किञ्चिदुच्यते । भक्तिप्रपत्तिभ्यां प्रसन्न ईश्वर एव मोक्षं ददाति । अतस्तयोरेव मोक्षोपायत्वम् । मोक्षोपायत्वेन उक्तानां कर्म्मयोगज्ञानयोगप्रभृतीनां भक्तिद्वारैव साधनत्वम् । कर्म्मयोगो नाम उपदेशाज्जीवपरयाथात्म्यज्ञानवता शक्त्यनुसारेण फलसङ्गर-हिताऽनिषिद्धकाम्यनित्यनैमित्तिकरूपपरिगृहीतकर्मविशेषः । स तु देवार्च्चनातपस्तीर्थदानयज्ञादिभेदभिन्नः । अयं तु जीवगतकल्मषा-पनयनद्वारा ज्ञानयोगमुत्पाद्य तद्द्वारा साक्षाद्वा भक्त्युत्पादको भवति । ज्ञानयोगो नाम कर्मयोगान्निर्मलान्तःकरणस्य ईश्वरशेष-त्वेन प्रकृतिवियुक्तस्वात्मचिन्ताविशेषः ।

एतस्य साक्षाद्भक्त्युपयोगित्वमेवं साधनान्तराणामपि भक्त्युपयो-गित्वमूह्यम् । भक्तियोगो नाम, यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहार-ध्यानधारणासमाधिरूपाष्टाङ्गवाँस्तैलधारावदविच्छिन्नस्मृतिसन्तान-रूपः । स च विवेकविमोकाभ्यासक्रियाकल्याणानवसादानुद्धर्षरू-पसाधनसप्तकजन्यः । तत्र विवेको नाम जात्याश्रयनिमित्तादुदुष्टाद्-न्नात्कायशुद्धिः । विमोकः कामानभिष्वङ्गः । अभ्यासः पुनः पुन-रालम्बनसंशीलनं, शक्तितः पञ्चमहायज्ञाद्यनुष्ठानं क्रिया । कल्या-णानि सत्यार्जवदयादानाऽहिंसादीनि । अनवसादो दैन्याभावः ।

अनुद्धर्षस्तुष्ट्यभावः। अतिसन्तोषश्च विरोधीत्यर्थः। एवं साधन-सप्तकाऽनुगृहीता भक्तिर्दर्शनसमानाकारा अन्तिमप्रत्ययाऽवधिका च भवति। स चान्तिमप्रत्यय एतच्छरीरावसाने वा, शरीरान्तरावसाने वा भवति।

वेदनध्यानोपासनादिशब्दवाच्या भक्तिः परभक्तिपरमज्ञान-परमभक्तिरूपा क्रिया क्रमवती प्रत्याङ्गिका च। सा द्विविधा। साधन-भक्तिफलभक्तिभेदात्। उक्तसाधनजन्या साधनभक्तिः। फलभक्तिस्तु ईश्वरकृपाजन्या पराङ्कुशनाथादिनिष्ठा। मद्भक्तजनवात्सल्य-मित्यादिषु स्तुतिनमस्कारादिषु च भक्तिशब्दप्रयोग औपचारिकः। ननु वेदान्तेषु श्रवणमननयोरपि विधानात् कथं ध्यानमेव विधी-यत इतिचेदुच्यते। अधीतसाङ्गवेदः पुरुषः प्रयोजनवदर्थावबोधि-त्वदर्शनात् तन्निर्णयाय स्वयमेव श्रवणे प्रवर्तते इति श्रवणस्य प्राप्तत्वादनुवादः। श्रवणप्रतिष्ठार्थत्वान्मननस्याप्यनुवादः। तस्माद् ध्यानमेव विधीयते इति न विरोधः। ध्यानवाच्या भक्तिर्विद्या-भेदाद् बहुविधाः। काश्चिद् विद्या उच्यन्ते—अन्तरिक्षविद्या, अ-न्तरादित्यविद्या, दहरविद्या, भूमविद्या, सद्विद्या, मधुविद्या, उप-कोशलविद्या, शाण्डिल्यविद्या, उद्गीथविद्या, पुरुषविद्या, प्रतर्दन-विद्या, वैश्वानरविद्या, इत्यादिका ब्रह्मविद्या। न्यासविद्या प्र-पत्तिः। प्रपत्तिर्नाम, आनुकूल्यस्य संकल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् * रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा * आत्मनिक्षेपकार्प-ण्यमित्यङ्गपञ्चकयुक्ता एतद्देहावसाने मोक्षप्रदाऽसकृत्कर्तव्या। न्यासः शरणागतिरित्यादिशब्दवेद्या ज्ञानविशेषरूपा एषा प्रपत्तिर्गुरु-मुखाद्रहस्यशास्त्रेषु संप्रदायतया वेदितव्येति इह बालबोधार्थं प्रवृत्ते ग्रन्थे न प्रकाश्येति विरम्यते। भक्तिप्रपत्त्योरेव मोक्षसाधनत्वेन स्वीकारात् परोक्तोपायनिरासः। यथा वेदबाह्यानां मध्ये केषा-

श्चिन्मते देहातिरिक्तात्मनोऽनङ्गीकारान्मोक्षप्रवृत्तिरेव न संभवति । अन्येषां मते ज्ञानस्य क्षणिकत्वात् । तस्यैवात्मत्वात् कस्य प्रवृत्तिः । सान्तानिस्येति चेन्न । अन्यं प्रति अन्येन यत्नो न कर्तव्य इति न प्रवृत्तिः।अपरेषां मते धर्माधर्मादिसप्तभङ्गीरीत्या अनैकान्तवादान्न प्रवृत्तिः । वैशेषिकादिपक्षे पाषणकल्पे मोक्षे प्रवृत्तिः कस्यापि न संभवति । सांख्यादिपक्षेषु ईश्वरानङ्गीकारात् पुरुषस्य प्रकृतेर्वा मोक्ष इति संशयान्न प्रवृत्तिः । मायिकमते व्यावहारिकस्य वाक्यस्य पारमार्थिकाभेदज्ञानाजनकत्वान्न प्रवृत्तिः । भास्करयादवोक्तकर्मज्ञानसमुच्चयवादोऽपि उक्तादेव निरस्तः । शैवमते तु पशुपतेः प्राप्यत्वस्वीकाराद्वेदविरुद्धभस्मधारणादेः साधनत्वेन स्वीकाराच्च तन्निरासः । एवं मतिर्निरूपिता ॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां बुद्धिनिरूपणं नाम सप्तमोऽवतारः ॥ ७ ॥

अथ जीवो निरूप्यते। प्रत्यक्त्वचेतनत्वात्मत्वकर्तृत्वादीनि ईश्वरजीवसाधारणानि लक्षणानि। प्रत्यक्त्वं नाम स्वयमेव स्वस्मै भासमानत्वम्। चेतनत्वं ज्ञानाश्रयत्वम्। आत्मत्वं शरीरप्रतिसंबन्धित्वम्। कर्तृत्वं संकल्पज्ञानाश्रयत्वम्। एवं सामान्यलक्षणलक्षितस्य विशेषलक्षणान्युच्यन्ते। अणुत्वे सति चेतनत्वं, स्वतः शेषत्वे सति चेतनत्वम्। एवम् आधेयत्वविधेयत्वपराधीनकर्तृत्वपरतन्त्रत्वादिकमूह्यम्। स देहेन्द्रियमनःप्राणादिभ्यो विलक्षणः। यथा मम शरीरमिति प्रतीत्या देहाद् व्यावृत्तः। चक्षुषा पश्यामि, श्रोत्रेण शृणोमि, वाचा वदामि इत्यादिप्रत्ययाद् बाह्येन्द्रियेभ्यो व्यावृत्तः। मनसा जानामीति मनसो ज्ञानकरणत्वप्रतीतेः। मम प्राण इति व्यतिरेकोक्तेः। जानाम्यहमिति ज्ञानाच्च मनःप्राणज्ञानेभ्यो व्यावृत्तः। स च अणुपरिमाणः। उत्क्रान्त्यादेः श्रवणात्। प्रमाणानुसाराच्च। अणुत्वे युगपदनेकविषयानुभवः कथमिति न शङ्कनीयम्। धर्मभूतज्ञानव्याप्त्या उपपत्तेः॥ एतेनैव सौभरिप्रभृतीनां युगपदनेकशरीरपरिग्रहोऽपि संभवति। स च नित्यः। पूर्वानुभूतार्थप्रतिसन्धानात्। नित्यश्चेज्जीव उत्पन्नो, जीवो नष्ट इति प्रतीतिः कथमिति चेन्न। जीवस्य देहसंबन्ध उत्पत्तिस्तद्वियोगो नाश इति प्रतिपादनात्। जीवस्वरूपं नित्यमेव। स च प्रतिशरीरं भिन्नः। एकपरिमाणेषु अनेकेषु सुवर्णघटेषु एको घट इति प्रतीतिवद्, व्रीहिराशौ एको व्रीहिरितिवच्च ज्ञानैकाकारतया एकत्वव्यवहारः। न तु स्वरूपैक्यम्। प्रमाणविरोधात्। स्वतः सुखी, उपाधिवशात् संसारः। अयं च कर्ता भोक्ता शरीरी शरीरं च भवति। प्रकृत्यपेक्षया शरीरी, ईश्वरापेक्षया शरीरम्। तस्य प्रत्यक्षश्रुतिभ्यां स्वयम्प्रकाशत्वं च सिद्धम्। प्रयोगश्च—आत्मा स्वयं प्रकाशो, ज्ञानत्वात्। धर्मभूतज्ञानवदिति। ज्ञानत्वाणुत्वाऽमलत्वादय एतस्य स्वरूपनिरूपकधर्माः

एतेन, ज्ञानस्य क्षणिकत्वात् क्षणिकज्ञानसन्तानरूप आत्मेति बौद्ध-पक्षः, भूतचतुष्टयात्मकत्वाद् देहस्य देहावधिक आत्मेति चार्वाक-पक्षः, गजदेहे गजपरिमाणः पिपीलिकादेहे तत्परिमाणोऽतो देहपरिमाण आत्मेति जैनपक्षः, कर्तृत्वभोक्तृत्वादिकं प्रकृतेरेव, न तु पुरुषस्येति सांख्यपक्षः, ब्रह्मांशो जीव इति यादवपक्षः, सोपाधिब्रह्मखण्डो जीव इति भास्करपक्षः, अविद्याकल्पित एकजीववादपक्षः, अन्तःकरणावच्छिन्नानेकजीववादपक्ष इत्येवमादयो विरुद्धपक्षा निरस्ताः । विभुत्ववादपक्षोऽपि । ननु जीवस्य विभुत्वाऽनङ्गीकारे अदृष्टजनितदेशान्तरफलोपलब्धिः कथमिति चेन्न । जीवस्य संबन्धाभावेऽपि अदृष्टवशादेवोपपद्यते । अदृष्टं नाम भगवत्प्रीत्यप्रीतिजनकजीवकर्तृककर्म्मविशेषजन्यो ज्ञानविशेषः । स विशेषो भगवत्संकल्प एव विभुस्वरूपं भगवन्तमाश्रितः । अतः फलोपलब्धिरेवेति न विरोधः ।

स जीवस्त्रिविधः—बद्धमुक्तनित्यभेदात् । तत्र बद्धा नाम अनिवृत्तसंसाराः । ते चतुर्दशभुवनात्मकाण्डकटाहवर्तिनो ब्रह्मादि-कीटपर्य्यन्ताश्चेतनविशेषाः । श्रीमन्नारायणनाभिकमलाद् उत्पन्नो ब्रह्मा, ब्रह्मणो रुद्रः, पुनर्ब्रह्मणः सनकादियोगिनो, नारदादि-देवऋषयो, वशिष्ठभृग्वादिब्रह्मऋषयः, पुलस्त्यमरीचिदक्षकश्यपा-दिनवप्रजापतयो बभूवुः । तेभ्यो देवा दिक्पालाश्चतुर्दशेन्द्राश्चतुर्दश-मनवः, असुराः पितरः सिद्धगन्धर्वकिन्नरकिम्पुरुषविद्याधरादयो, वसवो, रुद्राः, आदित्या, अश्विनौ च दानवयक्षराक्षसपिशाचगुह्य-कादय एवं देवयोनयो, मनुष्या अपि ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्रादि-जातिभेदाद् बहुविधाः । तिर्यञ्चोऽपि पशुमृगपक्षिसरीसृपपतङ्ग-कीटादिभेदाद् बहुविधाः । स्थावरा अपि वृक्षगुल्मलतावीरुधतृणा-दिभेदाद् बहुविधाः । वृक्षादीनां जलाहरणोपयुक्तकिञ्चिज्ज्ञान-

संबन्धोऽस्त्येव। अप्राणिमत्सु स्वल्पा सा* इत्युक्तत्वात्। अतो देवमनुष्यतिर्यक्स्थावरभेदभिन्ना बद्धाः। जरायुजाण्डजोद्भिज्जस्वेदजाश्च भवन्ति। देवमनुष्या जरायुजाः। तेषु ब्रह्मरुद्रादयः सनकादयश्च द्रौपदीधृष्टद्युम्नादयो भूतप्रेतवेतालादयश्च अयोनिजाः। तिर्यगादयश्च जरायुजा अण्डजाः स्वेदजाश्च भवन्ति। स्थावरादय उद्भिज्जाः॥

एवंभूता बद्धा बीजाङ्कुरन्यायेन विषमप्रवाहतया अनादिकालप्रवृत्ताऽविद्याकर्मवासनारुचिप्रकृतिसंबन्धैश्चक्रवत्परिवर्तमानैर्गर्भजन्मबाल्ययौवनजागरस्वप्नसुषुप्तिमूर्च्छाजरामरणस्वर्गनरकगमनादिविविधविचित्रावस्थावन्तोऽनाद्यनन्तप्रकारातिदुःसहतापत्रयाऽभितप्ताःस्वतः प्राप्तभगवदऽनुभवविच्छेदवन्तश्च ते द्विविधाः,शास्त्रवश्याः, तदवश्याश्चेति। तयोर्मध्ये करणायत्तज्ञानानां बद्धानां शास्त्रवश्यता, तिर्यक्स्थावरादीनां तन्नास्ति। शास्त्रवश्या द्विविधाः। बुभुक्षवो, मुमुक्षवश्चेति। तत्र बुभुक्षवस्त्रैवर्गिकपुरुषार्थनिष्ठाः पुरुषाः। ते च द्विविधाः। अर्थकामपरा, धर्मपराश्चेति। केवलार्थकामपरा देहात्माभिमानवन्तः। धर्मपराश्च—अलौकिकश्रेयःसाधनं धर्मः, चोदनालक्षणाऽर्थो धर्म इति धर्म्मलक्षणलक्षितयज्ञदानतपस्तीर्थयात्रादिनिष्ठाः। ते च देहातिरिक्तात्मनः परलोकोऽस्तीति ज्ञानवन्तः। धर्म्मपरा द्विविधाः। देवताऽन्तरपरा भगवत्पराश्चेति। देवतान्तरपरा ब्रह्मरुद्रेन्द्राग्न्याद्याराधनपराः। भगवत्पराश्च, आर्तोजिज्ञासुरर्थार्थीत्युक्ताधिकारिणः। आर्तो भ्रष्टैश्वर्यकामः। मुमुक्षवो द्विविधाः। कैवल्यपरा मोक्षपराश्चेति। कैवल्यं नाम ज्ञानयोगात्प्रकृतिवियुक्तस्वात्मानुभवरूपोऽनुभवः। अर्चिरादिमार्गेण परमं पदं गत एव क्वचित् कोणे पतित्यक्तपत्नीन्यायेन भगवदऽनुभवव्यतिरिक्तस्वात्मानुभव इत्याहुः। केचिदर्चिरादिमार्गेण गतस्य पुनरावृत्त्यश्रवणात् प्रकृतिमण्डल एव क्वचिद्देशे स्वा-

स्यानुभव इत्यप्याहुः । मोक्षपराश्च द्विविधाः । भक्ता प्रपन्नाश्चेति । भक्ताः पुनरधीतसाङ्गसशिरस्कवेदाः पूर्वोत्तरमीमांसापरिचयाच्चिदचिद्विलक्षणम् अनवधिकातिशयानन्दस्वरूपं निखिलहेयप्रत्यनीकं समस्तकल्याणगुणात्मकं ब्रह्मावधार्य्य तत्प्राप्त्युपायभूतां साङ्गां भक्तिं स्वीकृत्य तया मोक्षं प्राप्तुकामाः । भक्तावधिकारस्त्रैवर्णिकानामेव । देवादीनामप्यस्ति । अर्थित्वसामर्थ्ययोः सम्भवात् । न शूद्राधिकारः । अपशूद्राधिकरणविरोधात् । भक्तिस्वरूपं तु बुद्धिपरिच्छेदे प्रतिपादितम् । भक्ता द्विविधाः । साधनभक्तिनिष्ठाः साध्यभक्तिनिष्ठाश्च । व्यासादयः साधनभक्तिनिष्ठाः । साध्यभक्तिनिष्ठा नाथादयः । आकिञ्चन्यानन्यगतिकत्वधर्मविशिष्टो भगवन्तमाश्रितः प्रपन्नः । सोऽपि द्विविधः । त्रैवर्गिकपरो मोक्षपरश्चेति । त्रैवर्गिकपरो नाम भगवत एव धर्मार्थकामाभिलाषी । मोक्षपरस्तु सत्सङ्गान्नित्यानित्यविवेके सति संसारे निर्वेदाद्वैराग्ये उत्पन्ने मोक्षेच्छायां जातायां तत्सिद्ध्यर्थम्, आचार्य्यो वेदसम्पन्न * इत्याद्याचार्य्यलक्षणलक्षितं गुरुं संश्रित्य तद्द्वारा पुरुषाकारभूतां श्रियं प्रपद्य भक्त्याद्युपायान्तरेण अशक्तः, अत एवाऽकिञ्चनानन्यगतिः श्रीमन्नारायणचरणावेव उपायत्वेन यः स्वीकरोति स प्रपन्नः । प्रपत्तिः सर्वाधिकारा । स च प्रपन्नो द्विविधः । एकान्ती परमैकान्ती चेति । यो मोक्षफलेन साकं फलान्तराण्यपि भगवत एवेच्छति स एकान्ती, देवतान्तरशून्य इत्यर्थः । भक्तिज्ञानाभ्यामन्यत्फलं भगवतोऽपि यो नेच्छति स परमैकान्ती । स द्विविधः- दृप्त आर्तश्चेति । अवश्यमनुभोक्तव्यमिति प्रारब्धकर्मानुभवन् एतद्देहावसानसमयमीक्षमाणो दृप्तः । जाज्वल्यमानाग्निमध्यस्थितस्येव संसारावस्थितेरतिदुःसहत्वात् प्रत्युत्तरक्षणमोक्षकाम आर्तः । मुक्तो नाम उपायपरिग्रहणानन्तरं नित्यनैमित्तिकभगवदाज्ञाकैङ्कर्य्यरू-

पाणि स्वयम्प्रयोजनतया कुर्वन् भगवद्भागवतापराधाँश्च वर्जयन् देहावसानकाले सुकृतदुष्कृते मित्रामित्रयोर्निक्षिपन्, वाङ् मनसी-त्यादिप्रकारेण हार्दे परमात्मनि विश्रम्य मुक्तिद्वारभूतसुषुम्ना-ख्यनाड्यां प्रविश्य ब्रह्मरन्ध्रान्निष्क्रम्य हार्देन साकं सूर्यकिरणद्वा-रा अग्निलोकं गत्वा दिनपूर्वपक्षोत्तरायणसंवत्सराभिमानिदेवता-भिर्वायुना च पथि सत्कृतः सूर्यमण्डलं भित्वा नभोरन्ध्रद्वारा सू-र्यलोकं गत्वा अनन्तरं चन्द्रविद्युद्वरुणेन्द्रप्रजापतिभिर्मार्गदर्शिभि-रातिवाहिकगणैः सोपचारैः सह तत्तल्लोकानतीत्य प्रकृतिवैकुण्ठ-सीमपरिच्छेदिकां विरजां तीर्त्वा सूक्ष्मशरीरं विहाय अमानवकर-स्पर्शाद् अप्राकृतदिव्यविग्रहयुक्तः चतुर्भुजो ब्रह्मालङ्कारेणाल-ङ्कृत इन्द्रप्रजापतिसंज्ञकनगरद्वारपालानभ्यनुज्ञाप्य श्रीवैकुण्ठाख्यं दिव्यनगरं प्रविश्य गरुडानन्तयुक्तपताकालङ्कृतदीर्घप्राकारसहितं गोपुरमतीत्य ऐरम्मदाख्याऽमृतसरः सोमसवनाख्याऽश्वत्थं च दृष्ट्वा, शतं मालाहस्तेत्युक्तपञ्चशतदिव्याप्सरोगणैरुपचरितो ब्रह्म-गन्धादिभिरलङ्कृतः तत्रत्याऽनन्तगरुडविष्वक्सेनादीन् प्रणम्य तै-र्बहुमतो महामणिमण्डपमासाद्य पर्य्यङ्कसमीपे स्वाचार्य्यान् प्रणम्य पर्य्यङ्कसमीपं गत्वा तत्र धर्मादिपीठोपरिकमले अनन्ते विमलादि-भिश्चामरहस्तैः सेव्यमानं श्रीभूलीलासमेतं शङ्खचक्रादिदिव्यायुधो-पेतं जाज्ज्वल्यमानकिरीटं मकरकुण्डलग्रैवेयहारकेयूरकटकश्रीवत्स-कौस्तुभमुक्तादामोदरबन्धनपीताम्बरकाञ्चीगुणनूपुराद्यपरिमितादि-व्यभूषणभूषितम् । अपरिमितोदारकल्याणगुणसागरं भगवन्तं दृष्ट्वा तत्पादारविन्दयुगले शिरसा प्रणम्य पादेन पर्य्यङ्कमारुह्य तेन स्वाङ्के स्थापितः, कोऽसीति पृष्टो, ब्रह्मप्रकारोऽस्मीत्युक्ते तेन क-टाक्षितस्तदनुभवजनितहर्षप्रकर्षात् सर्वदेशसर्वकालसर्वावस्थोचित-सर्वविधकैङ्कर्य्यरतिः, आविर्भूतगुणाष्टक उत्तरावधिरहितब्रह्मानुभ-

वत्वात् यः स मुक्त इत्युच्यते। मुक्तस्य ब्रह्मसाम्यापत्तिश्रुतिस्तु भोगसाम्यमाह। जगद्व्यापारवर्ज्जनस्य प्रतिपादनात्। तस्य नानात्वं सर्वलोकसंचरणं च संभवति।

ननु मुक्तस्य अनावृत्तित्वप्रतिपादनाद् अस्मिँल्लोके संचारः कथमिति न शङ्कनीयम्। कर्मकर्तृकस्यैव निषेधात्। स्वेच्छया संचरणोपपत्तेः। अतो मुक्तो भगवत्संकल्पायत्तस्वेच्छया सर्वत्र संचरति। नित्या नाम कदाचिदपि भगवदभिमतविरुद्धाचरणाभावेन ज्ञानसंकोचप्रसङ्गरहिताः। नित्याश्च अनन्तगरुडविष्वक्सेनादयः। तेषामधिकारविशेषा ईश्वरस्य नित्येच्छयैव अनादित्वेन व्यवस्थिताः। एतेषामवतारास्तु भगवदवतारवत् स्वेच्छया। एवं बद्धमुक्तनित्यभेदभिन्नो जीवो निरूपितः॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्यस्य प्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां जीवनिरूपणं नामाऽष्टमोऽवतारः॥ ८॥

अथेश्वरो निरूप्यते। सर्वेश्वरत्वं, सर्वशेषित्वं, सर्वकर्माराध्यत्वं, सर्वफलप्रदत्वं, सर्वाधारत्वं, सर्वकार्योत्पादकत्वं, स्वज्ञानस्वेतरसमस्तद्रव्यशरीरित्वम् इत्यादीनि ईश्वरलक्षणानि ।
अयमीश्वरः सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टवेषेण जगदुपादानकारणं भवति । संकल्पविशिष्टवेषेण निमित्तकारणम् । कालाद्यन्तर्यामिवेषेण सहकारिकारणं च ।कार्य्यरूपेण विकारयोग्यं वस्तूपादानम्। कार्य्यतया परिणामयितृनिमित्तं कार्य्योत्पत्त्युपकरणं वस्तु सहकारि । यद्वा, उत्तरोत्तरावस्थाविशिष्टस्वरूपापेक्षया तदनुगुणनियतपूर्वभाव्यऽवस्थाविशिष्टं यत् तदुपादानम् । यथा घटत्वाऽवस्थाविशिष्टमृद्द्रव्यापेक्षया पिण्डत्वाऽवस्थाविशिष्टं तदेव द्रव्यं परिणामौन्मुख्यातिरेकेण आकारेण अपेक्षितं कारणं निमित्तम् । अस्मिन् पक्षे सहकारिकारणस्य निमित्तेऽन्तर्भावः । एवं त्रिविधकारणपक्षे कारणद्वयपक्षे च कारणलक्षणलक्षितत्वादखिलजगत्कारणत्वं भगवतो नारायणस्यैव संभवति ॥

ननु कथं नारायणे कारणत्वपर्य्यवसानमिति चेद् उच्यते । न्यायसहितवेदान्तवाक्यविचारे एवं पर्य्यवस्यति । तद्यथा—आदौ तावत् प्रकृतेर्जगत्कारणत्वं नोपपद्यते । ईक्षत्याद्यभावात् । छान्दोग्ये तावत् सदाकाशप्राणशब्दवाच्यानां जगत्कारणत्वं प्रतीयते । वाजसनेयके ब्रह्मशब्दवाच्यस्य कारणत्वं प्रतीयते । सर्वशाखाप्रत्ययन्यायेन कारणवाक्यानामेकविषयत्वे प्रतिपादयितव्ये छागपशुन्यायेन सामान्यवाचकानां सदादिशब्दानां विशेषे ब्रह्मणि पर्य्यवसानं वक्तव्यम् । एवमुक्तन्यायेन ब्रह्मशब्दस्य तैत्तिरीयोक्त आत्मशब्दवाच्ये पर्य्यवसानम् ।आत्मशब्दवाच्यः क इत्याकाङ्क्षायां श्रुतिप्रसिद्ध इन्द्रो वा, तथा प्रसिद्धोऽग्निर्वा, उपास्यत्वेन प्रसिद्धः सूर्य्यो वा कारणत्वेन उक्तः । सोमो वा अभीष्टफलप्रदत्वेन उक्तः।

कुबेरो वा, यमो वा, वरुणो वेति विशये, एतेषां कर्मवश्यत्वपरिच्छिन्नैश्वर्य्यवत्त्वसंहार्य्यत्वश्रवणान्न एते जगत् कारणभूताः, किन्तु श्वेताश्वतरे शिवस्य कारणत्वं भासत इति भाति। एवमथर्वशिखायां शम्भुशब्दवाच्यस्य ध्येयत्वं कारणत्वं भासते । तथैव अथर्वशिरसि रुद्रशब्दवाच्यस्य सर्वात्मकत्वं व्यज्यते। तैत्तिरीये हिरण्यगर्भस्य जगत्कारणत्वं प्रतीयते। अत्रापि सामान्यविशेषन्यायाच्छिवशम्भुरुद्रशब्दानां हिरण्यगर्भवाच्यविशेषे पर्य्यवसानं युज्यते। शिवशब्दस्य, शिवमस्तु सर्वजगतां, शिवं कर्मास्तु, पन्थानः सन्तु ते शिवाः—इत्यादिभिर्मङ्गलवाचकत्वम् । रुद्रशब्दस्य अग्निवाचकत्वम् । एवं महेश्वरशम्भ्वादिसामान्यशब्दा अपि अवयवशक्त्या चतुर्मुखे पर्य्यवस्यन्ति । कारणवाचिशिवादिशब्दानां मुख्यवृत्त्या रुद्रपरत्वं वा किन्न स्यादिति न शङ्कनीयम् । रुद्रस्य चतुर्मुखादुत्पत्तिश्रवणात् । अनपहतपाप्मत्वश्रवणाच्च न रुद्रस्य कारणत्वम् । अतो हिरण्यगर्भप्रजापतिस्वयम्भ्वादिशब्दवाच्ये चतुर्मुखे स्वयम्भ्वादिशब्दाः पर्य्यवस्यन्ति । एवमपि महोपनिषन्नारायणोपनिषत्सुबालोपनिषन्मैत्रायणीयपुरुषसूक्तनारायणाऽनुवाकाऽन्तर्य्यामिब्राह्मणादिषु नारायणस्यैव परमकारणत्वसर्वशब्दवाच्यत्वमोक्षप्रदत्वजगच्छरीरित्वादेः प्रतिपादनात् स्वयम्भूहिरण्यगर्भप्रजापतिशब्दानां नारायणे पर्य्यवसानं युक्तम् । नारायण एवाऽखिलजगत्कारणं, सर्वविद्यावेद्यश्च। नन्वन्तरादित्यविद्या रुद्रपरेति शङ्का न कार्य्या। तस्या विष्णुपरत्वस्यैव बहुप्रमाणेषु सिद्धत्वात्। भर्गःशब्दस्य सकारान्तत्वप्रतिपादनाच्च । तर्हि दहरविद्यायामाकाशशब्दवाच्यनारायणान्तर्यामितया रुद्रस्य प्रतिपादनाद्दहरविद्या रुद्रपरेति न शङ्कनीयम् । नारायणाऽन्तर्वर्तिगुणजातस्यैव उपास्यत्वेन तत्राभिधानात् । एवं सर्वविद्यास्वप्यूह्यम् । अतः समस्त-

कल्याणगुणात्मकं प्रकृतिपुरुषाभ्यां भिन्नं, ताभ्यां विशिष्टं, परं ब्रह्म जगत्कारणम्।

नन्वद्वैतश्रुत्या ब्रह्मात्मैक्यमेव सत्यं निर्गुणं च। तदन्यज्ज्ञातृज्ञेयादिकं तस्मिन्नेव परिकल्पितं सर्वं मिथ्या। ब्रह्म अविद्यया संसरति। तत्त्वमसीत्यभेदज्ञानं तन्निवर्तकम्। तस्मान्निर्विशेषचिन्मात्रे ब्रह्मणि वेदान्तानां तात्पर्य्यमिति मतान्तरस्थैः प्रतिपादनात्। कथं नारायणे तात्पर्य्यम्। तस्य समस्तकल्याणगुणाकरत्वादिकथनञ्चेति चेदुच्यते। कारणत्वप्रतिपादकश्रुतिभिर्नारायणस्य कारणत्वे सिद्धे भेदाभेदश्रुत्योर्घटकश्रुत्या विषयभेदेन अविरोधे प्रतिपादिते निर्गुणप्रतिपादकश्रुतीनां हेयगुणनिषेधकत्वाज्ज्ञातृज्ञेयादिकल्पकाऽविद्याया एव अप्रामाण्यात्। ब्रह्मकार्य्यस्य सत्यत्वाद्। अविद्यया संसारे जीवगतदोषाणां ब्रह्मण्यपि सम्भवात्तन्निवर्तकान्तरस्य वक्तुमशक्यत्वादतोऽद्वैतवादस्यासम्भवान्न निर्विशेषचिन्मात्रब्रह्मसिद्धिः। अतो नारायणस्यैव जगत्कारणत्वमोक्षप्रदत्वादिगुणयोगः सम्भवतीति सविशेषमेव ब्रह्म। सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म कारणं, स्थूलचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म कार्य्यमिति कारणादनन्यत् कार्य्यमिति विशिष्टाद्वैतवेदान्तिनां सम्प्रदायः। एवमीश्वराङ्गीकारान्निरीश्वरसांख्यमीमांसकादिमतनिरासः। तस्यैव उपादानत्वस्वीकाराद् योगपाशुपतनैय्यायिकानां मतनिरासः। तैर्निमित्तमात्रेश्वराऽङ्गीकाराद् ईश्वरस्य कार्य्यं प्रति उपादानत्वनिमित्तत्ववत् कर्तृत्वप्रेरकत्वनियन्तृत्वप्रकाशितृत्वानुमन्तृत्वसहकारित्वोदासीनत्वादिकमप्युपपद्यते। बाल्ययौवनावस्थादयो दोषा यथा शरीरगता, न तु शरीरिणि जीवे; एवं चिदचिच्छरीरिणः परमात्मनोऽपीति न निर्विकारश्रुतिविरोधः। नियमेनाधेयत्वविधेयत्वशेषत्वादेः शरीरलक्षणस्य जगति विद्यमानत्वाज्जगच्छरीरी ईश्वरः, तद्गतदोषैरसंस्पृष्टश्च॥

स चेश्वरो विभुस्वरूपः । विभुत्वं नाम व्यापकत्वम् । तच्च ईश्वरस्य त्रिधा । स्वरूपतो धर्मभूतज्ञानतो विग्रहतश्च । स चाऽनन्त इत्युच्यते । अनन्तो नाम–त्रिविधपरिच्छेदरहितः । त्रिविधः परिच्छेदस्तु देशतः, कालतो, वस्तुतः परिच्छेदः । सत्यत्वज्ञानत्वानन्दत्वाऽमलत्वादय ईश्वरस्य स्वरूपनिरूपकधर्म्माः। ज्ञानशक्त्यादयो निरूपितस्वरूपविशेषका धर्म्माः । सर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वादयः सृष्ट्युपयुक्ता धर्म्माः । वात्सल्यसौशील्यसौलभ्यादय आश्रयणोपयुक्ता धर्म्माः । कारुण्यादयो रक्षणोपयुक्तधर्माः । एतेषां स्वरूपं बुद्धिपरिच्छेदे निरूपितमिति इह न प्रपञ्च्यते ।

अयमीश्वरोऽण्डसृष्ट्यनन्तरं चतुर्मुखदक्षकालादिष्वन्तर्यामितया स्थित्वा सृष्टिं करोति । विष्ण्ववताररूपेण मनुकालाद्यन्तर्य्यामिरूपेण च स्थित्वा रक्षको भवति । रुद्रकालान्तकादीनाम् अन्तर्य्यामितया संहारमपि करोति । अतः सृष्टिस्थितिसंहारकर्ता च भवति । एवंप्रकार ईश्वरः परव्यूहविभवान्तर्य्याम्यर्चावताररूपेण पञ्चप्रकारः । तत्र परो नाम त्रिपाद्विभूतौ, कुमुदकुमुदाक्षपुण्डरीकवामनशङ्कुकर्णसर्वनेत्रसुमुखसुप्रतिष्ठितादिभिर्दिव्यायुधभूषणपरिजनपरिच्छदान्वितैर्दिव्यनगरपालकैः परिरक्षिते श्रीमद्वैकुण्ठाख्ये पुरे चण्डप्रचण्डभद्रसुभद्रजयविजयधातृविधातृप्रभृतिभिर्द्वारपालकैरुपेते, श्रीमद्दिव्यालये श्रीमहामणिमण्डपे धर्माद्यष्टपादविरचितसिंहासने शेषपर्य्यङ्के दिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टश्चतुर्भुजः, श्रीभूलीलासहितः, शङ्खचक्रादिदिव्यायुधोपेतः, श्रीमत्किरीटादिदिव्यभूषणभूषितः, अनन्तगरुडविष्वक्सेनादिभिर्नित्यैः सामगानपरैरन्यैर्मुक्तैश्चानुभूयमानो, ज्ञानशक्त्याद्यनन्तकल्याणगुणविशिष्टः परब्रह्मपरवासुदेवादिशब्दवाच्यो नारायणः। व्यूहो नाम पर एव उपासनार्थं जगत्सृष्ट्याद्यर्थं च वासुदेवसंकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धभेदेन

चतुर्द्धाऽवस्थितः । तत्र षड्गुणपरिपूर्णो वासुदेवो, ज्ञानबलाभ्यां संकर्षणः, ऐश्वर्य्यवीर्य्याभ्यां प्रद्युम्नः, शक्तितेजोभ्यामनिरुद्ध इति गुणविभागः ॥

एतेषु चतुर्षु प्रत्येकं त्रयस्त्रयोऽवतीर्णाः केशवादयो व्यूहान्तराणि द्वादशमासानां द्वादशादित्यानां च आधिदैवतानि । ऊर्द्ध्वपुण्ड्रेषु तेषामेव स्थानं विधीयते । तत्र कनकप्रभः केशवश्चतुश्चक्रधरः । श्यामो नारायणश्चतुःशङ्खधरः । मणिप्रभाभो माधवश्चतुर्गदाधरः । चन्द्राभो गोविन्दश्चतुःशार्ङ्गधरः । पद्मकिञ्जल्कसन्निभो विष्णुश्चतुर्हलधरः । अब्जाभो मधुसूदनश्चतुर्मुसलधरः । अग्निवर्णस्त्रिविक्रमश्चतुःखड्गधरः । बालसूर्याभो वामनश्चतुर्वज्रधरः । पुण्डरीकाभः श्रीधरश्चतुष्पट्टीशधरः । तडित्प्रभो हृषीकेशश्चतुर्मुद्गरधरः । सूर्याभः पद्मनाभः पञ्चायुधधरः । इन्द्रगोपनिभो दामोदरश्चतुःपाशधरः ॥

विभवो नाम तत्तत्सजातीयरूपेण आविर्भावः । स दशधा । ते च मत्स्यादयोऽवतारविशेषाः । ब्रह्मणे प्रमाणप्रदत्त्वार्थो मत्स्याऽवतारः । अमृतोत्पादने मन्दरधराधारत्वेन अवतीर्णः कूर्मावतारः । आश्रितसंरक्षणार्थं महाऽसुरगृहस्तम्भेऽवतीर्णो नृसिंहः । त्रिविक्रमो भूत्वा स्वपादारविन्दोद्भवेन जलेन जगत्पापहरणेन तद्रक्षणार्थमवतीर्णो वामनः । दुष्टक्षत्रियनिरसनार्थं परशुरामः । शरणागतरक्षणधर्मस्थापनार्थं श्रीरामः । प्रलम्बादिनिरसनार्थं बलभद्रः । मोक्षोपायदर्शनार्थं श्रीकृष्णः । कलिनिर्मोचनार्थं कल्क्यवतारः । एवमेकैकावतारेषु अनन्तप्रकाराः सन्ति । षट्त्रिंशद्भेदभिन्नाः पद्मनाभादयोऽपि । पुनर्दधिभक्तहयग्रीवनरनारायणादयोऽपि । एवं मुख्यगौणपूर्णांशावेशाद्यवतारा बहुप्रकाराः । तेषु उपास्यानुपास्यविभागो द्रष्टव्यः । अवताराणामिच्छैव हेतुः । न कर्मप्रयोजने हेतुः । दुष्कृतिविनाशपूर्वकं साधुपरित्राणमेव ॥

अन्तर्यामित्वं नाम स्वर्गनरकाद्यनुभवदशायामपि जीवात्मनः सुहृत्त्वेन योगिभिर्द्रष्टव्यतया हृदयप्रदेशावस्थितं रूपम् । जीवेन सार्कं विद्यमानोऽपि तद्गतदोषैरसंस्पृष्टो वर्तते । अर्चावतारो नाम देशकालविप्रकर्षरहित आश्रिताभिमतद्रव्यादिकं शरीरतया स्वीकृत्य तस्मिन्नप्राकृतशरीरविशिष्टः सन्नर्चकपराधीनस्नानभोजनाऽऽसनशयनस्थितिः सर्वसहिष्णुः परिपूर्णो गृहग्रामनगरप्रशस्तदेशशैलादिषु वर्तमानो मूर्तिविशेषः । स च स्वयंव्यक्तदैवसैद्धमानुषभेदाच्चतुर्विधः । एवमुक्तासु पञ्चावस्थास्वपि श्रीविशिष्ट एव भगवान् वर्तत इति श्रुत्या प्रमाणसिद्धोऽर्थः। एतेन एकायनोक्तनिःश्रीकवादो निरस्तः । एवमीश्वरो निरूपितः ॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायाम् ईश्वरनिरूपणं नाम नवमोऽवतारः ॥ ९ ॥

एवं द्रव्यनिरूपणानन्तरं क्रमप्राप्तमद्रव्यं निरूप्यते। संयोगरहितमद्रव्यम्। तदद्रव्यं च सत्त्वरजस्तमांसि शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाः संयोगः शक्तिरिति दशप्रकारमेव। तत्र प्रकाशसुखलाघवादिनिदानमतीन्द्रियं शक्त्याद्यतिरिक्तमद्रव्यं सत्त्वम्। तद् द्विविधम्। शुद्धसत्त्वं, मिश्रसत्त्वं चेति। रजस्तमःशून्यद्रव्यवर्ति सत्त्वं शुद्धसत्त्वम्। तन्नित्यविभूतौ उपचारात्तत्प्रवर्तकेश्वरे च। रजस्तमःसहवर्तिसत्त्वं मिश्रसत्त्वम्। तत् त्रिगुणे तत्सम्बन्धिनि जीवे चोपचारादिति ज्ञेयम्। लोभप्रवृत्त्यादिनिदानमतीन्द्रियं शक्त्याद्यतिरिक्तमद्रव्यं रजः। प्रमादमोहादिनिमित्तमतीन्द्रियं शक्त्याद्यतिरिक्तमद्रव्यं तमः। त्रीण्यप्येतानि यावत्प्रकृतिव्याप्तानि, प्रकृतिवश्यपुरुषसम्बद्धानि, अनित्यानि, नित्यसन्तानानि, प्रलयदशायां समानि, सृष्ट्यादौ विषमाणि, सृष्टिस्थितिसंहारोपयुक्तानि, ईश्वरसङ्कल्पादिसहकारिभेदात् परस्पराऽभिभवोद्भवकराणि इत्येतानि साधारणानि। सत्त्वगुणस्तु सम्यक्तत्त्वज्ञानरूपसुखादिहेतुः मोक्षप्रदश्च। रजोगुणस्तु रागाद्यात्मकः कर्मसङ्गदुःखादिहेतुरुत्पत्तिहेतुः स्वर्गाद्यामुष्मिकप्रदः। तमोगुणस्त्वज्ञानरूप आलस्यादिहेतुर्नरकप्रदश्च। अतः सत्त्वादयो गुणा न द्रव्यरूपाः। अस्मदादिश्रोत्रग्राह्यः पञ्चभूतवर्ती शब्दः। स द्विविधः। वर्णात्मकोऽवर्णात्मकश्चेति। अकचटतपादिविशिष्टपञ्चाशदक्षरात्मको देवमनुष्यादीनां ताल्वादिव्यङ्ग्यः, भेर्यादिजन्योऽवर्णात्मकः। एवंभूतः शब्दः श्रोत्रेन्द्रियेण गृह्यते। श्रोत्रेन्द्रियगमनाद्वा, व्यञ्जकवाय्वागमनाद् वा शब्दग्रहः। ननु श्रुत्या शब्दस्य द्रव्यत्वं प्रतीयते। अद्रव्यत्वं कथमितिचेन्न। अकारादेः प्रणवोपपादकत्वं वाच्यद्वारा सम्भवतीति परिहाराद् अद्रव्यत्वमुपपद्यते। अस्मदादिस्पर्शनेन्द्रियग्राह्यविजातीयव्यावर्तमद्रव्यं स्पर्शः। स चत्रिविधः। शीतोष्णाऽनुभ-

यात्मकभेदात् । अप्सु शीतस्पर्शः । तेजस्युष्णस्पर्शः । क्षितिपवनयोरनुष्णाशीतस्पर्शः । स च पुनर्द्विविधः, पाकजोऽपाकजश्चेति । पृथिव्यां पूर्वः, इतरेषु त्रिष्वितरः । तत्राऽमृतगरलतूलोपलगोब्राह्मणचाण्डालादिस्पर्शविशेषाः पाकजभेदा इति स्पर्शः ॥

अस्मदादिचक्षुरिन्द्रियैकग्राह्यं विजातीयव्यावर्तमद्रव्यं रूपम् । तच्चतुर्धा श्वेतरक्तपीतकृष्णभेदात् । तत्र सलिलकलधौतशङ्खशुक्तिशशाङ्कादीनां रूपविशेषाः श्वेतभेदाः । हुतवहजपादाडिमबन्धुजीवविद्रुमपद्मरागादीनां तु रूपविशेषा रक्तभेदाः । काञ्चनहरितालहरिद्रादीनां पीतभेदाः । मरकतमधुकरजलधरतिमिरतमालदूर्वादीनां कृष्णभेदाः । पीतमपि रक्ताऽवान्तरभेदं केचिदिच्छन्ति । श्रुत्यनुसारात् । प्रकारान्तरेण द्विविधा भास्वराभास्वरभेदात् । तेजोगतं भास्वरं, क्षितिसलिलगतं चाभास्वरम् । एवं चत्वार्य्येव रूपाणि । तेन चित्रं नाम पञ्चमं रूपमिति मतनिरासः । अत एव चित्ररसगन्धादिस्पर्शानामपि निरासः । एवं चत्वार्य्येव रूपाणि ॥

अस्मदादिजिह्वैकग्राह्यविजातीयेतरो रसः षोढा । स यथा—मधुराम्ललवणकटुतिक्तककषायभेदात् । तत्र इक्षुक्षीरगुडादिरसा मधुरभेदाः। चूतचिञ्चाऽमलकादिरसा आम्लाः। सैन्धवोषरविकारादिभेदा लवणभेदाः । किम्पाकनिम्बादिरसाः कटुकभेदाः । शुण्ठीमरीचीसर्षपादिरसास्तिक्तभेदाः । हरीतकीबिभीतकचूताङ्कुरादिरसाः कषायभेदा इति रसः ॥

अस्मदादिघ्राणग्राह्यो विजातीयेतरोऽद्रव्यविशेषो गन्धः । स द्विविधः सुरभिरसुरभिश्चेति । पाटीरमृगमदघुसृणचम्पकादिगन्धाः सुरभिभेदाः । अयञ्च गन्धः पृथिव्येकवर्ती पाकभेदाद् भिन्नः । पवनसलिलादिषु गन्धोपलब्धिः पार्थिवसंसर्गाद् अयो दहतीतिवदौपचारिकी । पञ्चीकरणप्रक्रियया सर्वभूतेषु सर्वगुणानां विद्य-

मानत्वेऽपि प्राधान्याभिप्रायेणोक्तमिति च विरोधः। पाकाद् गुणान्तरोत्पत्तिः। स्वाश्रयनाशाऽभावादेवोपपत्तेः पीलुपाकवादिमतनिरासः॥

संयुक्तप्रत्ययनिमित्तं संयोगः। स च सामान्यगुणः षड्द्रव्यवृत्तिः। अस्य च स्वाभावसादेश्यमुपलभ्यमानमङ्गभेदप्रयुक्ततया न विरोधावहम्। स कार्य्याकार्य्यभेदाद् द्विविधः। पूर्वः परिमितानाम् उभयप्रेरणात्। यथा मेषयोर्मल्लयोर्वा। क्वचिदन्यतरप्रेरणात्। यथा स्थाणुश्येनयोः संयोगः। केचित् संयोगजं संयोगमपि वर्णयन्ति। हस्तपुस्तकसंयोगात् कायपुस्तकसंयोग इति। तत्र हस्तसंयोगादेव कायसंयोगः। हस्तस्य कायत्वात्। एतेन विभागजविभागो निराकृतः। विभागोऽपि संयोगाभाव एव, न पृथग्गुणः। अकार्य्यसंयोगः, स विभुद्रव्ययोः। अजद्रव्यसंयोगः श्रुत्या अङ्गीक्रियते। अनुमानादप्यजसंयोगसिद्धिः। यथा– विभुद्रव्यं विभुद्रव्यसंयोगवत्। द्रव्यत्वात्। घटवत्। तथा विभुद्रव्यमीश्वरसंयुक्तं द्रव्यत्वात्। पक्वघटवत्। ईश्वरः कालादिसंयुक्तः। द्रव्यत्वात्। घटवदित्यादिभिर्विभुसंयोगासिद्धिः॥

अथ शक्तिः। सर्वकारणानां कारणत्वनिर्वाहकः कश्चिद्द्रव्यविशेषः शक्तिः। तर्कागमाभ्यां तत्सिद्धेः। प्रतिबन्धकमणिमन्त्रादिसन्निधौ स्वरूपसहकारिवैकल्याभावेऽपि यदुपरोधाद्दहनो न दहति सा ह्यतीन्द्रिया शक्तिः। अयस्कान्तादिषु तत्प्रसिद्धिः। सा शक्तिः षड्द्रव्यवृत्तिः। भगवन्निष्ठत्वं पुराणरत्नादिषु प्रसिद्धम्। एवं सर्वत्रापीति शक्तिर्नाम धर्मविशेषः सिद्धः। ननु चतुर्विंशतिप्रकारा गुणा इत्युक्तत्वात् कथं दशैवेति निर्दिश्यत इतिचेदुच्यते। जीवात्मविशेषगुणानां बुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नानां षण्णां ज्ञानवितातिरूपत्वेन ज्ञानान्तर्भावस्य उक्तत्वात्। धर्माधर्म-

भज्य द्वेधा निरूपयन्त्यृषयः । श्रुत्यनुसाराद् भोक्तृभोग्यनियन्तृ-रूपं तत्त्वत्रयमिति प्रतिपादयन्त्याचार्याः । हेयं, तस्य निवर्तकम्, उपादेयं, तस्योपायं चतुर्द्धा विभज्यानुसन्दधते । केचिदाचार्याः प्राप्यं, प्राप्ता, प्राप्त्युपायः, फलं विरोधीति पञ्चधा निरूपयन्ति । अर्थं पञ्चधा निरूपयन्ति । अर्थपञ्चकमेव सम्बन्धेन सार्कं षोढा परिगणय्य वर्णयन्ति । एतेषां तत्तद्विभाजकधर्ममादायानुसन्धान-मुपपद्यते ॥

वस्तुतस्तु वेदान्तानां चिदचिद्विशिष्टाऽद्वैतमेकमेव ब्रह्मेति तात्पर्यम् । अत एव चिदचिद्विशिष्टं ब्रह्मैकमेवेति मत्वा भगवान् बादरायणः, अथाऽतो ब्रह्मजिज्ञासेति उपक्रम्य, तमेव प्रकारं नि-रूपितवान् । अतश्चिदचिद्विशिष्टो ब्रह्मशब्दवाच्यो विष्णवाख्यः परवासुदेवो नारायण एवैकं तत्त्वमिति विशिष्टाद्वैतवादिनां दर्शन-मिति सिद्धम् ॥

इति विविधविचित्रं मानमेयप्रकाशं
घनगुरुवरदासेनोक्तमादाय शास्त्रात् ॥
यतिपतिमतदीपं वेदवेदान्तसारं
स भवति मतिमान् यः सत्कटाक्षैकलक्ष्यः ॥ १ ॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीमद्-वेङ्कटगिरिनाथपदकमलसेवापरायणस्वामिपुष्करिणिगोविन्दाचार्य-सूनुना श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायामद्रव्य-परिच्छेदो नाम दशमोऽवतारः ॥ १० ॥

श्रीगणेशाय नमः ।

अथ सकलाऽऽचार्यमतसंग्रहः ।

अथ श्रीविष्णुस्वामिशुद्धाद्वैतमतम् । तथाहि ।

विशेषैः प्राकृतैः शून्यमप्राकृतविशेषवत् ॥
अशेषोपनिषद्वेद्यं परं ब्रह्माऽस्तु ते मुदे ॥ १ ॥

ननु कथमयमपूर्वस्य प्रस्तावः । ननु कथमस्यापूर्वत्वम् ? निखिलप्रमाणसिद्धत्वादितिचेन्न । सर्वागमविरुद्धत्वात् । तथाहि । सर्वं खल्विदं ब्रह्म, तज्जलानिति, अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा, जन्माद्यस्य यतः शास्त्रयोनित्वादित्यादिश्रुतिस्मृतिसूत्रैः सर्वस्यापि जगतो ब्रह्मात्मकत्वेऽवधारिते तदन्तःपातिनामपि तेषां ब्रह्मत्वमेवेति, कथं च तन्निषेध(१) इति चेत् । सत्यम् । एकाकी न रमते, स द्वितीयमैच्छत्, एकोऽहं बहु स्यामिति श्रुत्येकवाक्यतायां रमणार्थमेव नामरूपवैचित्र्येण स्वाविर्भावेच्छां कृतवानित्यर्थो लभ्यते । वैचित्र्यं चोच्चावचकृतम् । तच्च न्यूनाधिकांशमन्तरा न संभवतीति अचिन्त्यशक्तित्वात् सच्चिदानन्दांशानेव यथानुरूपेणाऽतिरोभाव्य जडजीवान्तर्यामिरूपेण स्वयं प्रादुर्भूतः । यथा सुदीप्तात् पावकाद् विस्फुलिङ्गाः सहस्रशः प्रभवन्ति एवं सोम्य भावा इत्यादि श्रुतेः । आविर्भावस्तु विद्यमानस्य वस्तुनोऽनुभवविषयता योग्यत्वम् । तदयोग्यत्वं च तिरोभावः । अत्र अनुभवस्तु जैवो ग्राह्यो, जीवान्तर्यामिसाधारणो वा । तत्र तिरोहितचिदानन्दांशत्वेन जडत्वं, तिरोहितानन्दत्वेन जीवत्वम्, आविर्भूतानन्दत्वेन ब्रह्मत्वम्, अतिरोहितसच्चिदाद्यंशत्रयत्वमन्तर्यामि-

(१) विशेषैः प्राकृतैः शून्यमित्यनेनेत्यर्थः ।

त्वमिति । एवमेव भगशब्दवाच्यानामैश्वर्यादिषण्णामपि धर्माणां तिरोभावम् अविद्यासंबन्धेन जीवे कृतवान् । तथैव बन्धो जन्ममरणदेहादिरागरूपो विरीतज्ञानं च अविद्ययैव । बन्धोऽस्याविद्ययैवेति वाक्यात् । जीवस्यान्यप्रयोजनाभावात् । जडे तु चित्श्च । जडजीवरूपब्रह्मण्यऽब्रह्मत्वेन ज्ञानं भवति तिरोभावादैश्वर्यादीनाम् । तथा तत्तिरोभावश्चेतनधर्मत्वात्तेषाम् । तथाचैतादृशस्य जीवस्याविद्यकं ब्रह्मस्वरूपेषु तद्धर्मेषु च विपरीतज्ञानं भवति । सत्यत्वाद्यनेकालौकिकधर्मेषु च असत्यत्वविकारित्वाद्यनेकलौकिकत्वेन ज्ञानं च भवति । एवञ्च सति अविद्यासंबन्धेन विषयीकृता लौकिका ये जडजीवधर्मास्त एव प्राकृतविशेषास्तेषामनाश्रयत्वात् तैः शून्यमित्यर्थः । प्रकृतिसंबन्धसहकृतेन्द्रियजन्यज्ञानविषयत्वं प्राकृतत्वमिति । प्रमाणं चात्र निषेधिकाः श्रुतयः । एतेन निषेधश्रुतयोऽपि विषयप्रदर्शनमुखेन व्याख्याता ज्ञेयाः ।

यद्यप्येतादृशनिषेधेनैव वक्ष्यमाणार्थसिद्धिस्तथापि विशेषत्वावच्छिन्नस्य प्राकृतत्वात् तदितरधर्माणां चाप्रसिद्धेर्विधायकश्रुतेश्चान्यपरत्वान्निर्विशेषमेव ब्रह्म सिद्ध्यतीति मतान्तरव्युदस्तये विशेषणान्तरमाहुः ॥ अप्राकृतेति ॥ न प्राकृता अप्राकृताः, प्रकृतिसंबन्धसहकृतेन्द्रियाऽविषयाः । ईदृशाविशेषवदित्यर्थः । प्रमाणं चात्र पूर्वोदाहृतश्रुत्याद्याकलनीयम् । ननु पूर्वोदाहृतश्रुत्याद्युदाहृतकर्तृत्वाऽऽदिधर्माणां मायिकत्वात् कथं तथात्वमिति चेन्नैवम् । तेषां मायिकत्वे प्रमाणाभावात् । ननु निषेधश्रुत्यनुरोधात् तथा कल्प्यते । नैतद्युक्तम् । निषेधश्रुतेः प्राकृततद्विषयत्वात् । अन्यथा पाणिपादादिमत्त्वं निषिद्ध्य, जवनेत्यादिना, पराऽस्य शक्तिरित्यादिना च क्रियाज्ञानविधानवैयर्थ्यापत्तिः । नन्वन्तःकरणशुद्धिहेतूपासनार्थत्वात् तेषां न वैयर्थ्यम् । निर्विशेषस्य ध्यातुमश-

क्यत्वात्। उपासनार्थमलौकिकानामेव तेषां विधानमितिचेन्न। लोकप्रसिद्धत्वेन लौकिकत्वादितिचेन्नैवम्। पादादिसाधनरहित-जवनादिक्रियाया अलौकिकत्वे च सर्वरूपज्ञानार्थं निर्धर्मकत्वविधानम्। उपास्त्यर्थे तु धर्मविधानमिति वाक्यभेदापत्तेः। भ्रान्तिप्रतिपन्नविषयवैशिष्ट्येन उपासनाया अन्तःशुद्धेरजननाच्च। अन्यथा सन्तम्*इत्यादिनिन्दाश्रुतेश्च। नचाऽसतोऽपि वैशिष्ट्यज्ञानं शाखाचन्द्रन्यायेन स्वरूपावगतिसाधनमिति नैतद्दोषावसर इति वाच्यम्। दृष्टान्तवैषम्यात्। न हि शाखावद् ब्रह्म प्रत्यक्ष, यस्मिँश्चन्द्र इव धर्म आरोप्यते। नापि पाणिपादादिराहित्येऽपि जवनग्रहीतृत्वादयो धर्माः क्वचित् प्रत्यक्षाः। तथाचाधिष्ठानाधिष्ठेययोरप्यप्रत्यक्षत्वान्न दृष्टान्तबलेन तत्सिद्धिः। किञ्च, आरोपो हि अन्यधर्मस्यान्यत्र स्थापनम्। इत्थञ्च सति स्वनिरूप्यधर्माणां लोकाप्रसिद्धतया अन्यदीयत्वाभावादारोपलक्षणासङ्गतेर्नारोपोऽपि वक्तुं शक्यः। अत एव निषेधविषयत्वमपि तेषाम्। प्रतीतस्यैव निषेधात्। नच लोके अस्मद्दृष्ट्यविषयत्वेऽपि श्रुतिदृष्टिगोचरत्वेन आरोपनिषेधौ नानुपपन्नाविति वाच्यम्। लोके मूर्तामूर्तविलक्षणरूपसत्त्वे, द्वे वा वेति श्रुतिविरोधात्। नचेदमस्मदज्ञानानुवाद इतिवाच्यम्। तथापि तयोरनुपपत्तेः। ननु कथमितिचेदित्थम्। श्रुतिर्हि दोषदृष्ट्या किं तान् विषयीकरोति शुक्तिरजतवत्, किं वा गुणदृष्ट्या रजतत्ववति रजते रजतत्ववत्। नाद्यः। रजतवदन्यत्रादर्शनेन तद्धर्मानुत्पत्तेः। नचास्मदादिवत् तासामविद्यावशाद् विपरीतज्ञानम्। जीववत् तासामविद्यासम्बन्धानुक्तेः। द्वितीये तु निषेधानुपपत्तेः। ब्रह्मणः सदैकरसत्वान्नावस्थाभेदः। किञ्च, उपासनार्थमसदुपदेशे प्रतारकत्वापत्तेश्च। तथाच धर्माणां मायिकत्वाभावात् सिद्धमप्राकृतधर्मवत्त्वं ब्रह्मणः। अत्रैव हेतु-

गर्भविशेषणमाहुः ॥ अशेषोपनिषद्वेद्यमिति ॥ सर्वोपनिषत्प्रतिपाद्यमित्यर्थः । अस्य तत्त्वं त्वित्थं बोध्यम् । तथाहि । यदि धर्माः प्राकृताः स्युस्तर्हि तद्विशेषं ब्रह्म भवेत् । तथा सति तत्प्रतिपादकवेदान्तानाम् अब्रह्मपरत्वे, सर्वे वेदा यत्पदमित्यादिवाक्यानि कुप्येरन् । औपनिषदत्वमपि साधारणं स्यादत ईदृशवाक्याऽन्यथाऽनुपपत्तिरेव विशेषाणामप्राकृतत्वं साधयतीति सुधीभिरवसेयमिति।

किञ्च, ब्रह्ममाययोः कः संबन्धः ? । न तावत् संयोगः। अत्र संयोगनिषेधात् । उभयोरन्यतरास्थितेरनाश्रितत्वादुभयोर्न समवायः । नापि स्वरूपलक्षणः । विशेषणविशेष्यादिभावाभावेन तस्य वक्तुमशक्यत्वात् । नन्वस्तु विशेषणविशेष्यभावो दोषाऽभावात् । नैवं वक्तुं शक्यम् । तथाभावे ब्रह्मणः सधर्मकत्वापत्तेरेव दोषत्वात् । अथ कर्तृत्वादिधर्मवद्विशेष्यत्वमपि मायिकमिति न तदापत्तिर्वास्तवत्वाभावात् । तत्र मायिकत्वं, मायाजन्यत्वं ? मायासम्बन्धेन प्रतीयमानत्वं वा ? । आद्ये ब्रह्मणः सधर्मकत्वापत्तिः । द्वितीये असङ्गश्रुतिविरोधः । ननु न ब्रह्मणि मायासंबन्धं ब्रूमोऽपि तु जीवे इति । तथाच जीवनिष्ठया दोषरूपया तया विचित्रा धर्माः प्रसाय्यन्ते, आरक्ताद्युपनेत्रवदिति चेन्न । ब्रह्माभिन्नत्वेन तथा वक्तुमशक्यत्वात् । तादृशोपनेत्रवन्मायायास्तद्धर्मत्वापत्तेश्च । तथाच सम्बन्धस्य वक्तुमशक्यत्वेन औपाधिकभेदासम्भवादप्राकृतानेकधर्मवत्तया सर्वोपनिषद्वेद्यत्वं सिद्धं ब्रह्मण इति दिक् ॥

उक्तविशेषणविशिष्टं वक्तुं विशेष्यत्वेन निर्दिशति । परमिति । सामान्येन परत्वस्येन्द्रियादिष्वपि, इन्द्रियाणि पराण्याहुरिति वाक्येन उक्तत्वात् ॥ ब्रह्मेति ॥ सर्वेभ्यो यत्परं ब्रह्म तदित्यर्थः । नच ब्रह्मपदत्वेनैव परत्वे प्राप्ते परपदानर्थक्यमिति वाच्य-

म् । इन्द्रियादिपरत्वस्य ज्ञेये ब्रह्मण्यपि सत्त्वात्, ततोऽपि परत्वबोधनेन सार्थक्यात् । ननु, "महतः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः परः । पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गति" रिति श्रुत्या, इन्द्रियाणि पराण्याहुरिति स्मृत्या च ब्रह्मणोऽन्यस्य परत्वाभावात् कथं तत्परत्वमिति चेदत्रोच्यते । उक्तश्रुतिवाक्ये पुरुषपदं न परब्रह्मवाचकं, किन्त्वक्षरब्रह्मपरम् । स्मृतेश्च तदनुयायित्वात् । तत्रापि बुद्ध्यपेक्षत्वेन अक्षरं ब्रह्मैव ज्ञेयम् । नचात्र प्रमाणाभावः । द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव चेति सद्भावात् । तथा द्वाविमाविति वाक्यानुरोधात्, क्षरस्य परत्वासम्भवाच्च अक्षरवाचकमेव तत्र पुरुषपदम् । उत्तमः पुरुषस्त्वन्य इति परमात्मपदेन तत्पृथक् परब्रह्मनिर्देशाच्च । तथाचैतादृशं ब्रह्म वाञ्छितप्रदानेन ते मुदे प्रीतये अस्त्वित्याशीर्वचनम् ॥

अथ रामानुजाचार्यविशिष्टाद्वैतमतम् । तथाहि । अचिद्वस्तुनः स्वरूपतः स्वभावतश्च अत्यन्तविलक्षणस्तदात्मभूतश्चेतनः प्रत्यगाऽऽत्मा । तस्माद् बद्धान्मुक्तान्नित्याच्च निखिलहेयप्रत्यनीकतया कल्याणैकतानतया च सर्वावस्थचिदचिद्व्यापकतया च नियन्तृतया शेषितया च अत्यन्तविलक्षणः परमात्मा । तदुक्तं भगवता । द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च * क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते * उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः * यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वर इति । श्रुतिश्च, प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः, पतिं विश्वस्यात्मेश्वरम्, अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थित इत्यादिका । सूत्रकारश्चैवं वदति, नेतरोऽनुपपत्तेः, भेदव्यपदेशात्, अनुपपत्तेस्तु न शारीर इत्यादिभिः । नचाऽविद्याकृतं भेदमाश्रित्यैते निर्देशाः । इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः * सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च * तदा

विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति । मुक्तोपसृप्यव्यपदेशाच्च । भोगमात्रसाम्यलिंगाच्चेति । सर्वाविद्योपाधिविनिर्मुक्तस्यैव भेदोपपादनात् । श्रुतिस्मृतिसूत्रेषु सर्वत्र भेदनिर्देशे चिदचिदीश्वररूपभेदः स्वाभाविको विवक्षित इति निश्चीयते । सर्वं खल्विदं ब्रह्म, तज्जलानिति, शान्त उपासीत, वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्, सदेव सोम्येदमग्र आसीत्, एकमेवाद्वितीयम्, तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति, तत्तेजोऽसृजत, सन्मूलाः सोम्येमाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः, ऐतदात्म्यमिदं सर्वम्, तत्सत्यम्, स आत्मा, तत्त्वमसि श्वेतकेतो, क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि, तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्य इति परस्य ब्रह्मणः कारणत्वं, कृत्स्नस्य चिदचिदात्मकप्रपञ्चस्य कार्यत्वम् । कारणात् कार्यस्यानन्यत्वं चोच्यमानमेवोपपद्यते । सर्वावस्थचिदऽचिद्वस्तुनः परमात्मशरीरत्वं, परमात्मनश्चात्मत्वम् । यः पृथिव्यां तिष्ठन् यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं, यश्चात्मनि तिष्ठन् यस्यात्मा शरीरमिति, यस्याव्यक्तं शरीरम्, एष सर्वभूतान्तरात्मा अपहतपाप्मा, दिव्यो देव एको नारायणः, अन्तःप्रविष्टः शास्ता जनानां सर्वात्मा इत्यादिश्रुत्यैवोपदिष्टमिति । सूक्ष्मचिदचिद्वस्तुशरीरः परमात्मा कारणम् । स एव परमात्मा स्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरः कार्यमिति कारणावस्थायां कार्यावस्थायां च चिदचिद्वस्तुशरीरतया तत्प्रकारः परमात्मैव सर्वशब्दवाच्य इति परमात्मशब्देन सर्वशब्दसमानाधिकरणत्वं मुख्यमेवोपपन्नतरम् । अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि, तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशदिति श्रुतिरेवेममर्थमुपपादयति । सर्वात्मतयाऽनुप्रविश्य तच्छरीरत्वेन सर्वप्रकारतया स एव सर्वशब्दवाच्यो भवतीत्यर्थः । बहु स्यामिति बहुभवनसंकल्पोऽपि नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मचिदचिद्वस्तुशरीरतया

एकधाऽवस्थितस्य विभक्तनामरूपचिदचिद्वस्तुशरीरतया बहुप्रकारतान्विपय इति हि वेदवित्प्रक्रिया ॥ ये पुनर्निर्विशेषं कूटस्थं स्वप्रकाशं नित्यचैतन्यमात्रं ब्रह्म ज्ञातव्यतयैवोक्तमिति वदन्ति तेषां, जन्माद्यस्य यतः, शास्त्रयोनित्वात्, तत्तु समन्वयात्. ईक्षतेर्नाऽशब्दम्, जगद्व्यापारवर्जम्, भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्चेत्यादिसूत्रगणस्य ब्रह्मणो जगत्कारणत्वस्य बहुभवनसंकल्परूपेणेक्षणाद्यनन्तविशेषप्रतिपादनपरत्वात् तानि सूत्राणि; यतो वा इमानि भूतानि जायन्त, तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेत्याद्याः सर्वाः श्रुतयश्च न संगच्छन्ते । अथोच्यते, येनाश्रुतमिति एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेनेत्येकमृत्पिण्डारब्धघटशरावादीनां मृत्पिण्डादनन्यतया तज्ज्ञानेनैव तेषां ज्ञानं, तथैव ब्रह्मज्ञानेन तदारब्धस्य कृत्स्नस्य चिदचिदात्मकस्य जगतस्तदनतिरिक्तवस्तुतया ज्ञानता संभवतीति उपपाद्य, सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयमिति इदं शब्दस्य चिदचिदात्मकस्य प्रपञ्चस्य सृष्टेः प्राग् निखिलभेदप्रहाणेन सच्छब्दवाच्यतयैकधापत्तिं घटशरावाद्युत्पत्तेः प्राग् उत्पादकमृत्पिण्डैकधापत्तिवदभिधाय, तदैक्षत, बहु स्यां प्रजायेयेति, तत्तेजोऽसृजतेत्यादिना तदेव सच्छब्दवाच्यं परं ब्रह्म चिदचिदात्मकप्रपञ्चस्वरूपेण आत्मनो बहुभवनम्, एकमृत्पिण्डस्य घटशरावादिरूपेण बहुभवनवत् सङ्कल्प्याऽऽत्मानमेव तेजःप्रभृतिजगदाकारेणासृजतेति चाभिधाय, ऐतदात्म्यमिदं सर्वं, तत्सत्यं, स आत्मा तत्त्वमसीत्यभिधानात् । ब्रह्मैकमेव अविद्याकृतेन अपारमार्थिकेन उपाधिना सम्बद्धं देवादिरूपेण बहुभूतमिति वैदिकैरभ्युपगन्तव्यमिति यत्तदयुक्तम् । ज्ञाऽज्ञौ द्वावजावीशानीशौ, नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानाम् एको बहूनां यो विदधाति कामान् इत्यादिश्रुतिभिर्जीवानामजत्वनित्यत्वबहुत्ववचनात् ।

यदि घटशरावादेरुत्पत्तेः प्रागेकीभूतस्य मृद्द्रव्यस्य उत्पत्त्युत्तरकालभाविबहुत्ववत्सृष्टेः प्रागेकीभूतस्यैव ब्रह्मणः सृष्ट्युत्तरकालनानाविधजीवरूपेण बहुत्वमुच्येत तदा जीवानामजत्वनित्यत्वबहुत्वादि विरुध्येत, पूर्वोक्तसूत्रविरोधश्च। इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिरिति ब्रह्मैव देवमनुष्यादिजीवरूपेण बहुभूतं चेत्तदात्मनो हिताकरणादिदोषप्रसक्तिरित्युक्त्वा, अधिकं तु भेदनिर्देशादिति जीवाद्ब्रह्मणोऽर्थान्तरत्वमुक्तम्। तथाच, वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वादिति देवादिविषमसृष्टिप्रयुक्तपक्षपातवैषम्यनैर्घृण्ये न, सापेक्षत्वादिति जीवानां पूर्वपूर्वकर्मापेक्षितत्वाद् विषमसृष्टेरिति परिहृते; तथा, न कर्माविभागादितिचेन्नानादित्वाद्, उपपद्यते चाप्युपलभ्यते चेति, सदेव सोम्येदमग्र आसदेकमेवाद्वितीयमिति सृष्टेः प्रागविभागवचनात् सृष्टेः प्राग् जीवानामभावात् तत्कर्म न संभवतीति परिचोद्य जीवानां तत्तत्कर्मप्रवाहाणां चानादित्वादिति परिहृतम्। नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्य इत्यात्मन उत्पत्त्यभावश्चोक्तः। नित्यत्वं चामोक्षाज्जीवभेदस्यानादित्वं सर्वैरिष्टं हि वेदान्तवादिभिरभ्युपगम्यते। अतः सूत्रविरोधात् स्वाभ्युपगमविरोधाच्च सृष्टेः प्रागेकत्वावधारणं नामरूपविभागानर्हाभिप्रायम्। नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मचिदचिद्वस्तुभेदसहं चेति सर्वैरेवाभ्युपगम्यते। इयाँस्तु विशेषः। अविद्याकल्पनेऽपि उपाधिकल्पनेऽपि ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य अविद्यासम्बन्धिनश्च उपाधिसम्बन्धिनश्च चेतनस्याऽभावाद् अविद्योपाधिसंबन्धे तत्कृताश्च दोषा ब्रह्मण्येव भवेयुरिति। सन्मात्रब्रह्मवादेऽपि प्राक् सृष्टेः सन्मात्रं ब्रह्मैकमेव सृष्ट्युत्तरकाले भोक्तृभोग्यनियन्तृरूपेण त्रिधाभूतं चेद् घटशरावमणिकवज्जीवेश्वरयोरपि उत्पत्तिमत्त्वमनित्यत्वं च स्यात्। अथैकधापत्तिवेलायामपि भोक्तृभोग्यनियन्तृशक्तित्रयमवस्थितमिति चेत्। किमिदं शक्ति-

त्रयशब्दवाच्यमिति विवेचनीयम् । यदि सन्मात्रस्यैकस्यैव भोक्तृभोग्यनियन्तृरूपेण परिणामसामर्थ्यं शक्तित्रयशब्दवाच्यम्, एवं तर्हि मृत्पिण्डस्य घटशरावादिपरिणामसमर्थस्य तदुत्पादकत्वमिव ब्रह्मण ईश्वरादीनामुत्पादकत्वमिति तेषामभ्युपगमे च तदुत्पाद्यतयेश्वरादीनामनित्यत्वप्रसङ्गाच्च । त्रयाणां नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मदशापत्तिरेव प्राक् सृष्टेरेकत्वावधारणावस्थेयमिति वक्तव्यम् । तथा तेषामब्रह्मात्मकत्वादेकत्वावधारणं विरुद्ध्येत । अतः सर्वावस्थचिदचिद्वस्तुनो ब्रह्मशरीरत्वश्रुतेः सर्वदा सर्वशब्दैर्ब्रह्मैव तत्तच्छरीरतया तत्तद्विशिष्टमेवाभिधेयमिति स्थूलचिदचिद्वस्तुविशिष्टं ब्रह्मैव कार्यभूतं जगत् । नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मचिदचिद्वस्तुविशिष्टं ब्रह्मैव कारणमिति तदेव मृत्पिण्डस्थानीयं, सदेव सोम्येदमग्र आसीद् एकमेवाऽद्वितीयमित्युच्यते । तदेव विभक्तनामरूपचिदऽचिद्वस्तुविशिष्टं कार्यमिति सर्वं समञ्जसमिति । श्रुतिन्यायविरोधश्च तेषां भाष्ये प्रपञ्चित इति नेह प्रतन्यते ॥ इति श्रीरामाऽनुजमतविवेकः ॥

अथ श्रीनिम्बादित्याचार्यस्य भेदाभेदमतम् ।

तथाहि—

ज्ञानस्वरूपं च हरेरधीनं
शरीरसंयोगवियोगयोग्यम् ॥
अणुं हि जीवं प्रतिदेहभिन्नं
ज्ञातृत्ववन्तं यदनन्तमाहुः ॥

अस्यार्थः । ज्ञानं चेतनं स्वयञ्ज्योतिःस्वरूपं करणव्यापारायत्तप्रकाशशून्यम् । तेषामपि प्रकाशकत्वात् । अनेन तार्किकादिपक्षो व्यावर्त्यते । चकारो देहादिवर्गवैलक्षण्यसमुच्चयार्थको बाह्यपक्षनिरसनपरः । बद्धानां विशेषमाह ॥ शरीरसंयोगवियोगयो-

ग्यमिति ॥ अत्र शरीरशब्दस्तु तत्कारणभूताऽनादिकर्मात्मकाविद्योपलक्षणार्थः । कार्यकारणयोरभेदात् । अनादिकर्मरूपाविद्यावच्छेदलक्षणबन्धार्हत्वे सति तन्निवृत्तिपूर्वकभगवद्भावाप्तिलक्षणमोक्षार्हमिति यावत् । किंपरिमाणकोऽसौ प्रत्यगात्मा इत्याशङ्कायां, वैभवमाध्यमपरिमाणवादितार्किकादिबाह्यादिपक्षौ निराकरोति ॥ अणुमिति ॥ अणुपरिमाणकमिति यावत् । एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्य इत्यादिश्रुतेः । यत्तूक्तं– विभुरात्मेति । तत्तुच्छम् । तथाहि । विभुत्वे बहुत्वम् । एकत्वं वा प्रत्यगात्मन इति विवेचनीयम् । नाद्यः । सर्वेषामपि विभूनां प्रत्यगात्मनां सर्वमूर्तसंयोगत्वाविशेषात् सर्वैर्मनोभिः सह नित्यसंयुक्तम् । तथा च सर्वेषां सर्वान्तरवृत्तिज्ञातृत्वापत्तेः । अहं त्वमयमिति प्रत्ययानां विनिगमनाविरहेण विभागाभावापत्तेश्च । आत्मत्वेन मनःसंयोगवत्त्वेन च विशेषाभावात् । नचात्मत्वसाम्येऽपि तत्तत्कर्मजन्यसंस्कारविशिष्टमनोवैलक्षण्यादीनां परस्परं भिन्नत्वेन नियामकानां सत्त्वान्नोक्तदोषावकाश इति वाच्यम् । तत्तत्कर्माऽदृष्टादीनामपि नियामकत्वेनाऽभ्युगतानां परस्परं भिन्नानामपि सर्वेषामात्मसम्बन्धाविशेषात् । तत्राप्यन्यकल्पनेऽनवस्थापत्तेश्च । न द्वितीयः । तत्राप्येकस्य विभोरात्मनः सर्वैरन्तःकरणरूपोपाधिभिरवच्छिन्नत्वात् सर्वेषामुपहितानां सर्वज्ञातृत्वं समानम् । अन्यथा स्वस्य चैकैकस्मिन् देशे वर्तमानानाम् अन्तःकरणानां सम्बन्धेन तत्तद्दुःखाद्यननुभवत्वाभ्युपगमे देवदत्तस्य स्वशिरःपादाद्यवयववृत्तिवेदनाऽनुसन्धानाभावप्रसङ्गात् ॥

प्रतिदेहभिन्नमिति॥देहं देहं प्रति भिन्नं प्रतिदेहभिन्नं, ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु चतुर्विधेष्वपि देहेषु स्वरूपेणैव भिन्नमिति यावत्।एतेन प्रत्यगात्मनां मिथोभेदसिद्ध्या एकजीववादोऽपि निरस्तः । अन्यथा

एकस्मिन्नपि सुप्ते मूर्च्छिते वा निखिलस्याऽप्रतीत्यापत्तिः । एतेनैव सुखादिगुणसाङ्कर्यशङ्काऽपि दूरतो निरस्ता भवति ॥ ज्ञातृत्ववन्तमिति ॥ ज्ञानाश्रयम् । द्रष्टा भोक्ता श्रोता रसयिता घ्राता मन्ता बोद्धा विज्ञानात्मा पुरुष इति श्रुतेः ॥ यदनन्तमाहुरिति ॥ जीवसंख्यानिरूपितावसानशून्यम् । असंख्याकमिति यावत् ॥

एवं तावत् प्रत्यगात्मनां स्वरूपगुणपरिमाणसंख्याविशेषेषु प्रमाणपूर्वकं निरूपितेषु सत्सु तथाभूतप्रमाणसिद्धस्वरूपकपरमाऽर्थसद्वस्तु चेत् कथं नानुभूयते इति शङ्कां परिहरन् विशिनष्टि ।

अनादिमायापरियुक्तरूपं
त्वेनं विदुर्वै भगवत्प्रसादात् ॥
मुक्तं च बद्धं किल बद्धमुक्तम्
प्रभेदबाहुल्यमथापि बोध्यम् ॥

अघटघटनापटीयस्या मायया गुणमय्या परियुक्तम् । परिवेष्टितसंकुचितरूपम् । श्रीभगवतः पुरुषोत्तमात् पराङ्मुखतया अनादिकर्मकाविद्यावच्छिन्नत्वाद् देहेन्द्रियादिलक्षणमायागुणाब्धितरङ्गार्दितस्वरूपत्वेन अत्यन्तसंकुचितज्ञानत्वान्नानुभूयते इत्यर्थः । नन्वेवं तर्हि, गौरनाद्यन्तवतीत्यादिश्रुतेर्मायागुणप्रवाहस्यानाद्यन्तत्वात् कदाचिदपि तज्ज्ञानं न स्यात् । तथात्वे च तज्जिज्ञासायास्तत्प्रतिपादकशास्त्रस्य च वैयर्थ्यं स्यादत आह ॥ एनमिति ॥ एनं प्रमाणसिद्धमपि प्रत्यगात्मानं श्रीभगवतः पुरुषोत्तमस्यानुग्रहाद्विदुः । भगवदीयानादिमायाविमुक्तसत्संप्रदायानुयायिन इति शेषः । एतदुक्तं भवति । मायाया अनाद्यनन्तत्वेऽपि क्षेत्रज्ञविशेषविषयकर्मनिमित्तकबन्धमोक्षयोरीश्वरस्यैव प्रदातृत्वेन नियामकत्वं न मायायाः । संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुरित्यादिश्रुतेः । तस्माच्च-

द्विषयकज्ञानसंकोचलक्षणाऽज्ञाननिवृत्तौ तज्ज्ञानविकाशो भवत्येव । घटस्थदीपस्य तदात्मकप्रतिबन्धसंकुचितप्रभस्य घटात्मकप्रतिबन्धनिवृत्तौ तत्प्रभाप्रकाशवत् । तस्माज्जिज्ञासायाः सार्थकत्वान्न शास्त्रवैयर्थ्यम् । एतावता जीवात्मस्वरूपादिकं निरूप्य तज्ज्ञानाऽज्ञानकारणं च निर्णीतम् । इदानीं जीवविशेषं विविनक्ति ॥ मुक्तं चेति ॥ चकारो बद्धसमुच्चायकः । बद्धं चेत्यर्थः ॥ बद्धमुक्तमिति ॥ जीवात्मानस्तावद् द्विविधाः— बद्धमुक्तभेदात् । तत्र बद्धो नाम अनादिकर्मवासनाकार्यतत्तद्देवतिर्यगाद्यनेकविधशरीरेषु आत्मात्मीयत्वाभिमानदार्ढ्यवानिति यावत् ॥

अथाचेतनं निरूप्यते ॥

अप्राकृतं प्राकृतरूपकं च
कालस्वरूपं तदचेतनं मतम् ॥
मायाप्रधानादिपदप्रवाच्यं
शुक्लादिभेदाश्च समेऽपि तत्र ॥

अप्राकृतमित्यादिना ॥ अचेतनं त्रिविधं मतं, श्रुतिभिरित्यन्वयः । त्रैविध्यमेव विविच्यते ॥ अप्राकृतं प्राकृतरूपकं च कालस्वरूपमिति ॥ तत्र तावत् प्राकृतं विशिनष्टि ॥ मायाप्रधानादिपदप्रवाच्यमिति ॥ मायापदैरभिधीयमानं प्राकृतम् । तदेव लक्षणमुखेन द्योतयति ॥ शुक्लादिभेदाश्च समेऽपि तत्रेति ॥ तत्र तस्मिन् प्राकृतपदार्थे समेऽपि सर्वे शुक्लादिभेदाः सन्ति । अथ द्वितीयमाह ॥ कालस्वरूपमिति ॥ प्राकृताप्राकृतोभयभिन्नत्वे सति अचेतनद्रव्यविशेषः कालशब्दवाच्यः । स च नित्यो विभुश्चेति । अथाप्राकृतं निरूप्यते ॥ अप्राकृतमिति ॥ तत्त्वं नाम त्रिगुणाश्रयप्रधानकालविलक्षणं प्रकाशात्मकम् अनावरकत्वस्वभावमचेतनद्रव्यत्वम् । आदित्यवर्णं तमसः परस्तादित्यादिश्रुतेः ।

तमःशब्दाभिधेयाभ्यां प्रधानकालाभ्यां विलक्षणम् । आदित्यवत् प्रकाशस्वरूपमित्यर्थः ॥

स्वभावतोऽपास्तसमस्तदोष-
मशेषकल्याणगुणैकराशिम् ॥
व्यूहाङ्गिनं ब्रह्म परं वरेण्यं
ध्यायेम कृष्णं कमलेक्षणं हरिम् ॥

अस्यार्थः । परमात्मतत्त्वं निरूपयति ॥ स्वभावत इत्यादिना वयं ब्रह्म ध्यायेमेति योजना । ब्रह्मशब्दस्य चतुर्मुखे वेदादावपि वृत्तित्वात् तत्राऽतिप्रसङ्गं वारयन्नाह ॥ परमिति ॥ ब्रह्मपदार्थमाह ॥ कृष्णमिति ॥ परत्वं च क्षराक्षराभ्यामुत्कृष्टत्वम् । तस्याश्रयो भगवान् श्रीकृष्ण एवेति पुनरपि भगवत्पदाऽर्थाभिन्नब्रह्मपदार्थमाह निर्वचनमुखेन ॥ स्वभावत इति ॥ स्वभावेनैव अनादिप्रकृत्यैव अपास्ता निरस्ताः समस्ता दोषा यस्मात् तम् । दोषाश्च 'अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः पञ्च क्लेशा' इति पातञ्जलसूत्राद् बोध्याः । नन्वेवं तर्हि गुणदोषवत्त्वाभावान्निर्विशेषाणां कल्याणात्मकानां गुणानामेको मुख्यो यो राशिः पुञ्जभूतस्तम् । अशेषकल्याणगुणानां राशयो यस्मिंस्तमिति ॥ व्यूहाङ्गिनमिति ॥ व्यूहावताराश्चाङ्गानि तान्येव विद्यन्ते यस्य तम् । अनन्तमूर्तिकमित्यर्थः । एवं पूर्णत्वमुक्त्वा सर्वोपास्यत्वमाह ॥ वरेण्यमिति ॥ सौन्दर्यसौकुमार्यमाधुर्यलावण्यादिभिः साधारणत्वेन ब्रह्मादिभिर्वरणीयमित्यर्थः । सौन्दर्यं व्यनक्ति ॥ कमलेक्षणमिति ॥ कमलोपमे ईक्षणे यस्य तं सत्पुण्डरीकनयनम् । यद्वा, कमलया लक्ष्म्या ईक्ष्यते इति कमलेक्षणस्तं सौन्दर्यसीमानमित्यर्थः । अत एव, हरिम् ॥ ध्यातॄणां मनोहरम् ॥

उक्तसिद्धान्ते विधिमाह ॥

उपासनीयं नितरां जनैः सदा ॥
प्रहाणयेऽज्ञानतमोऽनुवृत्तेः ।
सनन्दनाद्यैर्मुनिभिस्तथोक्तम् ॥
श्रीनारदायाऽखिलतत्त्वसाक्षिणे ।

उपासनीयमिति ॥ नितरां मुमुक्षुभिर्जनैरुक्तलक्षणं परं ब्रह्म सदोपासनीयम् । उपासनायाः प्रयोजनमाह ॥ प्रहाणयेऽज्ञानतमोऽनुवृत्तेरिति ॥ अज्ञानतमोऽनुवृत्तेः प्रहाणये इति योजना । ननु, यद् वाचाऽनभ्युदितं येन वागभ्युद्यते * तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते इत्यादिश्रुतेरुपासनाविषयस्य ब्रह्मत्वनिषेधात् कथमेवोपासनाविधानं, कथं वा ब्रह्मण उपास्यत्वमित्याशङ्कानिरासार्थं स्वसंप्रदायसंगतिं प्रणयन् संप्रदायस्यानादित्वं वैदिकत्वं चाह भगवानाचार्यः ॥ सनन्दनाद्यैर्मुनिभिस्तथोक्तमिति ॥ श्रीनारदायाऽस्मद्गुरवे इत्यर्थः । तेनैव मह्यं यदुपदिष्टं तदेवोक्तं मयापीति शेषः । श्रीगुरुं विशिनष्टि ॥ अखिलतत्त्वसाक्षिणे इति ॥ सर्ववेदतत्त्वविषयकप्रत्यक्षानुभवाश्रयभूताय सर्वज्ञायेति । यदिदमुपासते इत्यनेन ब्रह्मण उपास्यतानिषेधस्तु परिच्छिन्नोपासनविषयक एव, न तु विश्वात्मकपरमात्मोपासनविषयक इत्यर्थः ॥

श्रोतव्य इत्यादिश्रुतिवाक्यजन्यज्ञानं निरूपयन् तत्त्वमस्यादिवाक्यस्यार्थमाह ॥

सर्वं हि विज्ञानमतो यथार्थकं
श्रुतिस्मृतिभ्यो निखिलस्य वस्तुनः ॥
ब्रह्मात्मकत्वादिति वेदविन्मतं
त्रिरूपताऽपि श्रुतिसूत्रसाधिता ॥

सर्वमिति ॥ हि यस्माद्, निखिलस्य वस्तुनः श्रुतिस्मृतिभ्यो ब्रह्मात्मकत्वादतः सर्वं ज्ञानं यथार्थमित्यन्वयः ।

यतस्त्रिरूपता श्रुतिसूत्रसाधिता तस्मात् साऽपि यथार्थेत्यपिशब्दार्थ इति वेदविन्मतं, वेदविदामौपनिषदानां श्रीव्यासमन्वादीनां मतं निर्णीतोऽर्थः सिद्धान्त इत्यर्थः । एष सर्वभूतान्तरात्मा, एष ते अन्तर्याम्यऽमृतः, इन्द्रियाणि मनो बुद्धिः सत्त्वं तेजो बलं धृतिः * वासुदेवात्मकान्याहुः क्षेत्रं क्षेत्रज्ञमेव चेति । अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थित * इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः सर्वस्यापि चेतनाचेतनभूतस्य जगतो ब्रह्मात्मकत्वमतः सर्वं विज्ञानं यथार्थमिति । अतः सर्वस्य ब्रह्मात्मकत्वादेव सर्वमिति विज्ञानं यथार्थवस्तुविषयकत्वाद् यथार्थम् । किञ्च भोक्तृभोग्यनियन्तृरूपताऽपि यथार्थैवेति शेषः । अत्र हेतुः— श्रुतिसूत्रसाधितेति ॥ तथाच श्रुतिः भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वेति । आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न बिभेति कुतश्चनेति च । अथाऽतो ब्रह्मजिज्ञासेत्यादिसूत्राण्यप्यनुसन्धेयानि । तत्र जिज्ञासाजिज्ञासुजिज्ञास्यरूपत्रिरूपता प्रसिद्धत्वाद् वेदविन्मतमित्येवं ब्रह्मात्मकत्वं तदायत्तस्थितिप्रवृत्तिकत्वव्याप्यत्वाभ्यां ब्रह्माभिन्नत्वात्, त्रिरूपत्वश्रवणस्मरणाभ्यां स्वरूपेण भिन्नत्वाच्च ब्रह्मभिन्नाभिन्नं चेतनाचेतनात्मकं विश्वमिति वेदविदां श्रीसनकनारदव्यासादीनां मतं=निर्णीतः सिद्धान्त इत्यर्थः । तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः । अधिकं तु भेदनिर्देशादित्याद्युभयप्रतिपादनपरेभ्यः सूत्रेभ्यः । एकमेवाद्वितीयम्, आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्, तत्त्वमसि, अयमात्मा ब्रह्म, सोऽहम्, अहं ब्रह्माऽस्मि, आत्मैवेदं सर्वं, त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते, अहं वै त्वमसि भगवो देवते, यदेवेह तदमुत्र यदमुत्र तदन्विह, योऽसावादित्ये पुरुषः सोऽसावहं, सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति, सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः, क्षेत्रज्ञं चाऽपि मां विद्धि, एकः समस्तं यदिहास्ति किञ्चन तदच्युतो नास्ति परं ततोऽन्यत्,

अहं भवो भवन्तश्च सर्वे नारायणात्मका * इत्यभेदप्रतिपादनपरेभ्यः श्रुतिस्मृतिभ्यः, नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानां, ज्ञाऽज्ञौ द्वावजावीशानीशौ, जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशं, पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वेति, प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेश इति, द्वाविमौ पुरुषौ लोके इत्यादिभेदप्रतिपादकश्रुतिस्मृतिभ्यश्चेति ॥ इति श्रीनिम्बाऽऽदित्याचार्यमतविवेकः ॥

अथ द्वैतमतम् । तथाहि । आत्मैवेदं सर्वमिति, स वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विजानन् आत्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः स स्वराड् भवतीति, खं वायुमग्निं सलिलं महीं च ज्योतींषि सत्त्वानि दिशो द्रुमादीन् * सरित्समुद्रांश्च हरेः शरीरं यत्किञ्च भूतं प्रणमेदनन्य * इति, यश्चात्मनि तिष्ठन् यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरमिति, यः पृथिव्यां तिष्ठन् यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरमिति श्रुतिस्मृतिभ्यो जीवजडयोर्भगवद्देहत्वेन देहिदेहयोरीश्वरजडजीवरूपयोरभेदान्वयः स्थूलदृष्ट्या, नित्यो नित्यानामित्यादिश्रुत्या च सूक्ष्मदृष्ट्येश्वरस्य जडजीवयोश्च भेद इति । श्रुतिस्मृत्यर्थस्तु इदं सर्वं विश्वम् आत्मैव, तदचिच्छरीरत्वात् । एवं मन्वान एष शुद्धो जीव एवं विशेषणं जानन् पश्यन् आत्मरतिर्भवति । आत्मनि परमात्मनि भगवति रतिर्भक्तिर्यस्य स आत्मरतिः, स एवात्मक्रीडो भवति आत्मनि भगवति क्रीडा यस्य स आत्मक्रीडः ॥

स आत्ममिथुनो भवति । आत्मना भगवता ब्रह्मणा सह मिथुनं स्वामिसेवकलक्षणं द्वितीयत्वं यस्य स आत्ममिथुन एवंभूतः स भगवदीयः स्वराड् भवति इति । हरेः श्रीकृष्णस्य भगवतश्चैतन्यविग्रहस्य इदं विश्वम् अचिच्छरीरमिति मत्वा प्रणमेदिति । तथा चैक एव चिदचिद्विग्रहो भगवान् सेव्यः, एक एवाऽहं सेवक इति फलि-

तम् । तत्र प्रमाणं, सर्वं खल्विदं ब्रह्म, तज्जलानिति, शान्त उपासीतेति श्रुतिः । मनो ब्रह्मोपासीत, अहं ब्रह्मास्मीति श्रुतिस्तु स्वस्मिन् मनसि वा ब्रह्मभावनया ब्रह्मोपासीतेत्यर्थपरा । एवमेत्राभेदप्रतिपादकानि अन्यान्यपि वाक्यानि भावनापराणीति ॥ तत्त्वमसि, अहं ब्रह्मास्मीत्यादिषु जीवस्य परेणाभेदः प्रतीयते । नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानां, द्वा सुपर्णेत्यादिषु भेद उच्यते । पृथगुपदेशात् । भिन्नोऽचिन्त्यः परमो जीवसंघात्, पूर्णः परो जीवसंघात् त्वपूर्णः, यतस्त्वसौ नित्यमुक्तो ह्ययं च बन्धान्मोक्षं तत एवाभिवाञ्छेदिति सोपपत्तिककौशिकश्रुतेर्भिन्न एव जीव इत्यर्थः । स च भेदः पञ्चविधः । तथाहि— जीवेश्वरभिदा चैवं जडेश्वरभिदा तथा * जीवभेदो मिथश्चैवं जडजीवभिदा तथा * मिथश्च जडभेदोऽयं प्रपञ्चो भेदपञ्चक * इति । तद्गुणसारत्वात् तद्व्यपदेशः प्राज्ञवदिति सूत्रम् । अस्यार्थः । ज्ञानानन्दादिब्रह्मगुणा एत्रास्य यतः सारस्वरूपमतोऽभेदव्यपदेशो, यथा सर्वगुणात्मकत्वात् सर्वात्मकत्वं ब्रह्मण उच्यते, सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति । भविष्यपर्वणि च, भिन्ना जीवाः परो भिन्नस्तथापि ज्ञानरूपतः * प्रोच्यन्ते ब्रह्मरूपेण वेदवादेषु सर्वश इति । नामानि विश्वानि न सन्ति लोके यदाविरासीदनृतस्य सर्वम् * नामानि सर्वाणि यमाविशन्ति तं चैव विष्णुं परमुदाहरन्तीति भाल्लवेयश्रुत्या, अथातो ब्रह्मजिज्ञासेत्यादौ ब्रह्मपदेन विष्णोरेव ग्रहणम्, न तु रुद्रादीनाम् । तत्प्रापकशब्दानां विष्णोरेव मुख्यार्थत्वादिति । श्रुतेरर्थस्तु सर्वाणि नामानि रुद्रादीनि जगति मुख्यतो न सन्ति, यतो विष्णिवतरस्य जगतः सर्वनामप्रवृत्तिनिमित्तं विष्णुं वदन्ति विद्वांसः ॥ इति श्रीमध्वाचार्यमतविवेकः ॥

इति श्रीसकलवैष्णवाचार्यमतसङ्ग्रहः सम्पूर्णः ॥

विज्ञापनम् ।

बनारससंस्कृतसीरीज़नाम्नी वाराणसेयसंस्कृतपुस्तकावली ।

इयं पुस्तकावली खण्डशो मुद्रिता भवति । अस्यां संस्कृतभाषानिबद्धा बहवः प्राचीना दुर्लभा उत्तमोत्तमाः केचिदङ्गलभाषानुवादसहिताश्च ग्रन्था मुद्रिता भवन्ति । तांश्च ग्रन्थान् काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालीयपण्डिता अन्ये ऽपि विद्वांसः शोधयन्ति । यैर्ग्राहकमहाशयैरियं पुस्तकावली नियमेनाविच्छेदेन संग्राह्या तैस्तदेकैकस्य खण्डस्य कृते ।॥।) मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देयः । अन्यैर्महाशयैर्यैः कानिचित् खण्डानिसंग्राह्याणि तैश्च प्रत्येकं खण्डान. कृते १) मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देय इति ॥

तत्र मुद्रिता ग्रन्थाः ।

	रु०	आ०
सिद्धान्ततत्त्वविवेकः खण्डानि ५	५	०
अर्थसङ्ग्रहः अंग्रेज़ीभाषानुवादसहितः	१	०
तन्त्रवार्त्तिकम् खण्डानि १३	१३	०
कात्यायनमहर्षिप्रणीत शुक्लयजुःप्रातिशाख्यम् सभाष्य ख० ६	६	०
सांख्यकारिका चन्द्रिकाटीकागौडपादभाष्यसहिता	१	०
वाक्यपदीयम् खण्डानि ६ (प्रथमभागः प्रथमद्वितीयकाण्डे पुण्यराजटीकासहित खण्डानि ३ । द्वितीयभागः तृतीयकाण्डम् हेलाराजटीकासहित खण्डानि ३)	६	०
रसगङ्गाधरः खण्डानि ९	९	०
परिभाषावृत्तिः खण्डे २	२	०
वैशेषिकदर्शनं किरणावलीटीकासंवलितप्रशस्तपादभाष्यसहितम् खण्डे २	२	०
शिक्षासङ्ग्रहः खण्डानि ५	५	०
नैष्कर्म्यसिद्धिः खण्डानि ४	४	०
महर्षिकात्यायनप्रणीतं शुक्लयजुस्सर्वानुक्रमसूत्रम् सभाष्यम्	३	०
ऋग्वेदीयशौनकप्रातिशाख्यं सभाष्यम् खण्डानि ४	४	०
(बृहत्) वैयाकरणभूषणम् पदार्थदीपिकासहितम् खण्डानि ४	४	०
विवरणोपन्यासः सटीकवाक्यसुधासहितः खण्डे २	२	०